

THE HISTORY OF THE
AMERICAN REVOLUTION

BY JAMES BROWN

IN TWO VOLUMES

WITH A HISTORY OF THE
REVOLUTION IN CANADA

BY JAMES BROWN

IN ONE VOLUME

6.D.

H.M.131.

Syra. p. 158

Comfort in affliction
SEOLADH AGUS MISNEACH

Do.

NEACH A THA FO IOMAGUIN

AO

IARRAIDH AN DEIGH SLAINTE

LE J. A. JAMES.

EADAR-THEANGAICHTE

LE AONGHAS MAC AN T-SAIOR

THE RELIGIOUS TRACT SOCIETY,
56, PATERNOSTER ROW LONDON.

LAURISTON CASTLE
LIBRARY ACCESSION

ROIMH RADH.

CHAIDH an t-Eadar-theangachadh a leanas a chlo-bhualadh le Comunn a th'ann an Lunduinn chum eolas Criosduidh a chraoblh-sgaoileadh. Chaidh a thoirt doibh a nasgaidh, air chùmhnanta s gu'n sgaoileadh iad e cho saor's cho farsuing 's bu chomasach iad 's na *cearnaibh* sa' *Gheil Gaidheil a' tuineuchadh*.

Anns a' bheurla tha 'n leabhar air a dhealbh ann an cainnt dhùrachdaich dhruightich, ach gu tric tha na ceart bheachdan air an eur an céill ann an caochla cainnte's air an aobhar sin chunnacas iomchuidh earrannan dheth a ghiorrhachadh sa' Ghaidhlig.

B'e rùn an ùghdair leabhar so-thuigsinn a dhealbh air an son-san a tha miannachadh a bhi air an iompachadh, 's a tha chum na crìche sin toileach teachd gu bhi mar leanabaibh ann an sgoil Chriosd; agus faodar a nis earailear an ùghdair a chur 'na chois anns an uidheam sa bheil e dol a dh' ionnsuidh nan Gàidheal.

Tha e'g earalachadh ort a leughadair, a leughadh le trom-smaoineachadh agus le ùrnuiigh 'nuair a bhios tu 'na t-asnar 's 'nuair nach bi dlù dhuit ach Dia agus do choinnseas fein. Agus nam bu mhiann leat buannachd fhaotuinn uaithe 's ann mar sin a dh'fheumas tu a leughadh; oir cha'n ion dhuit fiughair a bhi agad ri eolas slàinteil, ri fuasgladh o t-ionaguin, ri sith no ri naomhachadh, mur toir Dia dhuit a Spiorad Naomh, agus ma's miann leat cumhachd an Spioraid feumaidh tu aslachadh. Leugh e leis a Bhiobull aig t-uilinn 's fosgail suas gach earrann do'n Sgriobtuir a thachras ort ann, Samh tha'n leabhar so chum uo threorachadh a dh'ionnsuidh a' Bhiobuill's cha'n ann

chum seasamh 'na ionad, agus bu chronail dhuit gu cinn-teach nan rachadh seasamh mar so eadar thu agus focal Dhe. " Mar naoidheana air an ùr bhreith" arsa'n t-Abstol " iarraibh bainne fior-ghlan an fhocail chum as gu fas sibh leis." 1 Pead ii. 2. Agus mar is iad na raoidheana sin a's shearr a shoirbhicheas a th'air am beatha-chadh le bainne-cioch am màthar is iad na h-iompachain sin a's mothà bheir iad fein suas do leughadh focal Dhe. & s mothà dh'fhàsas ann an gràs.

SEOLADH AGUS MISNEACH

DO

NEACH A THA FO IOMAGUIN.

CAIB. I.

Ro churam a thaobh slainne reusonda agus feumail.

A LEUGHADAIR, chaith do dhùsgadh o cheann ghoirid, le trocair Dhe, gus a cheist chudthromach sin a chur, le tomhas do chùram, "Ciod is còir domh a dheanamh chum gu'n tearnar mi?" Cha'n ioghnadh thu bhi fo churam, 'se'n t-ioghnadh nach robh thu mar sin roimhe so mu'n chuis, nach'eil t-iomaguin anis ni's truime, agus nach'eil gach aon aig am bheil focal De fo'n churam cheudna. Air gach cor tha'n iomaguin so ceart, agus tha neo-churam r'a bhi air a chronachadh. Tha neo-chùram mu'n anam agus dearmad air slainte ro amaideach agus ciontach. Tha'n dealas a's deine's na cuisibh sin ni's lagha ioghnaidh, 's ni's reusonta na caoin-shuarachas, mar chithear c'na beachdaibh a leanas.

1. *Is creutair neo-bhàsmhor thu a rugadh air son siorruidheachd.* Theid Linntean lionmhòr mar ghain-neamh na tragha, 's mar dhuilleach na frithe, seachad, ach romhad tha'n t-siorruidheachd bhuan. Tha gach lá ga d'thoirt ni's dluithe air sonas no air piantaibh siorruidh. Faodaidh tu básachadh ann an tiotadh agus tha thu cho dlù air neamh no air ifrinn's a tha thu air a bhás. Cha'n ioghnadh thu chur na ceiste, "Ciod is coir domh a dheanamh chum gu'n tearnar mi?"

2. Ach chithear os barr cho iomchuidh 's a tha'n cùram so ma bheir thu fanear gur peacach thu. Bhris thu lagh Dhe; rinn thu ceannaire 'na 'aghaidh; bha thu ga d' ghnàthachadh fein mar nàmhaid dha, agus rinn thu e' na nàmhaid dhuit. Dh' fhàgadh aon chionta fein do chor eagalach. Bheireadh aon pheacadh diteadh lagha Dhe ort

agus dh' fhàgadh e thu dorsach d'a chorruich; ach tha do pheacanna ni's mò ann an àireamh's ann am meud na dh' fhaodas tu thuigsinn. Ann am fianuis Dhé cha robh thu riamh ach a' cur peacaidh an gniomh. Chuir t-euceartan glaodh air son dioghaltais asuas gu neamh. Tha thu gu fior fo mhallachadh an Uile-chumhachdaich.

3. *Smuainich ciod e call an anama.* Is e call an anama call gach ni a's caomh le duine mar bhith neobhàsmhor: is e call néimh e—leis gach urram sonas agus gloir—call deadh ghean Dhe—ni is e beatha gach bith reusonta—is e call gach àigh e—call dochais tearmunn deireannach an duine thruaigh. Is e call an anama gach ni a ta'm focal uamhasach sin Ifrinn a' ciallachadh—is e bhi giulan feirge Dhe gu siorruidh; is e teachd anuas mallachaidh an Uile-chumhachdaich air spiorad an duine, no mar's fhearr a dh'fhaodar a radh, tuiteam an spioraid anns a' mhallachadh sin, mar do loch a ta losgadh le teine 's le pronnusc. Nach fior's nach solaimte briathra Chriosd, “Ciod an tairbhe ta ann do dhuine ged chosnadhl e'n saoghalaile agus 'anam sein a chall? no ciod i a' mhalairt a bheir duine air son 'anama?” Cha dean deoir, osnaich, no piunta sluaigh an t-saoghal asuas meud na truaighe a th'air fhilleadh asteach ann an call aon anama, ‘Sceart mata a dh'fhaodas tusa a tha'n cunnart na truaighe sin a radh, “Ciod is còir domh a dheanamh chum gu'n tearnar mi?”

4. Tha'n iomaguin so reusonta, *ma bheir tha f'anear gu bheil call siorruidh an anama gu ro thric a'tachairt.* Is cuis uamhais cho mòr e, 's ged nach tachradh e ach uair sa' bhliadhna, no sa' cheud bhliadhna, gu'm bu chionta ro mhòr dhuit a bhi neo-iomaguineach mu'n chùis: ach nach mothà'n cionta so'nuair is dosgайн so a tha tachairt gach la. Tha ar Tighearna 'g innse dhuinn gu bheil an t slighe gu sgrios air a dumhlachadh, am feadh is tearc iad a tha'g imeachd air slighe na beatha. Tha ifrinn a' fosgladh a beoil, 's a' slugadh sluaigh gu'n aireamh. Nach eagalach r'a smaointeachadh, agus nach coslach a chùis, gu faod thusa bhi 'measg an t-sluaigh sin! Faodaidh cuid do na leughas an leabhar so a bhi ré na siorruidheachd maille ri anamaibh cailte: is e ur gliocas agus ur dleasnas mata, bhi 'g altrum na h-iomaguine sin a tha feoraich, “Ciod a ni mi chum gun tearnar mi?”

5. *Faodar slainte fhaotuinn*, 's mur b' ann mar sin. bu diomhain a bhi ionaguineach mu'n chuis; agus bu chruaidh an ni iomaguin a bhrosnachadh nach biodh an feasd air a fuadach le seilbh air a chuspair sin a dhùisg i. Cha'n eil do chor en-dochlasach, faodaidh tu bhi air do thearnadh; tha cuireadh agad gu bhi air do thearnadh Bhàsaich Criodh chum do thearnadh, 's tha Dia teitheamh gu d' thearnadh; tha gach cothrom 's gach comhnadh agad chum na criche so. Faodaidh tu ruigheachd air slainte; tha'n t-sochair air a toirt dlu ilhuit; agus coirich thu fein mar faigh thu seilbh oirre. Cha'n eil t-iomaguin mata, air a dhùsgadh mu ni air nach faodar ruigheachd.

6. *Fhuaradh slainte cheana le mòran, agus nach faodar a faighinn leatsa?* Tha sluagh gun àireamh chean' air neamh 's tha tuillidh a' triall air an t-slighe gu slainte. Tha Dia fathast cho toileach agus Criodh cho comasach thusa shaoradh 's a bha e iad-san; 's c'arson mata nach bitheadh tu air do thearnadh.

7. *Agus nach àghmhòr an t-sochàir slàinte!* Sochair a tha gabhail asteach uile shaibhreas gràis, agus saibhreas a's àirde na sin, saibhreas na gloire; saorsa o pheacadh o bhàs agus o ifrinn, seilbh air mathanas, air sìth. air na omhachd 's air neamh; sochair a tha neo-chriochnach, bith-bhuan: a bha'n iùn na Diadhachd o shiorruidbeachd, a choisneadh le Mac Dhe air a' chrann-cheusaidh, agus a lionas an t-siorruidbeachd le sòlas O cia suarach faom gach cuspair a's airde miagh a measg dhaoine 'gun ghuth air faoimies gun stà, ann an coimeas ri slainte! Saibhreas, inbhe, cliu agus urram, cha'n eil ach mar dhus na slige-thomhais, an coimeas ris "an t-slainte a tha ann an Iosa Criodh, maille ri gloir shiorruidh." Co aig am biodh an t-suim a's lugha d'a shonas fèin nach abradh, "Ciod a ni mi chum gr'n tearnar mi?"

8. *Tha'n cor sam bheil thu air do shuidheachadh chum slainte fhaotuinn ann an cuid fabhorach agus ann an cuid neo-fhabhorach.* Tha gradh Dhe neo-chriochnach; tha toillteanas Chriosd neo-chriochnach; tha cumhachd an Spioraid Naoimh neo-chriochnach: tha Jehobhiah toileach agus a' feitheadh gu d' thearnadh; tha Criodh ga d' chuireadh; tha na h-uile ni ullamh, 's tha gras Dhé air a thairgsinn gu t-iompachadh. Air an laimh eile, tha cridhe tì uaillidh agad, 's tha thu ann an saoghal sam bheil

na h-uile ni a' feuchainn ri t-aire tharruing o shlainte. Tha Sàtan ri dichioll chum t-inntinn a dhalladh, an saoghal chum do smaointean's do chridhe lionadh le nithibh eile, ionnuis gu'r "h-ann air eigin a thearnar am firean." Cha'n urrainn thu'n saoghal flàgail's thu fein a dhùnadhs suas mar aonarach, ach's ann a dh'fheumas tu slainte t-anama iarraidh ameasg iomairte agus buaireis an t-saoghaill, far am bheil càram an anama'n cunnart a bhi air 'fhuadach le càram a' chuirp, agus ar n-aire bhi air a tarruing o nithibh neo-fhaicsinneach agus siorruidh le nithibh faicsinneach agus aimsireil. O's duilich an tomhas iomchuidh do shuim a thoirt do na nithibh a ta làthair, agus gun tuillidh 's a' chòir! Cia duilich frithealadh gu ceart air nithibh saoghalta agus siorruidh; a bhi dian air son da shaoghaill aig an aon am! Is math a dh'fhaodas na cuisean sin t-ionaguin a dhusgadh.

Cha'n eil ni mata cho reusonta ri dian ionaguin mu shlainte; agus dh'fhaodamaid fbeoraich. An coltach gu bheil fhios aig an neach sin a tha caoin shuarach mu shonas siorruidh, gu bheil anam aige? An duine no'n ainmhidh e? Am bheil e'na cheill no air mhi-cheill? E do ghna'g imeachd air bile na creige tha'n crochadh os ceann an t-sluichd gun iochdar, agus e gun ionaguin mu shlainte! O's cianail millteach am mi-chùram-sa! Altruim t-ionaguin mata. Feumaidh tu bhi fo ionaguin, oir's iomchuidh dhuit sin, oir as eugmhais sin cha robh 's cha bhi neach air a thearnadh. Tha slainte anama'na saorsa cho mor, 's 'na cuis cho cudthromach, 's gur neo-chomasach gu'm biodh an tiodhlac air a bhuiteachadh air neach air bith nach bi dùrachdach ga fbaotuinn. Is ann chum na criche-sa chruthaicheadh thu agus a tha thu air do chaomhnadh le Dia air thalamh. Carson a thug Dia-dhuit buadhan-inntinne tha mar gu'm b'ann a'sealltuinn ri siorruidheachd, agus iarrtuis thuige sin, mar bitheadh tu air do shonrachadh chum na criche sin? Is e slainte shiorruidh crioch arайдh na beatha. Caill so, agus ciod air bith eile bhuannaicheas tu, chaill thu crioch do chruthaichaigh. Ged gheibheadh tu stòras na cruinne agus uachdranachd an t-saoghaill. Ged lionadh tu'n talamh le d'chliù, 's ged bhiodh t-ainm air a luaidh gu linntibh deireanach an t-saoghaill, ma chaill thu slainte t-anama chaith thu do bheatha gu diomhain. Tha cor an neach a's bochda

a fhuair riamh a' bheatha mhaireannach tre chreidimh ann an Iosa Criod, ged nach biodh do thoinnisg aige ach na thuigeadh nàdur aithreachais, ged chaitheadh e a bheatha 'sa bhochduinn bu truaighe, ged rachadh adhlacadh an uaigh an duine bhochd air nach deachaidh déur a shileadh riamh; tha chor ni's mo ri bhi air a mhiannachadh, na cor a cheannaiche bu mhotha saibhreas, a ghaisgich bu bhuadhair, a ghliecenir a b'eagnuidhe, an fhilidh a b'oird-heirce bha riamh air thalamh ma's e gu'n do bhasaich e gun slàinte. Tha'n inbhe's isie air neamh ri bhi air a roghnachadh gu fada thairis air an inbhe's airde air thalamh. Buanaich, mata ann a bli feoraich, "Ciod a ni mi chum gu'n tearnar mi?" Na tionndadh neach t-aire air falbh o'n chùis-so. Fhad's a tha do mhiann air a' so, tha do shùil, do chridhe's do dliòchas socraicht' air a' chuspair a's oirdheirce san domhan; agus 'nuair a dh'fheuchadh cairdean aineolach r'a thoirt ort a chreidsinn gu bheil do chùram tuillidh a's trom, thoiré an aire chum an t-sluichd gun iochdar, agus feòraich an comasach thu bhi tuillidh a's durachadh gu dol as o phiantaibh? Tog an smaointean gu neamh, agus feòraich an urrainn neach a bli tuillidh a's dùrachdach chum a ghlòir a bhuanachd? Duisg an smaointean mu'n t-siorruidheachd agus feòraich, an comasach neach a bli tuillidh a's dùrachdach chum a bheatha mhaireannach a ghlaicadh? Tarruing am beachd gu crann-ceusaидh Chriosd agus feòraich, am bheil e comasach do neach air bith a bli tuillidh 's durachdach gus an t sochair sin a bhuanachd air son an do bhàsaich e?

CAIB. II.

Beachdan druigteach mu dhindhachd, agus cho feumail's a ta e an altrum agus an-tromachadh.

A PHEACAICH a tha 'nis air do dhusgadh agus fo iomaguin, is eudthromach an suidheachadh sam bheil thu san am so. Socraichidh an earann so do d'eachdraidh do chrannchur siorruidh. Tha thu dùsgadh o shuain a' pheacaidh agu a' bhàis spioradail, agus anis eiridh tu an dara

enid, chum an reis a chuireadh romhad a ruith, no tuitidh tu gu grad (mar ni iadsan nach Ian dhuis ear) ann an cadal a's truime na rinn thu riabh. Tha Spiorad Dhé a' strigh riut, agus geillidh tu 'n dara cuid d'a chomhairleachadh, 's cuiridh tu thu fein fo 'stiùradh grásmhor, no cuiridh tu doilgheas air le dearmad 's le bhi cur 'na aghaidh, agus imichidh e air falbh. Tha Dia 'ga d' tharruing le cordaibh gràidh; tha Criosd ag radh, "Feuch tha mi a'n'sheasamh aig an dorus, agus a'bualadh." Tha'n Spiorad a' strigh riut. Geill do na banntaibh mine sin; fosgail do'n Fhearsaoraidh ghràsmhor; na cuir doilgheas air an Spiorad agus na mùch a ghluasad san anam. Tha slàinte air teachd dlù, 's tha neamh a' fosgladh do t-anam. Cuimhnich gu faod thu 'n Spiorad a mhùchadh le dearmad cho math 's le bhi cur na aghaidh. Na bi, guidheam ort, gun mhothachadh ceart agad air do chor. Cha bu chòir aon agartas coguisse chur an suarrachas na aon mhothachadh druigteach a dhearmad. Cha'n urrainn thu fuireach fada sa' chor sam bheil thu, criochnaichaidh do gheur-mhothachadh an dara cuid ann an iompachadh no ann an caoin-shuarachas ni's motha; mar bhlaithean an earraich bheir iad toradh an aithghearr no tuitidh iad gu lär. Ma lingsdaicheadh an cùram fo'm bheil thu 'nis, treigidh e thu gu tur; agus mu ni e sin is ro choslach nach beothaicheadh e ni's mo. Is cunnartach an ni geur-mhothachadh air peacadh agus beachdan druigteach a chur an suarachas. Nam bu mhianu leat ma ta gun a mothachadh a th'agad anis a chall, gabh a chomhairle leanas.

1. *Aidich gu'm faod thu a chall.* Na smuainich gu bheil e neo-chomasach dhuit tuiteam air t-ais. Cuir fada uat nàdur baoth, fein-ea bsach Pheadair, a thubhairt, "Ged gheibh gach uile dhaoine oilbheum annad cha'n fhaigh mise oilbheum gu bràth." Cha'n'eil ni cho cumanta ri cràbhadh diombuan. Chithear gach la biuthas *So-lùbaidh*, aon an "Turus a Chriosduigh." Is tearc iad a chluinneas an soisgeul air nach deanar uaireigin drùghadh. Tha miltean, a tha nis a' togail suas an sùl ann an dòruinn ag amharc air an ais air gach drùghadh a chaill iad. Na saoil, gu feum thu bhi air do thearnadh, a cheann gu bheil thu nis fo iomaguin mu shlainte. Siomadh aon a leughas na duilleagan so fo throm iomaguin a chuirear ri aireamh luchd cul-sleamhnachaidh. Criochnaichidh fein-

earbsa ann an amhlaoadh, ach sann te cion muinghin aumainn fein a sheasas sinn.

2. *Biodh eagal ort roimh thuiteam ann an caoin shuarachas.* Thugadh an t-eagal sin ort criothnachadh. Eigh ann an àmhghar spioraid, “O saoil nan dearbhaim mi fein na m’ chealgair, ma bhitheas mo mhaitheas mar neul na maidne no mar an driuchd moch, ma dh’fhàsas an cridhe so a tha nis mar gu’m b’ann cho dùrachdach, caoinshuarach; ma thilleas m'anam, nach eil, mar’s coslach fad o rioghachd neimh,—ma thilleas e air ais mar gu’m b’ann cogheataibh fhlaithceanais, ’s nach triall e tuillidh ann an slighibh Dhé; ma thachras mo chairdean no mo mhiniesteir orm a’ triall air m’ais, ’s gu’n abain iad rium, “Is math a ruith thu, ciod a chuir bacadh ort?” Is uainhasach an t-atharrachadh. Gu’m bacadh Dia ’na thròcair so.” Altruim na smaointean sin, agus bi mar gu’ni bu roghnaiche leat am bàs na cul-sleannachadh, agus biodh am mothachadh so agad, gu’in b’fhearr leat buannachadh an toir air slàinte, ged a bhàsaicheadh tu cho luath ’sa bhiodh do pheacanna air a’ mathadh, na beatha fhada ’s an saoghal gu leir a bhuannachd, le tuiteam ann am mi-chùram. Cha’n eil nì cho uamhasach ri call bheachdan druigheach mu dhiadhachd ach call an anama fein, agus treoraidhichd au ceud ni gus an dara ni.

3. *Bi’g urnuigh gu dùrachdach gu’n deanadh Dia do bheachdan drùigheach, seasmhach, le còmhnhadh èifeachdach a Spioraid Naoimh.* Anis, a Leughadair, dean an da leasan so fhòghlum; gur h-e Dia amhain a sheulaichais na beachdan sin air do chridhe; agus nach sheudar duil altrum gu’n dean e sin ach amhàin ann am freagradh do ùrnuiigh. Is ro fhéumail dhuit anns a’ chor sam bheil thu, beachdachadh gu trom air an fhìrinne mhoir sin gur h-e fior naomhachd ann an eridhe’n duine obair Spioraid De. Na leugh sreach eile gus an trom-smaointeach thu air an fhìrinne sin, ’s gus an oibrich thu ad chridhe cho teann i, s gu’m bi i mar chulaidh gluasaid gu dleasnas ’s mar riaghailt giùlain. Caillear gach géurmhothachadh ’s gach beachd drùigheach mar dean Dia féin seasmhach iad le cumhachd a ghráis; agus ni thu gu cinnteach an call mur deonaich Dia a neart dhuit. Tha e cho reusonta dhuit dùil a bhi agad ri solus gunn a’ghrian, agus ri diadhachd as eugmhais Dhé. Cha tig’s cha tuin-

ich mothachadh naomh am feasd anns a' chridhe ach le Dia; agus naithe sin's e's run agus is stà do ùrnuigh an cumhachd gràsmhor sin fhaotuinn. 'Se ùrnuigh an cend chéum ann am beatha na diadhachd, an dara ceum's an treas céum; tha ùrnuigh da rireadh féumail re turus a Chriosduigh. A pheacaich a th'air do dhùsgadh, feumaidh tu bhi 'g ùrnuigh. Feumaidh tu cothrom fhaotuinn air a bhi 'd' aonar, feumaidh tu glaodhach gu trénn ri Dia; féumaidh tu a chòmhnaadh aslachadh; feumaidh tu earann a thoirt bhar do chadail, mar bi ùine agad san latha air son ùrnuigh. Ann an aon seadh bu choir dhuit a bhi 'g ùrnuigh do ghra; agus spiorad na h-ùrnuighe a bhi gabhail cònuidh annad gun do threigsinn, ach a bhì ghnà a' d'aomadh gu t-iarrtuis a chur suas san tigh, 's air an t-slighe, air do leabaidh 's ameasg do ghnothaichibh agus is e bu chòir dhuit a bhi 'g aslachadh nach bàsaicheadh do ghéur-mhothachadh, ach gum buanaicheadh e chum iompachaidh. Faodaidh tu bhi léugadh leabraiseachean, searmoinean eisdeachd, comhairle chur ri cairdibh, deadh ruintean altrum, ach leabhrachean, cairdean, searmoinean, agus deadh ruintean cha dean stà mur deonaich Dia a Spiorad Naomh. Is glé thric le luchd-toiseachaidh a bhi 'g earbsa tuillidh 's a choir, agus tuillidh 's beag ri Dia. Mar faigh thu uine air son urnuigh ann an uaigneas, tha cho mhath dhuit stad's gun dol ni's fhaide 'n toir air sláinte; oir as éugmhais urnuigh cha bhi thu air do thearnadh.

4. Chum do bheachdan druighteach a ghleidheadh, agus buanachadh an tòir air sláinte feumaidh tu cur romhad cùl a chur ris gach nì peacach a' d' chaithe beatha agus a bhi faicilleach an aghaidh peacaibh, "Iarraibh," arsa Dia, "iarraibh an Tighearna am feadh a ta e r'a fhaotuinn; gairmibh air am feadh a ta e'm fagus: tréigeadh an t-aingidh a shlighe, agus an duine eucorach a smuainte; agus pilleadh e ris an Tighearn, agus nochdaidh e tràcraig dha, agus ri ar Dia-ne, oir bheir e maitheanas gu pait." Isa. lv. 6, 7. "Ma dheasaicheas tu do chridhe agus gun sìn thu da ionnsuidh do lamhan; ma bhios euceart a' d' laimh, cuir fada uait i." Iob xi. 13, 14. Is iomchuidh dhuit fhiosrachadh air ball, gur h-e'n t-slainte th'ann an Criosd saorsa o pheacadh. "Bheir thu Iosa mar ainm air; oir saoraidh e a shluagh fein o'm peacaibh" Mat. i. 21. arsa'n

t-amgeal ri Joseph's e toirt rabhaidh dha mu bhreith Chriosd. "A thug e féin air ar son, chum gu'n saoradh e sinn o gach aingidheachd, agus gu'n glanadh e dha fein sluagh sonraichte éudmhòr mu dheadh oibríbh." Tit. ii. 14. Is ro fheumail dhuit e bhi gu soillear a' d' bheachd, gur gairm naomh an t-slainte tha thu 'g iarraigdh. Gach ni ta peacach a' d' nadur, mar tha mi-run, dioghaltas agus anamiaonna; gach ni a ta peacach a' d' chomhradh, mar tha bréugan, ana-caint agus cul-chàineadh; gach ni ta peacach 'nad chleachdadhl, mar tha briseadh sàbaide, éucoir, mishuaирceas, mi-dhleasdnas do pharantaibh's do mhaighstiribh; feumaidh iad sin uile bhi air an diobradh gun mhoille agus gu buileach. Ma ghleidheas tu aon pheacadh aithnichte, mùchaidh e gach géur-mhothachadh's cniridh e as do d' bheachdaibh drughteach. *Mur'eil thu deonach do pheacanna a dhiobradh cha slainte tha thu 'g iarraigdh.* Faodaidh tu shaolsinn gu'r miann leat a bhi d' chriosd-uidh; agus bithidh tu leughadh a bhiobuill, agus ri urnuigh, agus fritheilteach air searmoin, agus is iognadh leat nach 'eil thu dol air t-aghaidh ann an diadhachd; ach theagamh gur h-e's aobhar dha sin, nach 'eil thu toileach do pheacanna a dhiobradh, an inntinn shaoghalta, toileachadh na feola, no cleachdadhl eigin a' tha buannachdail no taitneach dhuit, ged tha fhios agad gu bheil e peacach. Cha soirbhich t-anam anns a' chor inntinn so Amhaire gu furachail san taobh-stigh; geur-bheachdaich air do ghiùlan, agus seall am bheil ni air bith annad is fiosrach thu bhi cearr, ach gidheadh uach miann leat a dhiobradh: ma tha, is diomhain dhuit a smuaineachadh gu'n gleidh thù 'n drughadh a rinneadh air do chridhe,'s gum fas thu d' chriosduidh. Cuimhnich gu feum thu cur romhad do pheacanna a thréig-sinn gun dàil. Tha Augustin ag innse gu'm bu ghnà leis a bhi 'g ùrnúigh ri Dia gu'm bitheadh e air iompachadh, 's le guidhe aig a' cheart am, "A Thighearna cha'n ann an trasda." Bha mbiann air teachd beo ni b' fhaide a' toiseachadh anamianna, mu'n do thilleadh e o dhroch shlighibh chum an Tighearna. Tha cuid mar sin a tha 'g aidmheil gur miann leo bhi, air an iompachadh aig am eigin, 's am peacanna a chuiteachadh, ach "cha'u ann an tràsda." Tha gné do mhothachadh's do iomaguin a thaobh slainte an co-chuideachd ri mairneal's ri gràdh do pheacadh eigi; agus socraichidh iad a chùis le bhi cur rompa am peacadh

sin a dhiobradh aig am éigin eile Is uamhasach am mealladh e ! Tha Dia ag radh is e so an t-am, agus fre-agair thusa, seadh a Thighearna ; air an uair so is miann leam a bhi air m' iompachadh o gach peacadh.

Agus cha-n e mhàin gu féum thu bbi toileach am peacadh a threiginn ach fennaidh tu faire dheanamh 'na aghaidh. Is cudthromach an cor-inntinn sam bheil thu ; agus is ro bheag an caidreanh a bheir thu do'n pheacadh, 'nuair a dh'fhaodas e gach faireachadh cràbhach fhuadach. Faodar eadhon le géill a thoirt do dhroch nàdur call nach leasaichear a dheanamh do t-anam, 's do ghrabadh's tu'n tòir air a'bheatha mbaireannaich. Dean faire gu sònraichte 'n aghaidh a pheacaидh sin a tha 'g iathadh mu'n cuairt, ort 's gabh e-mail an Abstoil. Eabh. xii. 1. Aig a' cheart am chomhairlichinn thu gun tuiteam ann am mi-mhisnich ged thuislicheas tu air uairibh fo chumhachd buairidh. 'Sann bu choir do gach tuisleadh mar so t-fhagail ni 's faicilliche, ach gun do thilgeadh ann am mi-mhisnich.

5. *Tha e ro fhéumail dhuit thu fein a dhealachadh o chombanaich mhi-dhiadhaidh.* Feumar misneach agus fein àicheadh cruidh, ann a bhi treiginn comunn do luchd eolais ; ach ma 's daoine mi-dhiadhaidh iad feumar a dheanamh. Leugh briathran Dhe mu'n chuis. Salm exix. 63 ; Guath i. 11—16 ; xi. 12—19 ; xxix. 6 ; xiii. 20 ; 1 Cor. xv. 33 ; 2 Cor. vi. 14—18 Thoir géill do na h-earailibh sin agus tréig comunn na h-aitim sin le 'n suarach diadhachd. Bheir an cuideachd san còmhراadh a thaobh thu o shlighe na naomhachd. Bithidh an gòraiche, an neochùram, 's an dìmeas air slainte sgriosail do gach faireachadh cràbhach. Gheibh na Chriosduidhean a's airde ann an naomhachd,—gheibh iad sin fein an comunn ro mhi-chairdeil d'an diadhachd, agus seachnaidh iad e mar a dh'fhaodas iad ; ach nach bi' e gu mor ni's cunnartaiche dhuitse, 'nuair nach 'eil do chreidiunh ach fann ! Mar feuch coimhannaich mar sin ri d'chùram a thaobh t-anama fhuadach air falbh le m' fanoid, ni 'n comhradh's an giùlan do chràbhadh a chrionadh, mar a chrionas an ear-ghaoth blàithean an earrach. Feumaidh tu mata, an dara cuid, do chombanaich pheacach a threiginn no do shlàinte, oir mar bris thu mach o d' chombanaich mhi-dhiadhaidh, faodaidh tu dòchas na beatha maireannaich a leigeadh dhiot, oir cha mbair smointean cr bhach ann an comunn na' mi-dhiadhaidh.

A m bheil càirdeas air thalamh a b'fhearr leat na slainte, agus nach b'fhearr leat a chall na bhi air do sgrios?

6. Is ro fheumail *gu'n gnàthaicheadh tu gach còmh-nadh a gheibhear o'n sgriobtura's fearr gu mothachadh ceart air diadhachd a chumail suas anns an anum.* Dean sin a chleachdadh gu grad's gu dùrachdach: Tha t-anam an cunnart, tha neamh r'a iarraidh, 's ifinn r'a sheachnadh; tha Sàtan r'a bhi air a cheannsachadh, agus slainte ri bhi air a faotuinn. Tha do naimhdean liomhor laidir, agus ionadhl ceap-tuislidh san rathad ort. Leugh na h-earannau a leanas do fhocal Dhé, agus faic co dhiubh tha diadhachd na h-obair fhurasd agus fhaoin. "Iarraibh air tùs rioghachd Dhe, agus 'fhireantachd-san," Mat. vi. 33 "Deanaibh spàирн chruaidh gu dol astigh air a' gheata chumhann: oir a ta mi'g radh ribh, gu'n iarr mòran dol astigh, agus nach urrainn iad," Luc. xiii. 24. "Deanaibh saothair cha'n ann air son a' bhìdh a theorgeas, ach air son a' bhìdh a mhaireas chum na beatha siorruidh," Eoin vi. 27. "Comhraig deadh chomhfrag a' chreidimh, gabh greim do'n bheatha mhaireannaich," I Tim. vi. 12. "Ge b'e neach leis an àill teachd a'm'dhèigh-sa, aicheadhadh se e fein agus togadh e a chrann-ceusaith agus leanadh e mise." Marc viii. 34. Nach iad sin na samhlaidhean's na briathran drughteach! Nach faodamaid a cheist a chur. Co ma seadh a dh'fheudas a bhi air a shaoradh: ma tha leithid do spairn's do chùram feumail? Is ann air éigin a thearnar am firean. Mar iarr thusa le Daibhidh, le d'uile chridhe deadh-ghean Dhe, cha sealbhàich thu gu siorruidh e. Tha e cho coslach gu'n ruigeadh tu mìllach na beinne 's airde gun saothair s gu'n ruig thu neamh gun spàирн. Ma tha thu'n duil gu'n dean do dhùrachd agus oidhirpean faoine feum, tha thu air do mhealladh, 's mar is luaithe chuirear ceart thu's ann is fearr; ach ainnichidh mi nis na meadhonan bu choir dhuit a ghnàthachadh.

Grad thoisich air léughadh nan sgriobtura gu dùrachdach. Mar naoidheana air an ùr-blàith iarraibh bainne fior-ghlan an fhocail, chum as gu fas sibh leis. I Pead ii. 2. Is e'm Biobul lòn an anama, mar's e bainne na eiche beathachadh an leinibh, agus tha e cho coslach gu'm fas an uaoidhean gun lòn, 's gu m fas thusa ann an eolas no ann an gràs as eugmhais nan sgriobtura. Leugh a chum a bhi air do theaghasg agus a chum gu'n deaundh ann

focal drùghadh ort. Leugh le cùram's beachd-smaoin-eachadh. Na dearmaid leabhar Dhé air son leabhlraighean dhaoine. Na gabh leabhar air bith an aite bhiobuill, ach mar chulaidh mhineachaидh. Mar bi e cho taitneach leat an toiseach 'sa shaoil thu, cleachd a léughadh, agus fasaidh e ann am miagh leat mar theid thu'n eòlas air. 'Se's coslaiche gu mothachadh drnígheat air diadhachd a chumail suas anns an anam, agus do dhithis air am bheil curam an gnáma, is e'n neach sin a's dùrrachdaiche léughas focal Dhé, a's dochá fàs ann an diadhachd. Na caill misneach ged nach tuig thu na h-uile ni: tha mòran ann a thuigeas tu. Leugh an toiseach na Saimh, na soisgeil, agus na lithrichean.

Fritheil air searmonachadh an t-soisgeil. Eisd am facal le dearbh-chinut nach bi searmoin chum buannachd ach mar bheannaicheas Dia i. Ambaire os ceann a'mhinisteir ri Dia. Theirig o ùrnuigh uaignich gu aoradh fol-laiseach, agus o aoradh follaiseach gu ùrnuigh uaignich. Gabh am focal do d'ionnsuidh fein, eisd air do shon fein, eisd air son slainte. Na fritheil air meadhona nan gràs ann an doigh aotrom neo-chùramach. Seachainn còmhradh faoin 'nuair dh'fhasgas tu'n t-searmoin; 's na géill do na droch spioradaibh sin a dh'iarras siol math an fhocail a ghoid, a cridheachan na h-aitim sin anns am bheil e air a chur.

Gabh cothrom air dol gu coinneamh-urnuigh. Tha urnuighean dhaoine diadhaidh mar oiteagaibh ciuine a sheideadh srad na naomhachd ann an cridhe'n iompachain òig, 's gu chuartachadh le aile na diadhachd. Ann an coinneamhan sin nithear ùrnuigh maille riut agus aii do shon; cluinnidh tu ciod e faireachadh agus iarrtas Chriosduidean a's faide air an aghaidh, agus an urnuighean bithidh ameasg nan teagasc a's luachmhoire. Mar sin bithidh do chridhe air a cheangal ann an gradh ri sluagh Dhe

Iarr teagasc agus comhairle caraid dhìadhaidh ris am faod thu bhi saor ann an cur an ceil cor t-inntinn. Bi tathaich coinunn nam firean. Na bitheadh naire ort do ghràdh do aobhar Dhé's d'a shlnagh, a dheanamh aithnichte. 'S lionmhor iad le 'm miatau an sith dliombair a dheanamh ri Dia, a cheann gu bheil eagal, uabhar, no buannachd shaoghalta gu'n grabadh o aidmheil fhollaisich. Cumaidh iad an géur-mhòthachadh dhoibh fein, agus uaithe sin a dhith còmhnaidh seargaidh e air falbh.

Ach gu h-àraidh leig t-inntinn ri d'mhinisteir, agus dean sin gun dàil. Theagainn gu bheil coinneamhan aige air son muimur a tha fo chùram an anama, agus mur 'eil gabhaidh e do sgénl uait, agus bithidh co fhaireàchadh aige riut a'd' imcheist. Ma tha e mar a Mhaighstir neamhuidh, "le a ghairdean cuairtichidh e na h-uain, agus giulainidh e iad 'na uchd; iomainidh e gu séimh an spreidh a tha trom le h-àl." Na biodh sgàth ort dol d'a ionnsuidh, tuigidh e do chàs agus ni e gu bàigheil do theagasg agus misneach a thoirt dhuit d'a reir. A Gheibh thu ann an leth-uair do chòmhridh ri Leigh anamanna, tuillidh còmhnuaidh, na o mhòran leabhairchean agus shearmoinean.

Ach cuimhnich, an déigh so uile, gur cunnart gu'n earbar tuillidh's a chòir a meadhmaibh, cho mhath's gun dearmaidear iad. Na dichuinhnich na thubhaint mi a tha-obh obair Spioraid Dé. Is é t-Fhear-cuideachaiddh: na deanadh cairdean no ministeir, no leugadh no eisdeachd, n'am Biobull féin t aomadh air falbh o d' mhuinghin san Spiorad Naomh. Is lionmhor iad a bhios mar gum b'ann guu dòchas ach ann an cleachdadh mheadhonan; ma thachras dhoibh a bhi air falbh o shearmino, no ma bhithreas iad gun an ceart àireamh's an ceart ghné òrduighean a chleachd iad, bithidh iad dubhach, frionasach; agus bithidh am micheirdimh's am frionas ro dhiubhalach dhoibh. Feumaidh sinn earbsa a Dia, agus a Dia amhàin, a bheannaicheadh a shluaigneach an duibhre na gainntir, far nach bu chomasach am Biobull a léughadh, no an cianalas an fhàsaich, far nach bu chomasach searmoin soisgeil a chluinntinn.

Is feumail gun tuigeadh tu gu soillear, gu bheil gràs Dhè ann ad shlainnte saibhir agus saor. Cha toill t-oidhirpean fein e, agus ma gheibh thu e, cha'n ann mar dhuais air son t-oidhirpean fein chum a bhuanachd. Ma shaoileas tu gu bheil còir agad air a ghràs a tha feumail chum t-iompachadh, a cheann thu bhi 'g aidmheil a bhi ga iarrайдh, tha thu mar iadsan a bha dol mu'n cuairt "a chur am fireantachd fein air chois's nach do striochd iad fein do fhireantachd Dhe." Rom. x. 13. Airson do gheur-mhothachaidh, t-iomaguine, t-urnuighean's do dhéuraibh; air son frithealaidh air searmoin, air son aon atharrachaidh o'n leth-nuigh cha'n urrainn thu còir agradh air duais o Dia, 's cha'n 'eil e mar fhiachaibh air-san do shaoradh air son aon ni aig nach'eil sùil r'a ghlòir; gus an creid thu geall

adh Dhe cha 'n 'eil so mar fhiachaibh air. Tha thu 'na mheinn 's ma shaorar thu 's ann o dheadh-ghean amhàin.

Na dein thu fein cinnteach gun criochnaich t-iomaguin ann an iompachadh t-anama gu Dia. Cha 'n 'eil ni 's cos-laich ris gach drùghadh a mhilleadh, na bhi cinnteach gun iompaichear thu chionn gu bheil thu fo chùram d'a thaobh so. Leugh mi mu dhuin' uasal, a mhothaich, air dha bhi 'n tinneas mòr, uamhas anabarrach ann a bhi sealltuinn air ais air a chaithe-beatha; 's a chuir fios air a mhiniesteir, feuch a faigheadh e suaimhneas inntinn. Air dha teachd dh' innis an duin' uasal dha nan tugadh Dia dha sìneadh saoghail, gum biodh atharrachadh caithe-beatha aige 'na dhéigh sin. Rachadh e gu bunailteach do'n eaglais, cheasa-nicheadh e 'sheirbhisich; bhiodh aoradh Dhé aige 'na theaghlach 's 'na sheòinar,—dheanadh e uile dhleasnais a Chriosduidh. Dheònaicheadh a mhiann dha, 's bha e taingeil, 's cha do dhi chuimhnich e 'gheallanna. Bhuanach e fad iomadh mios a' co-lionadh a bhoidean, fhad 's bu leir do dhaoinibh. Ach ri ùine smaoinich e gu'm bu tuillidh 's a' choir na h-urrad chrabhaidh. An toiseach dhiobair e dleasnais an t-seomair 's an teaghlaich; agus sgithich e do dhleasnasaibh eile. Bhuaileadh e ùine 'na dhéigh sin aris le tinneas gàbhaidh agus chomhairlich a chàirdean dha cuir air son a' mhiniesteir, chum gun tugadh e comh-fhurtachd d'a spiorad leòinte. "Cha chuir" ars' esan "an deigh dhomh gach gealladh a rinn mi do Dhia a bhriseadh, cha'n urrainn suil a bhi agam ri tròcair." Fhuair am bàs e sa' chor-inntinn thrnagh so, 's ghiulain, se e far nach bi caoch-ladh. Faodar an sgeul so innseadh air miltibh. Tha drùghadh mar so 'ga dheanamh air inntinn a' pheacach, a bheir aobhar dòchais do chairdibh 's do mhiniesteiribh—ach nan dòchas cha 'n 'eil ach mealladh. "Nuair a mharbh an Tighearna clann Israeil, an sin dh'iarr iad e, agus phill iad, agus bha iad gu moch ag iarraidh Dhe; agus chuijmhnich iad gu'm b'e Dia an carraig, agus an Dia a's àirde am Fear-saoraidh. Ach rinn iad miodal ris le'm béul, agus rinn iad bréug dha le 'n teangaidh." Salm lxxviii. 34—36. Ach bha choslas orra gu tric a bhi treibhdhireach an am bhi toirt geallaidh, ach cha b'ann le treibhdhireas diadhaidh; oir cha robh an cridhe ceart maille ris, agus cha robh iad dileas 'na choimhcheangal. 37. agus is e b'aobhar nach robh iad dileas 'na choimhcheangal, ged chaidh drùghadh a dheanamh orra, nach robh an cridhe ceart maille ri Dia.

Cha'n'eil ministeir nach toir dearbhadh soillear mar so, nach tig géur-mhothachadh agus drùghadh mar so daonan gu h-iompachadh. Ghluais mi fein air turas a' Chriosduidh le triùr chombanach. Bha h-aon diubh féumail dhomh ann an iomadh dòigh, ach nochd e nach robh 'na' aidniheil ach cràbhadh gearr. Thill aon eile dhiubh gu pheacadh, mar am madadh "chum a sgeith fein, agus a'mhuc a chaidh a nigheadh chum a h-aoirneagan san lathaich". An treas aon dh'fhàs 'na anacreideach, 's 'bha éud cho mor air son a bharailean millteach, 's gun robh e la's a dh'oidhche 'sgriobhadh leabhar a chuireadh amach le anacreideach sonraichtite.* Ri uine ghlac timmeas gàbhaidh e; dhuisgeadh a choinnseas—bha 'agartas piantach, a chnàmhan inntinne uambhasach. Dh'iarr e gach sgriobhadh anacreideach a rinn e, a losgadh. Threig a chombaicaich 's a bharailean anacreideach e gu grad, agus an lathair caraid, d'an d'aidich e chùl-sleamhnachadh, rinn e boidean aithreachais. Dh'aisigeadh a shlainte dha, ach mo thruaighe thuit e air falbh aris, mar b'ann gu anacreideamh, gu caoinshuarachas mu dhiadhachd.

Tha na cùisean muladach sin a dearbhadh gun iarr mòran dol astigh air an dorus chumhann, nach coi-lion an rùm. Agus tha chùis, marsin, cha'n ann a chionn nach'eil Dia toileach an saoradh, ach gu bheil iad a' stad aig géur-mhothachadh, gun dol air an aghaidh gu fior-iompachadh. Is cunnartach dhuit a bharalachadh, gur cinnteach gu'n tearnar thu a chionn gur miann leat anis a' chùis a bhi mar sin. Is fior, far na thòisich Dia an obair mhath, gun giulain e air a h-aghaidh i gu latha Iosa Criod, ach na dean thu fein tuillidh 's cinnteach gu'n do thòisich i. Faodaidh tu o'n chor-inntinn sam lheil thu misneach a ghabhail gu dòchas altrum gu'm bì thù air do thearnadh, ach 's ann bu choir do'n mhisнич sin a bhì steidhichte air gealladh 's air nádur Dhé's ni h-ann air t-fhaireachadh fein. Ma tha tlachd agad sa' chor-inntinn so; 's ma shaoileas tu naithe so gu bheil mar fhiachaibh air Dia t-iompachadh, ma tha thu ga mheas so mar ghealladh 's mar earlais chinnteach air slainte, an aite bhi 'ga mheas mar spàирн air son slainte, a dh'fhaodas air theagamh soirbheachadh, a reir 's

mar nithear e—is e sin an rathad chum gach drùghadh a chall, agus tilleadh aris chum a pheacaidh, 's an t-saoghaile. Amhaire air t-iomaguin mar staid inntinne, ma 's e 's gu'n tig i gu fior chreidimh, a chriochnaicheas ann an sìl inte. altruim an iomaguin so, agus iarr gràs Iehobhah chum fior aithreachas a thoirt dhuit a thaobh Dhe agus fior chreidimh 'nar Tighearn Iosa Criod.

Faodaidh sinn a' chuis so a shoilleireachadh o n sgeul a leanas. “ 'Nuair bha mi ro òg, arsa duine ro dhiadbaidh,” chaidh mi o'n tigh le m' athair, agus 'na chòmhradh rium dh'earalaich e mi gu diadhachd am oige, an aimsir sin san dòcha drùghadh ceart a bhi air a dheanamh air inntinn, agus gun a bhi cur dàil sa' chuis 's e toirt fanear gu'n robh a bheatha neo-chimteach 's gu'n robh e ro choslach nach tillinn ri Dia 'nam sheannu aois, an deigh do dhroch cleach-danna fas laidir le buanachadh sa' pheacadh. Chum drùghadh ni bu mho orm nuair dh'innis e'n sgéul so dhomh. Bha mi, ars esan, a' tighinn dachaidh, feasgar, le duin-uasal araidh agus le mac dha. An deigh greis sheanachais thionndaidh e r'a mhac; 'A mbic, ars esan, ged nach robh mise cho cùramach a thaobh m'anama 's bu chòir dhomh, mar bu mhiann leam do shonas siorruidh-sa, ghuidhinn ort an lathair Mr W. gun m'eiseimplair-sa leantuinn. 'S tric a db'asluich mi ort an duine so bhi agad mar chombanach; treòraichidh e thu air an t-siighe gu neamh. Guidheam ort comun nan daoine oga sin a's combanaich dhuit a chuiteachadh, 's bi tathaich cuideachd a' choimhlearsnaich so. “ Tha mise nis arsa mi fein lan do ghnothaichibh saoghalta, 's mi mòran ni's sine na ur mac, agus is iad a cho-aoisean fein combanaich a's fhearr dha.” Air dhomh so a ràdh stad e'n t-each, agus le mor dhùrachd thubhairt e r'a mhae, “ Cha'n fhag mi so gus an geall thu dhomh do dhroch chombanaich a dhiobradh, 's an duine so bhi agad na chombanach. Cuimhnich diadhachd a' d' oige; 's na dean mar a rinn mise. 'Siomadh génr-mhothachadh a dhearmaid mi, 's anis tha mo chridhe cho cruaidh righinn's nach drùighear air.” Bhuail na facail mu dheireadh sin mi le h-uamhann. Bha mothachadh cho druigheach agam air cor uamhasach an t-seann duin' uasail 's gu'n robh a bhriathran a ghìnà a' fuaim a' m' chluasaibh; 's mi fo eagal gu'n tuitinn fein ann an cor cho cianail; Dh'fhas mo chridhe teth an taobh stigh dhiom; nuair a bha mi a beachd-

smuaineachadh las an teine; Bha cùram m'anama teacdà f'anear dhomh; 's cha do shearg an drùghadh so a rinneadh orm re uine."*

CAIB. III.

*Cho feumail's a ta e eolas fhaotuinn air an sgriobtuir
agus beachdan soillear air an fhirinn.*

Is gann gu bheil cùis d'am bu choir aire na h-aitim, a tha fò chùram an anama, a stiuradh ni bu durachdaiche, na eòlas air innleachd na saorsa agus teagasgan an sgriobtuir. Thoir oidhrip air beachdan soillear tuigseach fhaotuinn. Cha'n eil ann an cùram móran dhaoine ach miann aineolach a bhi cràbhach; is gann a tha aon bheachd soillear aca thaobh creidimh. Tha muinntir eil' ann a tha beagan ni's fiosraiche, ach nach beachdaich air diadhachd ach mar bhuaireas inntinn, no mar ionchar cleachdaidh o'n leth nuigh. Is feumail anis gu'n tugadh tu fàinear gu feum do dhiadhachd a bhi steighichte air eolas. Theircar ri fior iompachadh "teachd gu eolas na firinn." Mar gnàthaich thu na meadhonan chum teachd an eòlas air an fhirinn, traoghaidh t-iomaguin agus seargaidh gach drùghadh. Tha móran r'a fhòglum's r'a fhiosrachadh, cho mhath 'sa tha r'a fhaireachdainn's r'a dheanamh, 's cha'n urrainn t-fhairreachdainn na do dheanadas a bhi ceart, mar fòghluim thu. 'Se'n t-aobhar gu bheil a choillion a tilleadh air an ais, agus muinntir eile a triall cho mall, nach fench iad ri eòlas fhaotuinn air an fhirinn. Nach feum am fear-siubhail sealltuinn air a' chaitr-iuil? Agus ciamar a gheibh thu gu neamh gun bheachdachadh air a Bhiobull, cairt-iuil na slighe? No abair gun robh thu 'n gainne airgid, 's gu'n d' innis caraid seòl dhuit anns am faigheadh tu saibhreas. Saoil an toisicheadh tu le othail chum na sochairean sin a bhuanachd? Nach ann a theireadh tu? "Tha mor shoirbheachadh an earbsa ri eolas air an t-seoladhl sgriobhta

fhuair mi o'm enaraid. Leughaidh mi le cùram e's gus am bi lan thuigse agam air, oir is diomhain dichioll mar bi e gu ceart air a sheoladh" Tha so reusonta; agus nach 'eil e cho feumail dbuit eòlas fhaotuinn a thaobh creidimh chum's gu'm biodh tu da rireadh diadhaidh? Tha tomhas eolais do-sheachnaidh. Is e diadhachd aithreachas a thaobh Dhe; ach an urrainn thu aithreachas a dheanamh mar aithne dhuit an Dia sin an aghaidh an do pheacaich thu, an lagh a bhris thu, 's a'n peacadh a chuir thu'n gniomh? Is e diadhachd creidimh 'nar Tighearn Iosa Criosd, ach an urrainn thu creidsinn mar aithne dhuit co ann, agus ciod a ta thu r'a chreidsinn? Is e diadhachd gradh Dhe; ach an urrainn thu gràdh a thoirt do bhith nach aithne dhuit? Feumaidh tu ùine, 's cothrom a ghabhail gu beachd-smaoin-eachadh mu'n chuis; tuigse thoirt ceum a gniomha: oir feumair diadhachd a mheorachadh mar ealdhain a tha r'a fhòghlum, cho mhath agus mar mhothachadh a tha r'a fhiosrachadh, 's mar riaghait a tha ri bhi air a coinhead. Is feumail dhuit a thnígsinn aig an inbbe so nach ginear creidimh no mothachadh air bith ach tre eòlas. Ma tha mhiann ort neach a chreidsinn, a ghràdhachadh no gairdeachas a dheanamh ann; feumaidh aobhar a bhi air son a chreidsiun; agus maitheas éigin a choisneas do ghràdh; agus cùisean éigin a bhios 'nan aobhar gairdeachais. Cha chuirear aigne air bith gu gluasad ach le eòlas air cuspair éigin a dhùisgeas e. Is feumail, mata, fàs ann an eolas air nithibh naomha. 'Se'n dòigh sam bi do chreidimh air a mheudachadh, a bhi fàs ann an eòlas air na nithibh sin a tha thu r'a chreidsinn; agus nam bu mhiann leat a bhi air do fhrenmhachadh ann an gradh, feumaidh tu bhi air do fhrenmhachadh gu daingean ann an eòlas air a chuspair a tha thu r'a ghràdhachadh. 'Se riaghait naduir, an toiseach aithri'e fhaotainn, an sin mothachadh, 's aris eur an gniomh agus tha gràs a leanntuinn riaghait naduir. Mar sin feumaidh an neach a tha fo chùram anama a shùil a shuidheachadh air cuspairibh an taobh mach dha fein, 's a th' air an taisbeanadh ann am focal Dhe. 'Siad na cùisean sin bu choir dhuit a thmigsinn.

1. *Nàdur Dhe.* Is e eòlas air Dia stéigh a chredimh. Is Spiorad Dia, uile-chumhachdach, uil-fhiosrach, agus uile-láthaireach, a' rannsachadh chridheachan, 's a' feuchainu airnean chlann nan daoine. A thaobh buadhan a naduir,

tha e air a ràdh, "Is gràdh Dia" agus "Is solus Dia;" o'm bheil sinn r'a thuigsinn, gu bheil e araon mathasach agus naomh. Seadh cho naomh's nach'eil na neamha tein glan 'na fhiannuis. Tha e mar an ceudna cho teamn cheart's gu bheil iomlanachd a naduir a' toirt air a chorruich a thaisbeanadh an aghaidh gaeil mi-dhiadhachd agus neo-thireantachd dhaoine; 's aig a' cheart am is Dia e nach urrainn breug a dheanamh, ach a choi-lionas gach focal geallaidh agus bagraidh. Gabh am beachd so mata air nàdur Dhe, an ti sin aig am bheil fuath agus naimhdeas neo chriochmach do'n pheacadh; fior-ghloine gun toimh, reartas neo-chaochlaideach agus firinn a sheasas. Beachd-smuainich air a' chùis: ach an urrainn thu'n sealladh a ghiùlan? 'nuair tha na h-aingil a còmhdaich an aghaidhean le'n sgiathaibh an làthair na righ-chathrach, 's ag ràdh, Is naomh, naomh, naomh an Tighearna Dia nan shnagh," am feadh tha'm faidh a tuiteam sios le h-uamhann's ag éigheach, "Mo thruaighe mi, is duine mi a chaithd a dhith, oir is duine mi aig am bheil bilean neò-ghlan." Isa. vi. 5. O! aingidheachd agus peacadh uamhasach an duine am fianuis an De naomh so!

2. Feumar an *lagh* a thuigsinn, lagh nan deich aitheantan; lagh nam modhanna. Feumaidh tu spioradalachd an lagha thuiginn; 'se sin r'a ràdh gu bheil e'g iarraidh umhlachd na h-inntinne 's a' chridhe, gu bheil e air a dheanamh air son ionada diomhair an anama, cho mhath's air son a chaithe beatha. The Dia a' faicinn agus a' rannsachadh na h-inntinn, 's tha e'g iarraidh umhlachd iomlan a chridhe, 's a' toirmeasg a dhroch ruintean. A reir lagha Dhe, mar tha e air a mhineachadh le Criod, is mort corruich aingealta, agus is adhaltras smaointe neo-gheimnidh. Tha'n lagh ag iarraidh o gach neach umhlachd iomlan o thoiseach gu deireadh a shaoghail, ann an smaoin, an cainnt agus an gnoimh. Cha laghdaich e iarrtais agus cha ghabh e leth sgeul laigse na feòla, Matt. v. 17—48; Seumas ii. 10, 11. Is cùis uamhasach ionlaineachd an lagha, is eagalach an sgàthan e do chréutair peacach ri amhare ann. Feumaidh tu mar an ceudna run an lagha thuigsinn; tha e air a thoirt dhuinn cha'n ann chum ar saoraidh, ach a chum ar riaghlaidh's ar ditidh; a nochdadhbh dhuinn ciod e peacadh, 's gu'r diteadh air a shon, Rom. iii. 20; Gal. iii. 10. Mar aithne dhuit an lagh tha thu aineolach mu'n chuis

Is e peacadh briseadh an lagha," 1 Eoin iii. 4. O ! cia lionmhор agus cia mor t-euceartan-sa ma's peacadh gach seachran o'n lagh so, ann an cridhe's an caithe-beatha ! Agus cha'n e so amhàin, oir's peacadh teachd gearr air an lagh cho math ri cur na aghaidh. Leugh briathran ar Tighearna, Matt. xxii. 37, 29 ; " Gràdhbaichidh tu an Tighearn do Dhia le t-uile chridhe, agus le t-uile anam, agus le t-uile inntinn agus do choimhlearsuach mar thu fein." Na ghràdhbaich thusa Dia agus do choimhlearsnach ? Is cruaidh a cheist sin ! Ciod an cor peacach sau robh thu teachd beò ! Bha do bheatha gu leir, na h-aon pheacadh mor ; oir ciod am peacadh a's mothà na gun Dia a ghràdhachadh, agus gradh a thoirt do'n t-saoghal, d'a fhaoineis agus do'n pheacadh.

3. Tha e feumail air an aobhar sun gu'n tuigeadh tu *olcas a' pheacaidh*. Tha daoine meas a' pheacaidh mar ni faoin : ach an dean Dia sin ? Ciod a thilg Adhamh agus Eubb amach a phàras ? Am peacadh. Ciod a bhath an seann saoghal leis an tuil ? Am peacadh. Ciod a thug sgrios air Ierusalem, 's a sgap an sluagh taghta 'nam fògar-aich feadh an t-saoghail ? Am peacadh. Ciod a thug sinneas, sgiorradh, saothair, iomaguin, cogadh, plàigh agus gorta do'n t-saoghal ? Am peacadh. Ciod a thionndaidh an saoghal gu bhi na aon ionad-adhlacaidh d'a luchd-àiteachaidh ? Am peacadh. Ciod a dh'fhadaidh lasraichean ifrinn ? Am peacadh. Ciod a cheus Tighearna na beatha 's na glòire ? Am peacadh. Ciod a dh'fheumas a bhi anns 'a pheacadh mata ! Co ach Dia agus ciod ach 'inntinn neo-chriochnach a thuigeas olcas a pheacaidh ? Na smaointich thu riamh gu'r h-e aon pheacadh amhàin a thug am bàs agus ar n-uile thruaighean do'n t-saoghal ? Nach erioth-naich thu 'nuair a smaointicheas tu gu bheil an t-olc sin annad-sa ? Feuchaidh cuid r'a chur mar fhiachaibh ort gur ni suarach am peacadh ; nach gabh Dia ach beag suim dheth, 's nach ruig thu leas a bhi fo urrad iomaguine. Ach ciod a ta Dia fein ag ràdh 'na fhacal, 'na fhreasdal, ann am piantaibh nan aingidh, ann an ceusadh a Mhic ? Cha'n e 'mhain gu bheil peacadh gu leor aonad fein a bheireadh fodha thu gu sgrios, mar faigh thu mathanas, ach a dhean-adh sluagh gun aireamh a thoirt gu leir-sgrios nan ronntó 'nam measg e.

4. Ach cha leòir gur h-aithne dhuit do *pheacanna*

gniomh, fenmaidh tu peacadh gin agus aingidheachd nadurra do chridhe a thuigsinn. Tha peacadh do naduir ann cho math ri peacadh do ghiàlain; oir arsa ar Tighearn, “na nithe sin a thig amach as a’ bheul, a ta iad a’ teacht o’n chridhe, agus is iad sin a shalaicheas an duine, oir is ann as a chridhe thig droch smuainte, mortadh, adhal-trumas, striopachas, gadachd, fiannuis bhreige, toibheum,” Mat. xv. 18, 19. Is e’n eridhe ’n tobar truailte o’m bheil sruithean salach an droch caithe beatha a’brùchdadhbh. Se’n eridhe tigh-taisg an uile. Gabhaidh muinnitir leth-sgeul an droch ghniomhara le ràdh gu bheil eridheachan matha aca; cha’n eil a’ so ach mearachd truagh, oir tha eridhe gach neach, mòran ni’s measa na ghiulan. C’arson nach eil daoine ’g iarraidh, a’ toirt seirbhis agus graidh do Dhia? A cheann gu bheil an inntinn fheolmhor ’na naimhdeas ’na aghaidh. C’arson tha peacaich a’ buanachadh sa’ pheacadh? A cheann gu bheil gràdh aca dha nan eridheachan. Cha b’e so ceud chor an duine, oir chruthaich Dia Adhamh ’na choslas fein, ’se sin r’ a ràdh, ann am fireantachd ’s ann am fior naomhachd, ach le easùnnhlachd a thoirt do Dhia, ann an itheadh a mheas thoirmisgte, thuit e ann an cor peacaidh, ’s tha sinne nis ’nar u-oighreachan air a thruailleachd, Rom. v. 12—21. Is ro fheumail gu’m fiosraich-eadh tu gu bheil thu gu tur truaillidh ann ad nàdur fein, ’s ann ad cheud-faidhibh uile; oir gun an t-eòlas so bitidh tu air do thoirt suas le ath-leasachadh faoin o’n leth-muigh, ’s a’ dearmad ath-nuadhachaidh iomlain san leth-stigh. Nam faiceadh tu neach air an robh tinneas gràineil, gun e ach a nigheadh a chraicinn, chnuimhnicheadh tu dha gur h-ann san fluil a bha mathair-aobhair a ghalair, ’s gu’m b’iomchuidh dha cungaidh a chleachdadhbh chum glanaidh na fala. Feumaidh tu ’n toiseach a’ chraobh a dheanamh math, arsa Criod, oir cha toir droch chraobh toradh math. Mar sin feumaidh do chridhe bhi air athnuadhachadh, mu’n urrainn thu deadh oibre dheanamh. Feumaidh tu araon mathanas air son peacaidh gniomh, agus do pheacadh gin a bhi air a għluasad air falbh. Feumaidh tu eridhe nuadh, Spiorad ceart, oir gun so cha’n urrainn thu bhi air do thearnadh. Leugh Salm. li.; liii.; Eoin iii. 1—8; Gal. v. 19—25; Eph. iv. 17—24.

5 Feumaidh tu grad-oidhirp a thoirt air beachdan soil-lear fhaotuinn air na th’ aig dreuchd agus obair Chriod

mar eadarmheaaonair r'a dheanamh. Mar tuig thu chuis so, cha bhi dhuit ach tuairgne inninn agus anshocair anama. Cha leòr dhuit fios a bhi agad, gu'n do bhàsaich Criod a thearnadh pheacach: an d' thainig e riamh a' t-aire fheoraich, C'arson a rinn Dia peacach a shaoradh san rathad so? C'arson a dh'fheum a Mhac teachd san fheòil, fulang agus bàsachadh air a chrann-cheusaidh, air son an slainte? C'arson nach bu leòir gu'n deanadh iad aithreachas agus ath-leasachadh, chum mathanas fhaotuinn? Ach ciod an rùn a bha r'a choi-lionadh le bàs Chriosd? Nochdaidh mise sin dhuit a thaobh Dhe. Nach 'eil Dia naomh agus nach gràin leis aìn peacadh? Seadh, tha dubh-ghràin aige dha. Nach e Dia Fear-riaghlaidh cothromach an domhain, agus nach d'thug e seachad lagh d'am bheil e'g iarraidh ùmhlaicbd iomlan; agus nach do bhagair e bàs orra-san a bhriseadh an lagh sin? Is ro fhior a chùis. Nach do bhris na h-uile dhaoine an lagh-sa, 's nach do thoill iad a pheanas? Is fior. Abair gu'n robh peacach a rùnachadh aithreachais agus ath-leasachaiddh, agus air dha aithreachas a dhéanamh, gu'n gabhadh Dia air ais e gu' chàirdeas, agus abair gu'n deanadh e so anns gach cùis, c'aité 'm biodh 'thirinn ann a bhi bagradh am peacadh a leantuinn le peanas, agus ciamar a bhiodh a naomhachd no fhuath do'n pheacadh air an taisbeanadh, n'a cheartas ann a bhi 'g a leantuinn le dioghaltas? Nach saoilte 'na ni faoin e peacadh an agbaidh Dhe? nach biodh an lagh air a sgrios, agus riaghladh Dhe air a chur air chùl? An seasadh riaghladh Dhe no dhaoine, nam biodh mathanas aìn a shin-eadh do gach ciontach an déigh aithreachais? Ach their thu, ciod a nithear? Nach e aithreachas na th'aig a' pheacach r'a thairgsiun? Ach their mise, an e aithreachas na tha mar fhiachaibh air Dia iarraidh no ghabhail? 'S a bharr air a'siu cha'n e na th'aig a' pheacach r'a thoirt seacnud, oir 's urrainn e peanas fhlang. A pheacaich, fo iomaguin 's fo gheur-mhothachadh mar tha thu, chuirinn ri d' choinniseas agus ri d' mhothachadh, 'na thoisich thu air bhi faicinn naomhachd Dhe agus olcas a' pheacaiddh; 's an saoil thu gu'm b'urrainn thu 'm feasd a bhi aig fois, mar biodh agad ach aithreachas r'a thairgsinn? Dh'fheuch thu ris, ach cha b'urrainn thu. Dhiobair thu iomadh peacadh, 's thoisich thu air dleasnais a bha thu dearmad. Rinn thu gnadh, ùrnuigh, gnl agus faire, ach am bheil sìth agad?

Cha'n 'eil ars' thusa. 'S c'arson? A cheann gur fiosrach thu gu bheil Dia fior, naomh agus ceart, 's nach comasach thu fhaicinn ciamar a dh'fhaodas e bhi naomh, fior agus ceart, ma tha do pheacanna air a' mathadh air son aith-reachais agus ath-leasachaiddh amhàin. Is fior a'chùis; agus bithidh do choinnseas am feasd mar chlaidhe lasarach 'gad fhuadach o Dhia, fhàd's nach 'eil agad ach deòir's ùrnughean 's do għniomħara fein r'an tairgsinn. Tha 'nad choiunseas fianuis air naomhachd's air ceartas Dhe; ach anis, "Feuch Uan Dhe a tha toirt air falbh peacaiddh an t-saoghail," Eoin i. 29. "Neach a shon aich Dia 'na iobairt-réitich, tre chreidimh 'na fhuil, chum fhireantachd fhoill-seachadh le mathanas 'nam peacanna a chaidh seachad tre fhadfhulangas Dhe; a dh' fhoillsicheadh tha mi ag radh 'fhireantachd-sau san am a ta làthair; chum gu'm biodh ē cothromach, agus gu'm fireanaicheadh e'n ti a chreideas ann an Iosa," Rom. iii. 25. "Rinn e esan do nach b'aithne peacadh 'na iobairt pheacaiddh air ar son-ne, chum gu bitheanaid air ar deanamh 'nar fireantachd Dhe ann-san." 2 Cor. v. 21. "Leag an Tighearn air-san aingid-heachd gach aoin dinn." Isa. liii. 6. "Bhàsaich Chriosd am fìrean airson an neo-fìrean chum gu'n tugadh e sinne gu Dia." 1 Pead iii. 18. 'S i chrloch a th'aig bàs Chriosd san amharc, cha'n e Dia fhàgail trocaireach oir is e tiodh-lac Chriosd toradh gràidh Dhe, ach a nochidadh mar tha e 'na Dhia naomh ann am fuathachadh a' pheacaiddh, 'na Dhia cothromach ann am peanas a dheanamh air, 's aig a' cheart am 'na Dhia trocaireach ann a bhi toirt mathanais. Bha bàs Chriosd gu bhi foillseachadh naomh-ghràidh; 'se sin r'a ràdh fuath do'n pheacadh agus truas do'n pheacach; suim cheart d'a chliu d'a lagh 's d'a riaghlaidh fein, maille ri suim throcaireach do shliochd truagh peacach dhaoine. Mar shoilleireachadh air a' chùis: Rinn righ àraidih lagh, gu'n cailleadh gach neach a bhiolh eiontach do adhaltranas, a shùilean. B'e 'mhc fein a cheud aon a thainig fo dhiteadh an lagha so. Bha'n righ 's an t-athair mar gu'm b'ann a strigh: ma gheibh am mac mathanas, ciod a thig m's an lagh? ma nithear peanas air, nia mor an dosgainn do'n athair truaighe a mhic! Ach chuir an t-athair roimhe gu'n cailleadh e fein a h-aon d'a shuilibh—agus a mhac aon eile. An so bha peanas agus mathanas air an aonadh. Bha dioladh air a dheanamh do'n lagh cho mbath's ged rachadh

a mbac fhagail dall. Cha d'aontaicheadh le litir an lagha, ach chaidh tuilleadh's a sheadh a choi-lionadh. Cha'n eil so air a thoirt mar lan-shambladh air iobairt-reite Chriosd, ach mar shoilleirachadh air a ruintibh, a sheoladh gu'm faodar dioladh a dheanamh le fear-ionaid cho mhath's le fulangas a' chiontaich fein.

A pheacaich ionaguinich, biodh do shior-bheachd air iobairt-reitich Chriosd: oir ann an sin tha do dhòchas, t-aoibhneas agus do bheatha. Faic Uan Dhe a' giùlan peacaidh an t-saoghal agus do pheacaigh sa fòs. Beachdaich air urram an Flulangaiche, air a chruaidh fhlangas, agus air toradh eadar-mheadhonachd. An robh e comasach tuillidh urraim a chur air an lagh na le 'ùmblachd? Am bu chomasach gu'n rachadh ceartas fhoillseachadh ni bu mhotha le peanas siorruidh a dheanamh air a' chinne daona gu leir? Na biodh fiamh ort dlùthachadh ri Dia tre Chriosd. Rinn e ullachadh air son a ghloir fein fhoillseachadh cho mhath's air son sláinte t-anaima-sa.' Tha Dia air righ-chaithir gràis: chaidh ful na reite a dhòrtadh's a chrathadh; tha làmh na trocair a' sineadh amach beannachd na sláinte:—socraich do shùil air Iosa'n t-Eadar-mheadhonair—suidhich do dhòchas air iobairt; tagair a réite, agus is leat a bheatha siorruidh.

6. Ach feumaidh tu mar an ceudna bhi air do theagast anns an rùn a th'aig bàs Chriosd *do d'thaobh fein*. Agus ged's feumail sin, cha tric a tha e air a lan-thuigsinn leis a' pheacach a measg ionaguin Spioraid agus eund agartas cionta. 'Nuair tha dioghaltair na fala air a thòir, 's tric leis gun smaoineachadh air ni sam bith eile ach tearnit-teachd o dhioghaltas. Ach tha namhaid eile aige a bharrachd air ifrinn, agus is e sin am peacadh; agus ged rachadh a thearnadh o ifrinn, gun e bhi air a shaoradh o pheacadh, cha'n fhaigheadh e neamh. Chaidh an dnine chruthachadh naomh agus mar sin sona. Cha b'e amhàin gu'n do chuireadh e ann am páras gun pheacadh, ach bha e air a bheannachadh le páras an taobh stigh dheth. B'e'n naombachd ionlan Eden 'anama; 's b' ann a' so a bha e gluasad an co-chomunn ri Dia. Rinn an leagadh a thilgeadh amach as an neamh so air thalamh; dhorchaicheadh a thníse, thruailleadh a chridhe, dh'fhàs a thoil fiar, 's a thogradh talinhaidh, feòlmhor, diabhulaidh. Cha b'e amhain gu'n robh a chognis luchdaichte le cionta, ach air a shàil s.

bha 'smaintean lan uamhainn roi' n Dia naomh sin, do neha b' àbhaist le ghuth's le lathareachd ach aoibhneas a thoirt a dh' ionnsuidh'anama. Dh' fhàs anam'na àite cònidh do ana-mianaihbh buaireasach. 'Na neo-chiontas ghràdhach e Dia—bha gach cusbair's a cheile mar e fein—Bha mhuin-ghin's a dhùrachd ga dhlù-cheangal ri Dia—agus co-mhothachadh naomh ris a' chreutair. Ach anis ghearradh uapa le cheile e, 's thainig e fo uachdranachd fein-speis. 'Se so an dilib a th'aig a shliochd gu leir; tha iad araon ciontach agus aingidh—cha'n e anhain fo fheirg Dhe, ach air an creach d'a iombaigh; araon air an diteadh le Dia, 's air an toirt a thaoblì naithe.

Uaithe sin 'se'n rùn a th'aig bàs Chriosd cha'n e mhàin ar tearnadhl o pheanas ach o shalachar a' pheacaiddh. Is fior gur h-ionad ifrinne san toir ceartas De thairis an t-aingidh do'n truaighe thoill am peacadh: ach ciod i'n truaighe sin? Am fàgail dboibh fein gu siorruidh, le'n ciontaibh lan-abaich: 's mar sin cha'n e mhain gur h-e ifrinne fulang feirge Dhe, ach an fhearg sin maille ri aintighearnas a' pheacaiddh gu siorruidh. Anis tha bàs Chriosd chum saorsa o chumhachd a' pheacaiddh. Thugadh "Iosa mar ainm air; oir saoraidh e a shluagh fein o'm peacaibh;" 's *cha'n ann 'nam peacaibh*. "A thug e fein air ar son chum gu'n saoradh e sinn o gach aingidheachd agus gu'n glanadh e dha fein sluagh sonraichte, eudmhòr mu dheadh oibríbh." Tit. ii. 14 "Ghràdhach Chriosd an Eaglais agus thug se e fein air a son; chum gu naomhaicheadh, agus gu'n glanadh e i le ionnlad an uisge tre an fhocal; chum gu'n cuireadh e 'na lathair fein i'na h-eaglais ghlormhoir, gun smal, gun phreasadh no ni air bith d'an leithidibh sin; ach chum gu'm biodh i naomh agus neo-lochdach." Eph. v. 25—27 Mar sin 'si aidmheil chreidmbeach'nam bais-teadh, a bhí fo cheangal co-aontachadh ri criochaibh's ri riùntibh bais Chriosd. Rom vi. 1—7. Gabhaibh mata beachdan cearta air rùn oibre Chriosd. Tha agaibh ri sealltuinn ris-san air son *slàinte*. Ach ciod i slàinte? Cha'n e mathanas amhlàin, no saoradh o pheanas, na teas-raiginn o'n t-slochd gun iochdar. Aidicheam gur h-earrann do'n t-slàinte na beannachdan sin, ach cha'n'eil annta ach earrann dhith: tha slàinte ciallachadh ceusadh ar feòla maille ri h-an-tograibh agus a h-ana-miannaibh maibhadh ar làduir thàruaillidh. "Si'n t-slàinte tha'n sois

geul a tairginn, cha'n e mhàin saorsa o ifrinn ach **saorsa** o'n pheacadh: cha'n e mhàin teatraignn o pheanas ach aiseag gu deadh ghean Dhe; cha'n e mhain gu'dheadh-ghean ach gu'iomhaigh. Bhàsach Criosd chum do thogaill gu inbhe Adhainh mu'n do thuit e, 's e sin gu staid naomh 'Se's erioch do ghnàthachadh Dhe a thaobh a pheacaich ann an rathad trocaire, aiseag a ris gu bhi fo uachdranachd riaghailtean naomha'na nàdur. Tha'm foillseachadh air naomh-ghràdh san t-soisgeul gu bhi'g athairachadh a chridhe reasgaich, fhein-speiseil, shaoghalta, aingidh, gu choslas fein: agus air do nàdur na'diadachd a bhi air a roinn ris gu'm bitheadh e air a dheasachadh air son co-chomunn a chumail ri Dia.

Anis feòraicheadh gach neach a ta fo iomagnin ciod a tha dh'easbhuidh air mar pheacach. Nach e saorsa anama o chumhachd cho mhaith's o pheanas a' pheacaich? Nach 'eil fein-mhothachadh cràiteach cha'n e inhain air feirg Dhe a' teachd anuas ar son a pheacaich: nach 'eil, mar an ceulna, tobar truaighe'n taoblh-stigh dheth anns na peacaibl sin fein? Agus nach ann air a shon so bu chòir dha amhare ri Criosd? Cha bhiodh e idir air a shaoradh o'n chorpa fheòla a nadur truaillidh.: Agus an urrainn aon a shaoradh uaithe so ach Criosd. A pheacaich thruaigh! amhairc ri Criosd; ann-san tha na tha dh'easbhuidh ort: bitidh Mac Dhe air a dheanamh dhuit'na ghliocas, 'na fhireantachd, 'na naomhachd agus 'na shaorsa" 1 Cor. i. 30.

7. *Ann an dlù-dhaimh do'n chùis so tha chuis chud-thromach sin, fireanachadh a' pheacaich ann am fianuis Dhe.* Cha'n fhada gus am bi thu aig caithir-bhreitheanais Dhe; agus mur bi thu nis air t-fhireanachadh, bitidh tu'n sin air do dhiteadh. Mur 'eil thu eadhon fhathast air t-fhireanachadh tha thu nis ann an eor dìtidh: oir "an ti nach creid tha e air a dhiteadh cheana; a ta fearg Dhe a' gabhail cònuidh air" Eoin iii. 18—36. Gach neach nach d'fhuair Criosd, tha e fo mhallaichadh an lagha, is duine marbh e areir an lagha, peacach fo bhinn bàis, air a dhiteadh le Dia gu bàs siorruidh. Is math a dh'fhaodas tu erioth-nachadh, agus mar am priosanach fo bhinn, a' cheist a'chur "cionnus a theid mi as?" Is ro iomchuidh mata gu'm biodh tu air do theagasc a thaobh nàdur fireanachaidh. Tha iomradh tric air anns an litir chum nan Galatianach's nan Romanach. Thoir aire do bhrìgh an fbacail. Tha

fireanachadh calg-dhireach an aghaidh dìtidh, mar tha e soillear o na briathraibh a leanas : " An ti sin a dh'fhireanaicheas an t-aingidh, agus an ti sin a dhiteas am firean is grainealachd iad le cheile do'n Tighearna," Guath. xvii. 15. " Co a chuireas coire sam bith a lethi dbaoine taghta Dhe? Is e Dia a dh'fhireanaicheas. Co a dhiteas?" Rom. viii. 33, 34. Sochaich am beachd so 'nad intinn gur h-e fireanachadh cor a tha calg-dhireach an aghaidh dìtidh. Is e fireanachadh duine neo-chiontach a ghairm 'na fhirean air sgàth a dheanadais fein; ach eamar as urrainn peacach, a tha ciontach do euceartaibh gun àireamh, a bhi air fhireanachadh? Da thaobh-san ma ta, tha fireanachadh a ciallachadh, cha'n e gu bheil e fireanach ann fein, ach gu bheil e air a mheas mar gu'm bitheadh e mar sin, le fireantachd Chriosd a bhi air a meas dha. " Is e fireanachadh," deir leabhar nan ceist, " gniomh saor-ghràis De do pheacaich, anns am bheil e mathadh an uile pheacanna, a' gabhail riutha, 's ga 'm meas fireanach 'na fhanuis, cha'n ann air son aon ni a dh'oibrícheadh anna, no rinneadh leo, ach amhain air sgàù ùmhlaichd iomlan agus ian-dioladh Chriosd. air am meas dhoibh le Dia, agus air an gabhail le creidimh amhàin." Ann am fireanachadh, tha Dia mar bhreitheamh a' saoradh a chiontaich o pheanas, agus 'ga aiseag gu sochairean na co-fhlaitheachd neamhaidh Tha fireanachadh a' ciallachadh mathanais agus ni-eigin a thuillidh air a' sin. Cha'n aisigeadh mathanas am peacach ach gu staid Adhaimh mu'n do thuit e, 'nuair bha coir aige air duais ùmhlaichd, ni, nach do bhuanndach e riamh. 'Se fireanachadh mathanas maille ri còir air a bheatha mhaireannaich. Cha tachair Fireanachadh ach aon nair, faodaidh mathanas a bhi air a thoirt iomadh nair. Is e fireanachadh an t-atharrachadh mòr sin a th'air a dheanamh, 'nuair tha 'm peacach air a shaoradh o dhiteadh, 's air a thoirt o bhi 'na nàmhaid gu bhi 'na leanabh do Dhia. Nan deanadh righ ciontach fo bhinn bàis a shaoradh, agus an sin a ghabhail mar leanabh, bu shambladh a chùis air ar fireanachadh; agus faodar a mhathadh air a chiontaibh an deigh dba teachd an daimh mic, a shamblachadh ri gràdh athaireil ann a bhi mathadh lochdan a chloinne. Is e fireanachadh mata gniomh Dhe ann a bhi toirt air falbh binn an lagha an aghaidh a' pheacaich, 'ga aiseag gu deadh ghean Dhe, 's a toirt dha còir air neamh's air a bheatha mhaireannaich.

Ach ciamar a dh'fhaodas Dia cothromach, aig am bheil suim d'a lagh naomh am peacach fhìreanachadh? Air sgà fireantachd Chriosd. Mar sin tha urram air a chur air an lagh a chionn gu bheil fireanachadh air sgà fireanachadh a tha 'ga lan-riarachadh 'se so a th'air a chiallachadh le fireantachd Chriosd air a meas do'n pheacach, gu bheil am peacach air a ghabhail gu deadh-ghean Dhe air sgà na iinn's na dh'fhuiling Criosd as a leth. Tha gniomh so Dhe, ann am fireanachadh a' pheacaich a' tachairt cho luath's a tha e creidsinn ann an Criosd, do bhrigh gu bheil e leis a' ghniomh *creidimh* air aonadh ris an t-Slan-uighear gu laghail chum's gu'm faigheadh e toradh 'ead-armheadhonachd.

Faodar anis nàdur naomhachaidh a nochtadh, agus an daimh a th'aig naomhachadh agus aig fireanachadh r'à cheile. Tha naomhachadh a' ciallachadh sinn a bhi air ar cur air leth o ghaol, 's o sheirbhis a' pheacaidh, 's an t-saoghail, gu gràdh agus seirbhis Dhe, a bhi air ar deanamh naomh. Is e fireanachadh oibre Chriosd air arson; is e naomhachadh obair an Spioraid naoimh annainn. Smuinich air ciontach ann am priosan fo bhinn bàis, agus fo ghalar gàbhaidh; chum e bhi air a shaoradh, feumaidh e mathanas fhaotuinn agus a bhi air a leigheas; oir mar faigh e ach mathanas, bàsaichidh e leis a' ghalar; agus mar be e ach air a leigheas, cuirear a bhinn ann gniomh air. Is samhladh so air cor a' pheacaich; tre pheacadh gniomh tha e air a dhiteadh gu bàs: tre aingidheachd nadurra tha e fo ghalar spioradail: ann am fireanachadh tha e faotuinn mathanais; ann an naomhachadh tha e air a leigheas: 's mar sin ged tha'n dà shochair eadar-dhealaichte, tha iad an cois a cheile, agus feumail chum slàinte. Mar sin tha fireanachadh a' caochladh ar suidheachaidh a thaobh Dhe, ach tha naomhachadh ag atharrachadh ar cor spioradail, agus tha'n ath-bhreth a' ciallachadh tùs ar naomhachd.

Beachdaich air na nithibh sin. Is inchar do'n Bhiobul gu leir eòlas air *fireanachadh* agus *naomhachadh*. O b'e'n cor àghmhòr saorsa o dhiteadh air son ar peacaidh, 's o aintighearnas agus o thruaillidheachd! Is slainte so san am a ta làthair.

8. Bu choir dhuit mar an ceudna bhi air do theagasc a thaobh nàdur agus feumalachd *oibre* 'n *Spioraid naoimh*, *ann a bhi'g athnuadhachadh*, *s a' naomhachadh cridhe*

pheacaich. Is teagastg cndthromach so, 's bu choit fhòghlum an tùs turuis a' Chriosduigh, gu bheil obair an Spioraid cho féumail air son slainte 'pheacaich, 'sa tha obair Chriosd fein. O'n tha sinn uile truaillidh mar ghineil Adhaimh, tha sinn a' fas suas gun diadhachd, gus am bheil i air a cur sa' chridhe le gràs Dhe; is ni eigin fior-naomhachd nach buin do'r nàdur truaillidh-ne; agus tha obair na diadhachd o thùs gu deireadh air a giulan air a h-aghaidh le Spiorad Dhe. Cha'n 'eil smaoin, rùn, facal no gniomh diadhaidh ach na tha mar thoradh cumhachd Dhe san inn-tinn. Tha ar n-ath ghineamhuinn air a chur as leth an Spioraid: oir " mur bi duine air a bhreith o uisge agus o'n Spiorad cha'n urrainn e dol a steach do rioghachd néimh." Eoin iii. 5. Is ann o'n Spiorad a tha ar n-éolas ceart air Dia a' teachd, oir b'i guidhe Dhaibhidh, 'Fosgail mo shùilean chum gu faic mi nithe iongantach o'd lagh. Salm cxix. 18. Ghuidh Pòl air son soillseachadh an Spioraid, as leth nan Ephesianach i. 17, 18. Is e naomhachadh obair an Spioraid gu h-iomlan; faic 2 Tes. 11, 13. I Pead. 1, 2. Theirear gu bheil creidmhich beò sau Spiorad agus a' gluasad san Spiorad; a' gluasad, cha'n ann areir na feola, ach a reir an Spioraid; a marbhadh tre'n Spiorad gniomhara na colla; air an sealachadh leis an Spiorad; gu bheil an Spiorad aca toirt fianuis le'n Spiorad gur h-iad clann Dhe; gu bheil earlais an Spioraid aca; gu bheil iad a' toirt amach toradh an Spioraid." Gal. v. 22—25; Rom. viii. 1—16; Eph. i. 13, 14. O na briathraibh sin tha e soillear gu bheil fior-dhiadhachd, o thùs gu deireadh air a h-adhartachadh san anam leis an Spiorad naomh—is i so obair an Spioraid ann an innleachd na láinte. Tha'n t-Athair air a nochdadhl a' enuasachd na h-innleachd, am Mac'ga cur an gniomh; an spiorad ga toirt a dh'ionnsuidh a pheacaich. Chum nach bi'n teagastg so'na chruas ort a thuiginn bheir mi oidhirp air a mhineachaidh a thaobb cumhachd an Spioraid.

Cha'n 'eil cumhachd an Spioraid chum buadhan ùra anntinnn a thoirt, ach cleachdadhl ceart do na buadhaibh a' thà sinn cheana sealbhachach. Tha'n obair mhòr so chum eridhe nuadh a chruthachadh sa' pheacach—se sin nàdur nuadh, naomha. Tha'n duine thaobh nàduir cho wingidh 's nach urrainn e Dia a ghràdhachadh gus an atharràich Dia a chridhe.

Tha obair an Spioraid Naoimh air an inntinn ro dhiomhair, s cha tig e dhuinn a bhi feuchainn r'a lànthuigsinn. Tha Criosd a cur an ceill gur ni ro dhiomhair e, 's e 'g radh ri Nicodemus, "Tha ghaoth a seideadh far an aill leatha, agus tha thu a' cluinntinn a fuaim, ach cha'n 'eil fhios agad cia as a tha i teachd, no c'ait a tha i dol; is ann mar sin a tha gach neach a tha air a bhreith o'n Spiorad." Eoin iii. 8. Chi sinn toradh na gaoithe, ged nach toir sinn aobhar air caochlaidhean na h-àile: agus is ann mar sin a ta ann an iompachadh a' pheacaich. Bu mhòr mata 'mhoille chuireadh e air neach fo chùram anama bhi rannsachadh a thaobb so, no aon rùn diomhair eile.

Cha'n'eil obair an Spioraid gu bhi cur air chùl cleachdadhbh ar ceud-faithean, ach gu bhi'g an riaghlaidh. Cha'n'eil e 'g oibreachadh as ar n-eugmhais, ach leinn: cha dean e ar caochladh, ar n-iompachadh, 's ar naomhachadh gu'r fagail gu bhi'nar luchd-amhaire diomhain air an obair, ach gu toirt oirnn teannadh rithe; agus mar sin 's i earail an Abstoil do mhuinntir Philippi ii. 12, 13. "Làu-oibrichibh bhur slainte fein le h-eagal agus ball-chrith; oir is e Dia a dh'oibricheas annaibh, araon an toil agus an gniomh areir a dheadhghean fein." Cha'n'eil an earail ag ràdh, o'n's e Dia a dh'oibricheas, cha'n'eil ni agadsa r'a dheanamh; ach 's ann a tha i'g ràdh dean t-obair, oir tha Dia ag oibreachadh annad; agus bu chòir dha so a bhi na chuis-bhrosnachaidh dhuinne 'Si ghaoth a ghiùlaineas an soitheach air falbh, ach feumaidh am maraiche 'n seol a thogail chum a glacadh.' S'e'n t-uisge 's a' ghrian a bheir air an t-siol fàs, ach feumaidh an tuathanach treabhadh agus enr; oir ged nach fhaod an siol fas gun uisge 's gun ghrian, cha mhòtha dh'fhàsas e gun chur.

Cha'n urrainn duinn mar's trice cumhachd an Spioraid a chomharachadh o oibreachadh ar ceudfaidhean fein; 's cha'n'eile e feumail gu'n comhairaicheadh. Cha'n urrainn duinn innse c'ait' am bheil an duine criochnachadh, no Dia a' toiseachadh; 's cha choir dhuinn a bhi ann an imcheist mu'n chùis; agus an àite bhi feitheamh gus am fairich sinn gluasad an Spioraid, mu'n leag sinn ar n-aire air diadhachd, 's ann is còir dhuinn ar ceud-faidhean a chleachdadhbh ag earbsa gu tur a Dia. Tha aguinn ri'r n-aire shocrachadh, 's gach ni eile dheanamh, mar dheana-maid ann an gnothaichibh saoghalta, le h-earbsa agus le

h-ùrnuigh. Is soillear gur h e ar dleasnas creidsinn agus aithreachas a dheanamh, agus sin a dheanamh, gu's, cha'n e mhàin a bhi'g iarraidh, 's ag oidhirpeachadh a dheanamh grad, ach tha truaillicheadh ar nàduir cho mòr 's nach dean sinn sin mur h-aom Dia sinn g'a ionnsuidh. Thug-amaid mata grad ùmhachd do'n àithne so, ag iàdh "a Thighearna cuidich mo mhi-chreidimh." Feumaidh sinn an ùmhachd so thoirt, a' creidsinn, cha'n e mhàin gur h'e sin ar dleasnas, ach a' creidsinn gu'm faigh sin cuideachadh. Mar sin's e blàth na diadhachd Spiorad treun oidhearp-achaidh, maille ri Spiorad lan-earbsa agus ùrnuigh dhurachdach. Chum a chùis a shoilleireachadh faic Mat. xii. 10—13, a thaobh an duine aig an robh an làmh sheartga. Dh'àithn Criosd dha a sneadh amach, agus cha d' ubhairt e cha'n urrainn domh's i gun lùs; ach ag earbs'a chumhachd-san a dh'iarr air, agus a' creidsinn gu'n robh san iarrtus gealladh air cuideachadh, shin e mach i, 's e sin, thoilich e dheanamh, agus bha e comasach. 'Sann mar so a dh'fheumas e bhi a thaobh a pheacaich; tha e air àithne dha aithreachas a dheanamh agus creidsinn; agus cha'n fhaod esan a ràdh cha'n urrainn domh, oir tha mi marbh ann am peacadh. Ach tha e ris a' ghealladh air cònadhl gràis a chreidsinn, agus ùmhachd a thoirt ann an earbsa ris-san a tha'g oibreachadh ann an daoinibh araou na toile agus a' ghniomha.

CAIB. IV.

Aithreachas.

"Mur dean sibh aithreachas sgriosar sibh uile mar an ceudna." Luc. xiii. 3. B'e so bagradh uamhasach ar Tighearna do na h-Iudhaich a bh'aig an am ud ga éis-deachd. Agus, mo leughadair, mar dean thusa aithreachas sgriosar thusa mar an ceudna. Tha saoghal de thruaighe san fhacal sin, *sgrios*. Tha e domhain mar ifrinn, gun tomhas air a leud, agus fada mar an t-siorrhuidheachd. Cha tuig a bhrigh ach anama cailte, 's tha iadsan a ghnà a' faighinn amach ann taisbeanadh nuadh air dòruinn. Fiosraichidh

tusa 'n truaighe so mur dean tha aithreachais;" criothnaich agus dean ùrnuiigh ris an Ti sin a dh' àrdaicheadh "a thoir seachad aithreachais," cho mhath ri "mathanas peacaidh," gu'm builicheadh e ort an tiodhlac gràis so. Ach ciod e aithreachas a dheanamh? Is tuillidh e na bròn air son peacaidh's tha so soillear o bhriathraibh an Abstoil; "oibrichidh am bron diadhaidh aithreachas chum slainte do nach gabhar aithreachas," 2 Cor. vii. 10. Is earrann do'n aithreachas fior bhròn air son peacaidh, agus sin amhàin; oir nam bu bhròn an t-iomlan do'n aithreachas, rinn Cain, Ahab, agus Iudas aithreachas; agus tha ifiinn làn do luchd-aithreachais, oir an sin tha gùl, caoidh agus glosgan fhiacal.

S lionmhòr iad a ni bròn air son peacaidh nach dean aithreachas air a shon a chaoidh. Faodaidh muinntir a bhi fo dhoilgheas air son toradh truagh am peacanna, gun chaoidh a dheanamb air son nam peacanna fein. 'Se's brigh do'n fhacal a reir na Greigis *caochladh* inntinne; 's mar sin's e th'ann an aithreachas tur-chaochladh a tha tachairt, a thaobh a' pheacaidh, ann am beachdaibh, ann an nàdur's an giùlan dhaoine. Is co-ionann e ann an seadh ri ath-ghineamhuinn Tha 'n ath-bhreith a' ciallachadh caochladh eridhe, agus is e'n ceart chaochladh sin o'n pheacadh a th'ann an aithreachas. Is e ùighdar an aithreachais an Spiorad Naomh, is e toradh gràs Dhe e ag oibreachadh ann an eridhe 'n duine Tha na nithe so leanas air am filleadh ann am fior aithreachais.

1. *Geur mhothachadh* air peacadh. An uair a thig esan (an Spiorad) bheir e dearbh-shoilleireachd do'n t-saoghal mu pheacadh (geur-mhothachadh) "Eoin xvi. 8. Agus aig an fhior aithreachan tha beachd soillear air a chor fein an làthair Dhé mar chreutair ciontach truaillidh. Their na h-uile dhaoine gur peacaich iad; ach tha dearbh fhios aig an aithreachan air: labhraidh iad mu pheacadh, ach tha esan ga mhothachadh gu geur; chual iadsan so o mhuinntir eile, 's tha e aca mar bharail, ach dh' fhòghluim esan e o theagast Dhe, a nochd dha fior-ghloine an lagha agus aingidheachd a ghiùlain agus a chridhe, an aghaidh an lagha. Sheall e anns an sgàthan flirinneach, agus chunnaic e 'm peacadh ro pheacach. Tha e faicinn gun robh e tighinn beo gun Dia, oir cha do ghràdhbaich, 's cha d'rinn e seirbhis dba, 's cha do ghlòraich se e. Is peacadh so na shealladh-san, nach d'thug e gràdh no seirbhis do

Dhia. Theagamh nach robh a ghiùlan maslach, ach bha e teachd beo gun Dia; agus ged bhithheadh e comharaichite air son aingidheachd, 'se so mathair gach cionta, eadhon a a chion-gràidh do Dhia. Tha e faicinn gu'r ann o chridhe truaillidh a shruth a shaoghaltachd, 'amaideachd agus 'aingidheachd; o chridhe th'air a thoirt a thaobb o Dhia. Bha e roimhe so a smuaineachadh nach robh e uile gu léir mar bu chòir dha, ach anis tha e mothachadh gu'n robh e gu tur mar nach bu choir dha bhi; bha fhios aige aon uair nach robh nithe uile ceart, ach anis tha e faicinn gu'n robh iad gu tur cearr; bha e'n sin am barail nach robh coir ro laidir aige r'a thagrath air ceartas Dhe, no eadhon air a throcair, ach anis tha e mothachadh gu soillear gu'n robh e'na pheacach co mor, 's gu'm bu cheart a dh' fhaodadh Dia a thilgeadh do ifrinn.

“ Ged bheireadh diogh'ltas mi gu'm uaigh,
Nam bhàs mud' cheartas dheanainn luaidh,
'S ged robh mi'n ifrinn feadh gach linn,
Do lagh gu'n aontaicheadh sa'bhinn.”

An urrainn thu aontachadh leis a'so; mur urrainn cha'n 'eil thu fhathast fo gheur-mhothachadh air son do pheacadh, mar dh'fheumas tu bhi. Cha'n 'eil fhios aig neach ciod e peacadh agus cia cho peacach's tha e fein aeh aigean a chi gu'n do thoill e bhi air a thilgeadh do'n “ loch sin a tha losgadh le teine.”

2. *Fein-dhiteadh*—tha sin cuideachd air fhlilleadh a steach ann am fior aithreachas. Fhad's a leigeas neach le spiorad fein-fhireanachaiddh buadhachadh air 's tha claoadh aige gu bhi dion a pheacanna, no bhi gabhail an leisgeil, cha'n fhior aithreachan e—“ cha'n 'eil eadhon geur-mhothachadh aige air peacadh. 'Se anmhuiinneachd leanailteach ar nàduir, a nochdadh an toiseach 'nar ceud pharantaibh 'nuair a thilg an duine a' choire air a mhnaoi, agus a' bhean an sin air an nathair, agus a tha uaithe sin ga nochdadh fein nan sliochd, a bhi dealbh leisgeul air son peacaidh 's a bhi gabhail fasgaidh mar sin o blioradh 's o agartas coguise. Is tric a chluinneas sinn muintir a th'air an toirt o cheann ghoirid gus an lochdan fhaicinn ag aotroinachadh an cionta; aon a' tagradh an t-suidbeachaidh àraidi; sam bheil e; aon eile coireachadh a nàduir; aon a' coireachadh neart buairidh; aon eile a' cur a pheacanna guionba as leth a pheacaidh gin, 's mar sin ag oidhirpeach-

adh a mhothachadh air cionta lughdachadh. Ach cha 'n 'eil fior aithreachas ann am feadh a mhaireas an cor-inntinn so ; 's cha bhi gus an tilg am peacach gach leisgeul a thaobh, 's an diobair e gach déigh air fein-fhireanachadh ; 's an coirich e gu buileach e fein ; agus an toir e binn 'ha agbaidh fein ; cha 'n aithreachan e gus an duinear a bheul 'na leisgeul fein, 's an toirear e gu eigbeach gu treibh-dhreach gu'r *ciontach* e, ann an aidmheil mar so. "O Righ, agusa Dhe uile-naoimh, 's a Breithimh uile-cheirt, cha 'n fheuch mi ri m'leisgeul fein a ghabhail ni's fhaide. Ad fhianuis tha mi mar chiontach fo dhiteadh agus fo'm agartas fein. Ciod a bha 'm bheatha gu leir ach ceannaire ad agbaidh ? Cha 'n e'n lochd ud n'an lochd ud eile th' agam r'a chaoidh. Bha m'anam gu leir truaillidh agus buaireasach. M'uile smaointean, m'aignean, m'iarrtuis 's mo shlighean gu leir bha air seachran uaitse. Cha do ghràdhaich mi thus'a Dhe a' naomh-ghraidh. O ciod an cridhe sin a ghiulain mi 'm uchd, a ghràdhaich an saoghal, càirdean, faoineis, agus peacadh fein, ach nach b'urrainn thusa ghràdhachadh ! Cha 'n 'eil peacanna araidh cho mòr gain' chràdh. 's a tha 'n cor uamhasach sin-sam bheil mi, 's an iuntinn fheolmhòr agam a th'ann an naimhdeas an agbaidh Dhe. Cia mor t-fhoighidinn 'nuair nach do phronn thu'n creutair so nach b'urrainn do ghràdhachadh, 's aig nach robh comas do bhacadh. Bu chor peacaidh mo bheatha gu leir ; na bha reir coslais math, cho robh air a dheanamh o rùn math air bith ; cha d'rinneadh e o ùmhachd na o ghradh dhuitse—no chum do thoileachadh no do ghlòrachadh. Bha mi uair cho beag smaoin agam mu 'n pheacadh 's a bh' agam mu 'n Dia sin an agbaidh an robh mi ga chur an gniombh, agus eadhon 'nuair a thoisich eòlas a pheacaidh air briseadh an iarmait dhorcha m'anama, cia dalma chuir mi 'n agbaidh an t-soluis, agus cia cealgach, aingidh, dàn, a dh'fheuch mi ri seasamh asuas ann am breitheanas leat gu'm chùis a thagradh le fein earbsa uaibhrich. O 's lionmhòr leisgeul breugach leis an d'rinn mi m'raigidheachd ni bu chiontaiche 's an do bbrosnaich mi do dhioghaltas, 's an d'iarr mi do thairneanach a tharruing air mo cheann : Buidheachas siorruidh dhuit air son t-fhad-fhulangais, agus gnrais gun choimeas, araon air son a bhi giùlan le m' lochdaibh, 's a' dearbhadh orm m'amaideachd Tosdach agus gu'n aon leisgeul, tha mi gam thilgeadh fein ad'

fhanuis leis an aidmheil gur ciontach mi, 's a' guidhe do throcair."

3. *Tha bron air son peacaidh* air fhlileadh asteach ann an aithreachas. Mur dean duine bròn air son peacaidh cha'n urrainn e aithreachas a dheanamh. Tha'n t-Abstol a' labhairt mu "bhròn diadhaidh," 's tha'n Salmadair 'g a thaisbeanadh san li. Salm. A pheacaich iomaguinich, beachdaich gu tric air an t-salm luachmhòr sin, sam bheil Daibhidh a' taomadh amach bròn an aithreachais; leugh e mar t-ùrnuigh agus ann ad ùrnuigh, gus am freagair do chridhe le osna air son gach gearain a tha thu cluinntinn anns gach rann. Le fonn tiamhuidh a chridhe bhriste 'nad chluasaibh, seall thairis air eachdraidh do bheatha agus ceumanna dorcha lùbach do cheannaire an aghaidh Dhia. Stad agus smaointich 'nuair a lorgaicheas tu do cheumanna, anns gach olc, agus chi thu foighidinn Dhia riut. Beachd-smuainich air fad do sheirbhis do'n pheacadh, agus air gach an-tromachadh a fhuair am peacadh sin, o m' chothromaibh, o m' chairdibh cràbhach, 's o achmhasan coinseis. Buail air do chridhe cruaidh leis gach brosnachadh gu bròn, o bheachd air tròcair Dhe's air do mni-thaingealachd fein; 's na sguir do bhi bualadh na creige gus am brùchd amach uisgeachan an aithreachais. Biodh do blàron air son do lochd mar pheacadh an aghaidh Dhe ni's mò no a t-aghaidh fein. Tionndaidh aris gus an li. Salm, 's chi thu geur mhothachadh Dhaibhidh: "A'd' aghaidh, a' d' aghaidh fein ambàin pheacaich mi agus rinn mi ole a'd' shealladh." O ciod na beachdan a bha'n sin 'na inntinn-san a thaobh peacaidh; 's a thaobl Dhe! Bha e ciontach do adhaltras le Batseba; iohort e'fear, 's mar sin bha e ciontach do na lochdan a's uamhasaiche, ann an aghaidh dhaoine, ach bha e fo mhothachadh cho trom air a chionta'n aghaidh Dhe's nach b' urrainn e smaoineachadh ach air a' so "A'd' aghaidh-sa Dhe naoimh pheacaich mi. A'd' aghaidh sa, mo charaid a's fearr, a thog mi o'n chrò gu bhi m'righ air do shluagh. O's e so dath trom coruir mo chionta; is e so gath léiridh mo choinnseis; is e so searbhadas agus domblas a' chupain a tha mi nis ag òl. Tha thu toileach mathanas a thoirt domh, 's tha mo smaoin air do thòcair a' fagail mo chionta ni's duaichnidh, 's aȝ an-tromachadh mo ghràin dhiom fein." Is e sin bròn diadhaidh—doilgheas air son peacaidh mar pheacadh an ag-

haidh an De naoimh agus ghràsmhoir, 's cha'n e mhàin doilgheas airson an aimhleis a thug sinn oirnn fein. Ni bròn diadhaidh tùirse air son nan lochd sin air nach fiosrach ach **Dia** fein; air son nam peacanna sin a tha fios aige mhathas e; eadhon air son nam peacanna sin is fiosrach e chaidh a mhathadh cheana; agus is e so dearbhadh an fhior aithreachais —Am bheil sinn a' bròn air son peacaidh mar pheacadh, no amhàin air son eagal peanais.

4. Ann an aithreachas tha fuath do'n pheacadh agus rùn suidhichte thréigsinn. Cha'n urraum neach aithreachas a ghabhail do ghniomh gun ghrain a bhi aige dheth—tha aithreachas agus gràin do'n pheacadh an co-chuideachd a cheile. Ath-leasachadh a ta'g éiridh o bhròn air son peacaidh, is e sin aithreachas. An neach a lotar le nathair cha laimhsich e i am feadh a tha e'g uisgeachadh nan leon a rinn i le deuraibh broin; 's ann a sgriosas e i no theicheas e uaipe, 's a bhios eagal agus fuath aige tuillidh do gach aon do'r phòr. Amhaircidh an t-aithreachan air a pheacadh mar an nathair nimhe a lot e, 's bitidh e gach uair 'na earalas. Cleachdanna san robb tlachd aige roimhe, tha e nis a fuathachadh 's a' seachnadhl, agus an àite bhi fenchainn cia cho dlù 's a dh'fhaodas e tighinn orra gun an cur an gniomh, no cia meud ni a dh'fhaodas e dheanamh cosmhuil riu, gun na ceart nithe dheanamh, 's ann a dh'fheuchas e cia cho fad sa theid e air ais uapa, 's cia cho buileach 's a sheachlinas e gach coslas uilc; cha tig e dlù do'n nathair a lot aon uair e gun a bli air a dhochann aris, 's cha chaidir e beiste an snàgach ged bhitheadh iad gun nimh. Seall mar dh'oibrich aithreachas ann an eaglais Chorint: “Oir feuch an ni so fein doilgheas diadhaidh bhi oirbh, ciod e meud an durachd a dhoibrich e annaibh, seadh ciod an glanadh oirbh fein, seadh ciod an ro-dhiom, seadh ciod an t-eagal, seadh ciod an dian-thogradh, seadh ciod an t-eud, seadh ciod an togadh dioghaltas?” 2 Cor. viii. 11. Is e so aithreachas. Ach is feumail an neach sin a tha fo iomaguin a thaobh anama chur air fhaicill o imcheistibh leis am faod muinntir iad fein a shàruchadh. Cha'n eil thu r'a bharalachadh nach'eil thu ri aithreachas a cheann nach d' thainig thu ri amh fo uamhann anama's fo dhoilgheas ro gheur. Tha muinntir ann an ceud cheumaibh drùghaidh 'na uairibh fo sprochd le dith misnich, a cheann nach'eil iad a' faireachadh geur-mhothachaidh a ta uamhasach agus cràiteach, mar

dh' fhirosraich muinntir eile mu'n eual iad; agus tha muinntir eile fo thrioblaid a cheann nach urrainn iad, fo mhothachadh air peacadh caoidh a dheanamh mar inbhinntir eile. Nam biodh iad air an aomadh gu eagal, 's air an toirt gu gal, an sin bhiodh comhfhurtachd agus dòchas eigin aca gu'n robh an geur-mhothachadh fior. Faodaidh e bhith, gu'm faod thusa bhi fo eagal mar so, agus gu bheil beachd cearr agad a thaobh a steighe.

Faodaidh e bhith gu bheil an deigh so air mor-uamhann agus air doilgheas ni's géire a' sruthadh o rùn cearr; oir nam biodh comhfhurtachd agad o leithid so do mhothachadh, theagamh gur ann a bhiodh tu a deanamh Slanuighir do fhaireachadh mar so an àite Chriosd, mar tha moran a' deanamh, "O" arsa cuid, bha leithid do gheur mhothachadh again, 's do thaiseachadh cridhe, 's gu faod mi dòchas a bhi agam." Ach nach e so a bhi cur am faireachaidh aite oibre Chriosd? Ged dh' fhuilingeadh tu piantan 'frinn car tamuill a'd' choguis, 's ged shileadh deoir gach aithreachain san t-saoghal, cha saoradh sin thu, agus a bhi gabhail comhfhurtachd no dòchais mar sin, 's e sin a bhi socrachadh air steigh ghaineamhaich. Ach theagamh gu bheil thu saoilsinn a leithid so do mhothachadh 'na steigh misnich gu dol gu Criosd. Ach ca'r son a dh'iarradh tu barrantas air bith eile ach'fhocal fein? Nach leòir a chuireadh agus a ghealladh fein? Ciod a chuireas t'fhair-eachadh fein ris a' so. Ann an cuid do chùisibh 's ann o uabhar a tha'n deigh so air uamhann 's air àmhghar ag éiridh: tha deigh aig an neach le miannach e, a bhi comharaichte measg chriosduidhean airson a chràbhaidh; no's math leis ni eigin a bhi aige gu dànochd a thoirt dha ann a bhi teachd dlu do Dhìa—cha'n eil ann ach gné do fhein-flhireantachd chealgach, a bhi g amhare ri faireachadh, mar h-ann ri deadh oibríbh, mar ni eigin air son earbsa agus uaili a dheanamh ann am fianuis De

Faodaidh an iomaguin so éiridh cuideachd o bheachd cearr agus neo-iomlan a thaobh nàdur fior dhiadhachd. Cha chùis faireachaidh amhàin no braidblein inntinn an diadhachd, ach cùis tuigse, cognise agus deanadais. Cuimhnich gn bheil inntinnean dhaoine air chaochla dealbh. Tha euid ann aig am bheil faireachadh ni's beothala na th'aig muinntir eile, 's a tha ni's fhaga għluasad, agus chi inn sin ann an cùisibh saoghalta cho mhath's ann

creidimh. Faodaith duine gràdh cho fior altrum d'a mhnaoi's d'a theaghlach ged nach dean e urrad dhiubh, 's nach labhair e urrad mu'n timchioll 's a ni neach eile aig am bheil gràdh ni's déine : Theagamh nach bi eagal cho mòr'nuair bhuaileas tinneas iad, n'a bbròn cho dian'nuair bheirear uaithe iad; ach 's iad a roghainn iad thar na h-uile; ni e saothair air an son, agus fuilingidh e calldachd air an sgà, agus fior bhròn'nuair bheirear air falbh iad. Tha ghràdh 's a dhoilgheas cho firinneach ged nach'eil iad cho labhrach na cho dian. Cha'n'eil gluasad inntinn amhain, co dhiubh's ann an creidimh n'an gnothaichean eile, 'na chomharadh air fior ghràdh. Na cuireadh so bruaidhlean ort; cha'n'eil do chreidimh ri bhi air a dheuchainn le àireamh do dbeur, no leis an uamhann, no leis a' għluasad inntinn fo'n tig thu; faodaith mòran dheth so a bhi far nach'eil fior aithreachas, agus faodaith beag dheth bhi far an bheil. Am bheil thu gu soillear air do theagast ann an eòlas air naomh-nadur, 's air lagh iomlan Dhe chum's gu'm biodh mothachadh soillear, agus faireachadh ceart agad, 's gu'n deanadh tu aideachadh saor air lochdan lion-mhor do għiulain 's air aingideachd do chridhe? Am bheil thu'g aideachadh gu'r ceart a thoill thu'm mallachd sin a thug do pheacadh ort? Am bheil thu tilgeadh air falbh gach leisgeil, 's ga'd'choireachadh fein air son do pheacanna? Am bheil fior dhoilgheas ort air son do pheacaidh, ged nach dean thu ach beagan dheur a shileadh 's a ni thu trom os-naich? Am bheil thu'g aideachadh do pheacaidh do Dhia gu saor cho mhath agus gun leisgeul? Am bheil fior-fhuath agad do'n pheacadh, 's am bheil gràin agad dhiot fein? Am bheil thu mothachadh oillt agad roimh 'n pheacadh, faicill'na aghaidh, agus eagal roimhe anns na lochdaibh a's lugha? Am bheil agad maothalachd coguisse nach b'abhaist duit a thaobh peacaidh? Ma tha'chuis mar sin is fior-aithreachan thu ged nach fiosraich thu mòr-uamhann agus cruidh-dhoilgheas anama mar a dh'friosraich muinntir eile. Cha'n eil mi idir a'dol a chur amharuis ann am fiosrachadh na muinntir sin, a dh'friosraich geur-mhothachadh, ris am faodar, airson uambais agus amhghair gleann dorcha sgàil a' bhàis a radh; oir threðraich Dia cuid d'a shluagh, cha'n e mhàin laimh ri neulaibh, ri dorchadas, ri tairneanach, ri crith-thalinhainn, ri trompaid, 's ri briathraibh uamhasach Shinai, ach beag gu benl an t-sluichd, ann an sealladh a

lasraichean, 's gu cluinnntinn fuaim a blhròin ; ach na mianzaicheadh neach a leithid so do shlighe gu glòir ; agus na smaoinicheadh neach gu'n deàchaidh e'm' mearrachd air an t-slighe, cheann nach fac e gach sealladh uamhasach dhiubh sin san t-slighe. Tha aig na h-uile ri dol seachad air beinn Shinai's air beinn Chalbhari anns an t-slighe gu neamh, ach cha'n fhaicear a h-aon diubh, ann an sealladh cho soillear, no cho drughteach le cuid's a chlithear le cuid eile.

CAIB. V

Creidimh.

Abair gu'n éireadh iochdrain righ mhaith agus ghlic, ann an ceannaire 'na aghaidh, agus mar sin gu'n cuirte iad fo bhinn bàis. Ach 's e rùn an righ gu tròcaireach mathanas a thoirt doibh, agus tha e cur an ceil gu'n caomhnadh e, 's gu'n aisigeadh e gu sochairean a shluaigneach gach aon a thigeadh d'a ionnsuidh, 'sa leigeadh sios an airm, a dh'aidicheadh an cionta's a dhl'iarradh tròcair, roimh am araidh ; ach gu'n rachadh gach aon a chur gu bàs a gheibhte fo armaibh, 's nach tilgeadh iad fein air tròcair an righ. Ciod, sa' chùis so, an cor inntinn 's an gniomh a tha air iarraigdhannta-san a bhiodh air an saoradh ? Creidimh. Feumaidh iad creidsinn gu'n deachaidh a' ghairm so chuir amach leis an righ, 's gu'n coi-lion e 'fhalacal. Cha'n e mhàin gu feum iad a ghairm a chreidsinn, ach a bhi earbsach as an righ ; agus is e so a bhi creidsinn ann. Ciod am barrantas, n'a mhisneach a th'aca gu dol d'a ionnsuidh ? A thairgse air tròcair agus sin amhàin ; 's cha mhothachadh air bith no iarrtus a th'aca fein. Cha'n abradh a h-aon do'n luchd-ceannairce, " Tha mòr-mhisneach agam falbh agus fiughair a bhi agam ri mathanas, a cheann gu'r miaunn leam mathanas fhaotainn ; " oir cha'n eil a mhiann air mathanas dheth fein 'na urras dha air fhaotuinn ; ach 's ann a theireadh e, " Dh'iarr mo righ orm tilleadh, 's gheall e mathanas dhomh : tha 'fhalacal agam agus faodaidh mi muinighbin a chur ann ; agus air an aobhar sin theid mi d'a ionnsuidh ann an dùil ri tròcair." Agus mar sin ged tha

fhiös aige gu'n d'thainig e fo dhíteadh, 's gu'n do thoill e bàs; tha cinnt aige gu'n caomhnar e, oir tha muinghinn aige ann an gealladh an righ. Is e so creidimh. Am bheil a chreidimh a' toilltinn mathanais? Cha'n eil ach tha e ga dheanamh cinnteach. An urrainn an duine uaill a dheanamh gu'n do shaor oibre fein e? Cha'n urrainn; tha e air a shaoradh le gràs tre chreidimh. Ach abair, 'nuair chual e'n tairgse air trocair, nach robh e ach air faotuinn mothachaidh air a pheacadh, agus ann an tomhas ri bròn air a shon, 's ag iarraidh mathanais, ach nach deachaидh e dh'ionnsuidh an righ; 's gu'n abradh e ris fein, "Tha eagal orm dol ann; tha e ro chumhachdach, 's bha mise 'm cheann-feadhna sa' cheannaire 's nach urrainn dhomh dùil a bhi agam ri tròcair." Tha am na trocair air dol seachad, 's tha'n duine air a ghlacadh le armaibh 'na laimh; 's tha e air a chur gu bàs. Am bheil e toilltinn bàis? Tha dà uair; an toiseach air son a cheannairee; 's aris air son a mhitheidimh. B'e chion-creidimh, 's cha b'e 'cheannaire a b'aobhar bàis dha. Bhiodh a pheacadh air a mhathadh nan creideadh e. A gheur-mhothachadh, a blàròn, a dheoir, a dhèigh air mathanas, cha bu chomasach a shaoradh: Thug e tamaitl d'a righ as ùir, le teagamh 'na fhirinn, 's le easùmhachd d'a àithne. A pheacaich a th'air do dhùsgadh! thoir an aire nach e so do chor-sa. Is e cor iomadh aon e. Is luchd-ceannaire iad an aghaidh Dhe, ciontach de lochdaibh gun àireamh. Is ann mar sin a ghràdhhaich Dia an saoghal, gu'n d'thug e 'aon għin Mhic fein, chum as ge b'e neach a chreideas ann, nach sgriosar e ach gu'm bi a bheatha shiorruidh aige." Eoin iii. 16. "Is fior an ràdh so, agus is airidh e air gach aon chor gabhail ris, gu'n d'thainig Iosa Criod do'n t-saoghal a thearnadh pheacach," 1 Tim. i. 15. Is i so a' ghairm thròcaireach, "Gabh aithreachas, Creid ann an Criod, agus biodh dòchas agad ri slainte." Tha mòran a' creidsinn 's air an tearnadh; ach's lionmhor iad nach teid ni's faide na geur-mhothachadh; tha fhiös aca gu'r peacaich iad, 's iarraidh iad mathanas, 's tha iad eadhon toileach euid d'am peacaibh a threigsinn, ich cha'n eil iad a' creidsinn ann an Criod, cha'n eil iad a tiheadh ri Dia tre chreidimh 'na Mhae, ann an dùil ri mathanas: tha eagal orra dol d'a ionnsaidh, ag ràdh gu'm bheil am peacadh tuillidh 's mòr gu bhi air a mhathadh, no a iad toilichte le fantuinn ann an staid geur-mhothach-

aidh; no mu'n cuir iad an earbs' ann an Criod, 's mu'n d'fhiosraich iad caochladh eridhe tre chreidiunh, thug cuspair talmhaidh eigin air falbh an aire o'n t-Slannighear, 's tha iad a'tuiteam ann am mi-chùram, 's a'dol uidh air'n uidh air an ais do'n t-saoghal. Gus am bi creidimh agad a leughadair, cha bhi thu sabbailte. Ciod air bith do gheurmhothachadh, do dheoir, t-urnuighean agus do chleachdadadh inntinn; tha thu fo bhinn an lagha agus dorsach do chorruich Dhe gus an creid thu. Ma thig am bàs ort gun chreidiunh, sgriosar thu cho cinnteach 's cho toillteannach ris an fhear-cheannairceach nach d'thainig's nach do leig sios airm 's nach do ghabh tròcair an righ, ged thaisbein e bròn air son a cheannaire. Gus an earb thu t'anam ri Criod tha thu fo chomhara-làin tuil dhioghaltais Dhe. Am faod sinn a bhi air ar tearnadh gun a bhi air ar fireanachadh? Cha'n fhaod. Ach tha sinn air ar "fireanachadh tre chreidiunh, agus tha sith againn ri Dia." Rom. v. 1. An urrainn sinn a bhi air ar saoradh mur clann do Dhia sinn? Cha'n urrainn. Ach is clàrn Dhe sinn uile tre chreidiunh ann an Iosa Criod." Gai. iii. 26. Am faod sinn a bhi air ar tearnadh gun a bhi air ar naomhachadh? Cha'n fhaod. Tha "ar cridheachan air an glanadh tre chreidiunh." Ach rinn fear coimhead a' phriosain ann am Philippi a cheist so a chur le h-eagal agus le ball-chrith "Ciod a ni mi chum 's gu'n tearnar mi?" Fbреагайр Pol, "Creid anus an Tighearn Iosa Criod agus tearnar thu," Gniomh xvi. 30, 31. 'Nuair a chuir Criod uaithe a dheisciobuil, thubhairt e riù, "Imichibh air feadh an t-saoghail uile, agus searmonaichibh an soisgeul do gach dìil; ge b'e chreideas agus a bhaistear saorar e, ach ge b'e neach nach creid dìtear e. Marc. xvi. 15, 16. Agus a ta e air a ràdh ann an àit eile, "An ti a chreideas ann cha dìtear e, ach an ti nach creid tha e air a dhiteadh cheana, a chionn nach do chreid e an ainm aoin-ghin Mhic Dhe. An ti a chreideas anns a' Mbac, tha a' bheatha mhaireannach aige; ach an ti nach eil a' creidsinn anns a' Mbac cha'n fbaic e beatha; ach a ta fearg Dhe a' gabbail comhnuidh air" Eoin iii. 18, 36. An ti a chreideas ann am Mac Dhe tha'n fhianuis aige ann fein, an ti nach creid Dia rinn e breugaire dheth, do thàigh nach do chreid e an fhianuis a rinn Dia mu thimchioll a Mhic." 1 Eoin v. 10. Faic mata cho ro-fbeumail 's a tha creidimh ann an Criod. Is e bhanu e air am bheil

slainte tionndadh. As eugmhais, fagaidh gach eòlas, gach drùghadh, gach geur-mhothachadh's gach dleasnas gearr air neamh sinn. Socraich mata gu domhain a' d' inntinn gu'r h'e creidimh an gràs slainteil; no gu'r h-e'n cor-inntinn sin ris am bheil slainte air a dhlu-cheangal; oir nam bitheadh tu sa' chor so blitheadh tu air do thearnadh ged bhàsaich-eadh tu air an uair; agus as eugmhais cha bhiodh tu air do thearnadh, ged bhiodh tu fad bhliadhnuachan fo'n iomaguin bu deine.

Ach labhraidh mi ni's faide thaobh a chor inntinn so, agus nochdaidh mi.

1. Ciod a tha thu r'a chreidsinn. Tha, creidimh gu coitcheann a' ciallachadh creideas a thoirt do gach ui mu'u d'thug Dia fianuis na fhocal; ach tha creidimh ann an Iosa Criod a' ciallachadh creideas a thoirt do gach ni tha n sgriobtura' cur an ceil mu Chriosd, mu' phearsa, mu dhreuchdaibh, 's mu' obair. Tha thu r'a chreidsinn gu'r h-e "Mac Dhe E" "Dia air fhoillseachadh san fheoil;" gu bheil e'na Dhia's na dhuine—'na Eadar-Mheadhon-air: oir ciamar a dh' fhaodas creutair a mhàin a bhi'na Fhear-saoraidh dhuit? Ann an creidimh tha thu 'g earbsa t-anama ris an Tighearn Iosa, 's mar sin tha diadhachd Chriosd araon'na chuis creidimh agus'na stéigh dòchais. Tha e air iarraidh ort creidsinn ann an reite Chriosd; gu'n do riaraich e ceartas De air son cionta dhaoine, air dha bhi air a dheanamh na iobairt-reitich air son ar peacanna, agus gu'r h-ann air sgàth 'iobaire, 's fhireantachd amhàin a ghabhar ris a' pheacach, 's à shaorar e'm fianuis Dhe. Tha thu r'a chreidsinn gu'r h-e beatha na h uile gu Dia air son slàinte, ciod air bith cho ciontach's a bha iad; 's gu bheil da rìreadh gràdh aig Dia do'n t-saoghal, 's gu bheil e toileach, 's a' feitheamh gu ceann-feadhna nam peacach a thearnadh, 's mar sin gu bheil deadh-ghean aige do'd thaobh sa; thoir a chùis gu d' ionnsuidh fein agus creid gu bheil rùn tràcaireach aig Dia dhuit, gu'n d' thug e Criod gu bàsachadh air do shou, gu'r h-earrann thu do'n t-saoghal a ghràdhaich Dia, 's air son an do bhàsaich Criod. Cha 'n'eil thu ri beachdachadh air innleachd na slainte air son na h-uile neach no air son neach air bith ach air do shon fein, ag radh "Tha gean-math aig Dia dhomh; tha Criod air a thabhairt air mo shon; tha cuireadh air a thoirt dhomh; tearnar mi ma dh' earbas mi ann an Criod; agus

is e mo bheatha gu Criosd." Cha'n e creidimh a bhi creidsinn ann ad dhiadhachd fein, is e sin dearbhadh an dòchais; ach is e bhi creidsinn gu bheil gràdh aig Dia do pheacaich, 's gu'n do bhàsaich Criosd air son pheacach agus air do shon-sa; cha'n e idir a bhi creidsinn gu'r fior-Chriosduidh thu, ach gu bheil Criosd toileach beannachdan a Chriosduidh a thoirt duit. Is e creideas a thaobh ni-eigin an taobb amach dhiot fein, ach a thaobh ni-eigin mu d' thiumchioll fein. Is e cuspair do chreidimh obair Chriosd air do shon, 's cha'n e obair an Spioraid annad; ach tha mòran ealaadh gus an dara ni a chur an àite ni eile. Ma tha mi gealltann deirce do neach, 's gu'n creid e mo ghealladh, is mise ann a bhi gealltann cuspair a chreidimh, 's cha'n e 'chor-imtinn fein 'nuair tha e creidsinn. Nam bu mhiann leat-sa mata creidimh fhaotainn, no, ma tha e agad, e bhi air a neartachadh, socrailch do shuil air fianuis Chriosd, a th'agad anns an t-soisgeul.

2. Nochdaidb mi dhuit *Ciamar* tha thu ri creidsinn; ach 's gann gu'n ruig mi leas, oir cha'n 'eil ni do-thuigsinn ann an creidimh 'nuair a labhras sinn mu chreidsinn co-chreutair. 'Nuair tha e air iarraidh air a cheannairceach taigse air tràcair an righ a chreidsinn, agus teachd a dh' iarraidh mathanais, no 'nuair tha e air iarraidh air dioldéirce creidsinn ann an gealladh an duine sheirceil, am féoraiich iad cionnus a tha iad ri creidsinn? Ciod mata 's gach cuis dhiubh sin a tha creidimh a' ciallachadh, ach creideas ann an gealladh agus earbsa as an neach a gheall? Is e creidimh mata creidsinn gu'n do bhàsaich Criosd air son pheacach, agus gu'n tearuar na h-uile dh' earbas a Criosd anbhàin—is e creidimh Earbsa a Criosd. Is e'n t-aon ni creidimh agus earbsa. "Oir a ta fhios agam eo ann a chreid mi agus is dearbh lean gu bheil esan comasach air an ni sin a dh'earb mi ris a choimhead fa chomhair an là sin." 2 Tim. i. 12. Is e'n t-aon ni a bhi creidsinn, a bhi dearbhte 's a bhi 'g earbsa. Is e bhi socrachadh air obair 's air focal Chriosd air son slainte; a bhi 'g easbsa ri iobairt-reite 's ri 'fhireantachd, seach ni air bith eile, air son Dia a ghabhail ruinn; agus a bhi 'n dùil ri slainte a chionn gu'n do gheall e. Far nach 'eil an dùil so cha'n 'eil creidimh. Is e creidimh mata sùil a bhi ri slainte air sgàth oibre Chriosd anbhàin, a cheann geallaidh Dhe. Ma's miann leat cuis shoilleireachaidh eile beachdaich air **clann** Israel

mar bha iad air an leòn leis na nathraighean, Aireamh. xxi. 4—9; Eoin iii. 14, 15. Dh' àithneadh dhoibh sealltuinn air an nathair umha; 's iadsan a chreid gu'n tigeadh slàinte 'n lorg sealltuinn, chaidh iad amach gu amharc air a chulaidh leighis: b'e 'n sealltuinn an creidsinn, agus ann an sin bha dòchas. Acasan nach d'amhairc cha robh duil ri leigheas, ach aig a mhuinnit a sheall. Cha robh duil ri fuasgladh. Mar d' thugadh thusa gu dùil a bhi agad ri slainte, cha 'n 'eil thu creidsinn. “ Is e creidimh brigh (no duil laidir) nan nithe ri 'm bheil dòchas,” Eabh. xi. 1. Agus o'n's e creidimh dùil ri slàinte air sgà Chriosd amhàin, 's air son a gheallaidh, faodar a iàdh gu'm bi creidimh lag no làdir a reir's mar bhios ar duil lag no laidir, agus saor o theagamh 's o gheilt.

3. Ach c'uin tha 'm peacach ri creidsinn? 'S iongantach a cheist! ach 's ceist i a d' sfeumai a fhreagairt, 's a tha gu tric air a cur. Abair mata gu'n do gheall thu deirc do bhochd, no mathanas do neach a rinn eucoir ort, 's gu'm feòraicheadh a h-aon diubh, “ C'uin tha mi ri d' ghealladh a chreidsinn?” nach cuireadh a cheist ioghnadh ort? Tha chuis fein a' nochdadh cho iomchuidh, 's cho feumail 's a tha creidsinn gu h-ealamh. Tha do ghealladh an sin cho firinneach 'sa bhios e 'm feasd, 's mar sin tha e 'g agairt còir air t-earbsa gu h-ealamh. Nan abradh an diol-deirce, cha d' fhairich mi mo bhochduinn fhathast, ach 'nuair dh' fhiosraicheas mi'n t-acras ni's cruidhe, thig mi's gabhaidh mi aig t-fhacal thu.” Nach bu chearr a chainnt sin: ach 's e so giùlan mòrain a thaobh Chriosd, 's a thaobh creidimh ann a chum slàinte. Tha flios aca gu bheil earbsa ann-san amhàin feumail a chum slàinte, 's gu feum iad teachd; ach 's ann tha iad mar gu'm b'annu'ga mheas mar obair no mar chor-inntinn, gus am bheil iad gu bhi air an toirt uaireigin, air doigh eigin air nach fiosrach iad, 's cha'n ann mar dhleasnas a db' fheumas iad gu h-ealamh a choi-lionadh. Is e 'm mothachadh a th' aca dòchas gu'm bi creidimh aca uaireigin, gun smaoin aca gu bheil e air iarraidh orra gun dàil an anam earbsa ri Criod.

leughadar smaoinich gu trom air cho feumail 's a ta e creidsinn gu h-ealamh. Am bheil thu nis a' d' pheacach? Is fiosrach thu gu bheil. An urrainn thu ni dheanamh anis no'na dhéigh so chum thu fein a thearnadh? Is fiosrach thu nach urrainn. Am bheil Criod anis 'ra Shian-

aighean, comasach agus toileach do shaoradh anis? Tha fhios agad gu bheil. Am bi e ni's comasasaiche do thearnadh mios no bliadhna'na dheigh so na tha e nis? Is dearbh nach bi. Am bheil e'g ràdh, "Thig a'm' ionnsuidh, cha'n ann an tràs, ach 'na dheigh so; na creid mi 'hastast, ach earb asam aig am eile?" Tha fhios agad nach 'eil; oir buinidh gach cuireadh, gach gealladh, 's gach misneach do'n am a ta làthair, "An diugh, ma ehluinneas sibh a ghuth na cruadhaichibh ur eridheachan, *anis* an t-am taitneach, *anis* latha na slainte. Thigibh, oir tha na huile ni deas. Tha e feitheamh gu bhi gràsmhor," Eabh. iii. 7, 8; 2 Cor. vi. 2; Lue. xiv. 17; Isa. xxx. 18. C'arson mata, am feadh a tha thu 'g a leughadh so nach creideadh tu ann an Criod? Ciad a bhacas tu, ach do mhi-thoil fein. O! b'fhearr gu'n gabhadh tu aig an uair so 'nad uchd iomaguineach dòchas milis sòlasach na slainte, 's gu'n abradh tu "Gu'n tugadh Dia dhomh sin, oir cha'n 'eil sìth agam, tha mi faireachduinn gur peacach mi, agus tha doilgheas orm nach 'eil faireachadh ni's mo agam air. Tha mi'n imcheist's am mi-shuainhneas oir cha'n 'eil aobhar dòchais agam gu bheil mo pheacanna air am mathadh. Cha'n urrainn mi dlùthachadh air Dia mar athair reidh riùm, 's ann tha geilt agam roimhe, 's mi fo eagal nam bàsaichinn nach coinnichinn e ann an sith.

Sparruinn ort mata nach bi thu 'm feasd aig sìth gus am bi creidimh agad: is e sìth an toradh agus ceud-thoradh creidimh. Beachdaich air briathran an Abstoil; "Ged nach 'eil sibh anis 'ga fhaicinn, air dhuibh bhi creidsinn ann, tha sibh a'deanamh mor ghairdeachais le h-aoibhneas air dol thar labhairt agus lan do ghloir," 1 Pead. i. 8. Tha e air innse thaobh Fir-coimhleid a' phriosain, "Rin a e gairdeachas a' creidsinn ann an Dia." Gniomh xvi. 34. Cha bhi agad ach sìth bhreige gus an creid thu ann an Criod; tha thu 'g iarraidh sìth ann an iomadh Rathad, agus gheibh thu air uairibh faochadh a'd'iomaguin le bhi 'g eis-deachd shearimoinean, le bhi labhairt mu na nithe sin a shaoileas tu a's comharan air t-iompachadh, le bhi cur romhad do pheacanna a threigsinn agus soirbhis ni's treibhdhiriche dheanamh do Dhia. Ach air a shon so cha'n eil fois bhunailteach agad. Cha'n eil do ghàirdeachas ach mar bhoisge lòchrain nach faicear ach air uairibh an dorcha na h-oidhche, an coimeas ri solas seasamh.

bach na gréine: s mar sin bitidh tu ealamh air uairibh gu cùl a chur ri diadhachd, agus tilleadh a dh' ionnsuidh an t-saoghal: oir is coslach gu bheil thu cho fada o shuaimhneas's a bha thu riamh. Ach stad agus feòraich, "Am bheil mise'g iarraidh sithe san t-slighe cheirt? An do chreid mi riamh gu tur's gu firinneach ann an Criod? An d'earb mi m'anam ris agus an robh dòchas agam ri slàinte aréir a gheallaidh?" Cha d'rinn thu so, oir nan deanadh, cha bhiodh do chor cho mi-shuaimhneach. Ciod, mata bheir sith do'n pheacach le cudthrom a chionta air a choinnseas, agus a bheir fuasgladh dha'na theinn? Cha toir ach creidimh ann an Criod; cha'n a'n creidimh fein, ach Criod an cuspair air am bheil an creidimh a' beach-dachadh. Their mòran, "Nam biodh fhios gu'm biodh creidimh agam, no nam mothachinn mo chreidimh ni bu làidire, an sin dheanaiun gairdeachas." Ach's e so a bhi'g iarraidh sithe anns a' chreidimh fein an àite bhi'g a iarraidh tre chreidimh ann an Criod. Cha'n e creidimh ar Slan-uighear, ach an t-sùil a bheachdaicheas air, a' chas a theid d'a ionnsaidh, an làmh a ghlacas e; agus mar shoilleir-eachadh air a' chùis:—abair gu'n robh thu'n tinneas gàbhaidh's gu'm feuchadh tu gach cungaидh gu diomhain; 's gu'n tigeadh leigh a dh' innse dhuit gn'n robh aige air son t-euslainte leigheas nach d' fhaillnich riamh. Ciod an drùghadh a dheanadh an sgeul ort? Bhiodh sin areir's mar thigeadh an sgeul riut. Nam biodh do dheigh air slainte, agus t-eagal nach faigheadh tu leigheas, ni bu mho na do chreidimh, cha'n fhaigheadh tu sìth; chumadh do chion earbsa as a chungaideh ann an trom-iomaguin thu. Ach nan creideadh tu'n léigh ciod an drùghadh a dheanadh a sgeul ort an sin? Dheanadh tu aoibhneas gu grad; cha'n fheitheadh tu gus an gabhadh tu'chungaideh, 's gus am mothacheadh tu thu fein air do leigheas, mu'm biodh t-iomaguin air a lughdachadh; 's ann a theireadh tu cho luath's a chreideadh tu ann an cumhachd na h iocshlainte, gu'm b'aoibhneach an sgeul. Ciod mata tha toirt fuasglaidh dhuit o t-iomaguin sa' chùis so? Sgeul an leigh, no ann am briathraigheibh eile, creidimh 'na sgeul. Tha'n sgeul, air a chreidsinn leat'gad dheanamh aoibhneach. Cha'n ann, ann a bhi creidsinn a tha thu deanamh aoibhneis, ach anns an sgeul air a' chreidsinn. Ghabhadh tu gu grad a chungaideh; agus 'nuair a dh' fhiorsraicheadh tu a feartan leighis

dheanamh tu aoibhneas ni bu mhò. An so dh' fhiosratchadh tu da ghné aoibhneis: an toiseach aoibhneas creidimh, run an cùnt air leigheas; aris aoibhneas dearbhaidh, air dhuit a bhi air do leigheas.

Samhláich so ri cùis a' pheacaich a tha mothachadh a thruaighe fo clumhachd's fo chionta peacaidl. 'Na iomaguin tha e feuchainn iomadh doigh gu fuasgladh fhaotuinn, tha e tréigsinn peacaidl's a' feuchainn ri bhi math, ach tha mothachadh nach'eil a pheacadh air a mhathadh 'na chud-throm air a chridhe, 's tha e fad o shuaimhneas suidhichte. Ann a chor so tha Criosd Leigh an anama teachd g'a ionnsuidh ann an teachdaireachd an t-soisgeil's ag ràdh, "Glanaidh m' thuil o gach peacadh, 's ath nuadhaichidh's naomhaichidh mo Spiorad an eridhe's cruaidhe's is truail-lidhe: seall riumsa's bithidh tu air do thearnadh." Ciod e dleasnas a' pheacaich sa' chùis so? Creidsinn gu grad, agus air ball gairdeachas a dheanamh, mar fhianuis agus mar thoradh a chreidimh. Ma chreideas e da rìreadh, ni e gàirdeachas; agus mar dean e gàirdeachas's ann a cheann nach'eil e creidsinn. Cha'n'eil e ri feitheamh gun chomh-fhurtachd a ghabhail gus an tearnar e; ach tha e'n toiseach ri comhfhurtachd a ghabhail ann a bhi creidsinn gu bheil Fear-saoraidh ann, agus gu'm faod esan a bhi air a thearnadh. Cha'n'eil e ri fiureach gun chomh-fhurtachd gus am mothach se e fein air fhireanachadh, air ath-nuadhachadh's air a naomhachadh; oir cionnus a bhios e sa' chor so mur creid e? Is e cheud shòlas gàirdeachas creidimh; agus feumaidh e so a ghabhail alr ball; agus tha gàirdeachas dearbhaidh a' teachd 'na dheigh. Feumaidh e'n toiseach gàirdeachas a dheanamh ann an gealladh air slanachadh spioradail, 's aris ann am mothachadh air an t-slàinte. 'Nuair bha na h-Iudhaich, a bh'air am bioradh fo shear-moin Pheadair, ag éigeach "Ciod a ni sinn? fhreagair e, "Deanaibh aithreachas agus bithith air bhur baisteadh gach aon agaibh ann an ainm Iosa Criosd, chum maiteananais pheacanna. An sin bhaisteadh iadsan a ghabh r'a fhocal gu toileach." Gniomh. ii. 37—41. Ghabh iad r'a fhocal gu toileach, 's e sin r'a ràdh, chreid iad an gealladh agus rin neadbaoibhneach iad. An so bha creidimh a' grad-ghintinuaoibhneis: Cha d'fheith iad gus an do mhothaich siad iat tein air an tearnadh, ach rinn iad gàirdeachas air ball, agus arsa Pol, "Oir is e so ar gàirdeachas-ne fianuis ar coguit

gur ann an aon-fhillteachd agus an treibhdhireas diadhaidh, agus cha'n ann an gliocas feòlmhor, ach ann an gràs De, a chaith sinu ar beatha san t-saoghal," 2 Cor. i. 12. An so tha gàirdeachas dearbhaidh. 'S ann ri sìth ann an creidsinn a tha gnothach neach fo chùram anama; agus nach leòir an t-aobhar aoibhneis gu'n do ghràdhach D' a an saoghal, agus thusa, mar earrainn dheth, cho mòr's gu'n d' thug e 'Mhac air son do shlàinte; gu bheil cuireadh agad; 's gu bheil Criod toileach agus comasach do thearnadh? Ach tha thu fhathast a' crochadh ris a bheachd so, nam biodh tu cinnteach thu bhi creidsinn, gu'm biodh socair agad; nam biodh dearbhadh agad air do chreidimh gu'm biodh sìth agad. Nam b' ann mar sin a' chùis b' iad na dearbhanna sin a bheireadh fois dhuit's cha b'i obair Criod.

Tha e cuideachd feumail dhuit a thuigsinn nach 'eil creidimh agad mur'eil tomhas éigin agad do shòlas; mu tha thu fhathast a' mothachadh eudthrom cionta air do chognis, a tha gintinn eagail chraitich 'nad inntinn; mu tha thu fhathast a feòraich, " Ciod a ni mi chu'm gu'n tearnar mi?" Mu tha fhathast geilt agad roimh Dhia, ma tha thu gun dòchas maiteanais cha'n'eil thu creidsinn; oir dheanadh fior-chreidimh, as eugmhais lan-dearbhaidh, tomhas fuasgladh a thoirt duit o'n iomaguin so. Is tric le muinntir a ràdb gu bheil iad a' creidsinn, agus nach eil sìth aca, ach 's e dh'innsean doibh gur h-ann a cheann nach 'eil iad a' creidsinn ann an Criod; gu bheil iad 'gam mealladh fein. Is e fior-chreidimh a tha dhùth orra; cha do chuir iad fhathast an earbsa ann an Criod, cha do chreid iad fhathast sgeul aoibhneach na slàinte; oir an comasach gu'n creid neach sgeul aoibhneach uime fein gun e bhi air a dheanamh ait leis? Creid mata gu firinneach, creid air **an uair** so agus imich asteach gu d'shìth.

CAIB. VI

Beachdan mearachdach anns am bheil muinntir fo chùram an anama ealamh gu tuiteam.

Ann an cùis cho ro-chudthromach ri slainte 'n anama, is feumail gu'm biodh gach mearachd anns am faodar tuiteam, air a chomharachadh amach. Goirear do Shàtan athair nam breug, agus 'nuair tha chuilbheartan-san maille ri cealgaireachd a chridhe fein, tha 'n cunnart tuiteam ann am mearachd mòr da rireadh; 's bu choir d'ar faicill roimh mhearrachdan a bhi reir an aimbleis a bheir iad nan déigh. Cia uamhasach an ni mearachd a dheanamh sa' chùis so, agus buanachadh ann gu ruig am bàs! bitidh an t-siorruidheachd againn gu 'chaoidh, gun tiotadh gu 'leasachadh. Cia uamhasach an ni bàsachadh agus sinn féin fhaotainn meallta; ged nach biodh am mearachd ann an cùis cho cudthromach, dh' fhaodadh e bhi 'na aobhar air iomaguin ro mhòr.

1. Is e cheud mhearrachd a's tric le muinntir a dheanamh, eòlas, drùghadh agus ath-leasachadh neo-iomlan a ghabhail an àite fior iompachaidh. 'Nuair tha searmonachadh fallain an t-soisgeil agus eòlas diadhaidh a' buadhabadh mar a ta iad san linn so, far nach 'eil geur lean-mhuinn a dhearbhadh treibhdhireas dhaoine, agus 'nuair tha eadhon meas an lorg aidmheile, tha muinntir ann am mòr chunnart fein-mheallaidh. Tha searmonachadh na linne so drùighteach agus a chum brosnachaidh, agus sin maille ris an eòlas a thig o oilean diadhaidh, tha ro chos-lach ri mothachadh a ghintinn a dh' fhaodar a ghabhail air son iompachaidh. Cairdean aineolach, parandan iomaguineach, agus eadhon ministerean, nuair chi iad a bheag do dhrùghadh air a dheanamh air muinntir no a bheag do atharrachadh giùlain, breugaidh siad iad leis a' bharail gu bheil iad sabbailte, sparraigidh iad orra tuillidh's luath aidmheil a dheanamh d'an creidimh, agus suipeir an Tighearn a ghabhail, 'nuair theagamh nach d' oibriceadh an t-atharrachadh mòr orra riamh, 's mar sin tha 'n t-anam, air a għlasadh suas ann am mealladh fa chomhair sgrios shiorruidh. Cha chomasach ni an dusgadh anis, oir ged shear-

gas gach drùghadh, agus a dh' fhasas iad ach gann, cho neo-chùranach, shaoghalta, pheacach's a bha iad riagh; gidheadh rinn iad aidm'neil creidimh, agus thugadh orra chreidsium gu'm bu chriosduidhean iad, 's air an aobhar sin taisgidh iad gach eagal. Is truagh an cor so, agus is e so cor mòrain.

Theagamh gu'r fiach e'n t-sacthair, a nochdadhl dhuit cia cho fhad's a dh' fhaodas muinntir dol gun iad a bhi air an iompachadh. 'S iomadh drùghadh agus geur-mhothachadh a dh' fhaodas iad fhiosrachadh; faodaith eòlas a bhi aca air an cor peacach, agus mothachadh trom air an cionta; faodaith iad amhare air an ais air an caithe-beatha le agartas cràiteach, faodaith iad a bhi brònach air son an lochd. 's a bhi miannachadb tearnaidh o'n truaighe tha teachd nan lorg, air dhoibh a bhi fo uamhann roimh phiantan ifrinn. Nach robh geur-mhothachadh aig Iudas air peacadh, 's nach do ghuil e gu goirt's nach d' aidich e 'pheacadh fo agartas cruaidh? Nach robh geur-mhothachadh aig Cain air peacadh? Agus b' aithne dhomh mòran aig an robh mothachadb ni bu ghéire air peacadh agus agartas ni bu chruaidhe na bh' aca-san a dh' iompaicheadh, ach air a shon so a chaidh air an ais a dh' ionnsuidh a pheacaidh agus an t-saoghail. Cha'n eil eadhon gràin do'n pheacadh daonann'na fhior chomharadhair iompachadh. Mun robh Hasael 'na righ air Siria dh' fhuathraigheach e na lochdan sin a chuir e'n lànachd a chumhachd agus uabbair 'na dhéigh sin an gniomh. Faodaith muinntir neo-iompaichte eadhon miannachadh fuasglaidh o chnuibhrichean an anemian truallidh, a chum fad an sàs iad; oir's ainneamh na peacaich chomharaichte, nach fuathaich am peacanna gu tric, 's nach miannaich 's nach dùraig ath-leasachadh. Faodaith muinntir air uairibh miannachadh a bhi air an saoradh o gach uile pheacadh; araid, ann an seol eigin, a cheann gu bheil sin feumail chum iad a bhi air an saoradh o ifrinn. Agus mar dh' fhaodas geur-mhothachadh a bhi aca air peacadh gun iompachadh, 's amhuil sin a dh' fhaodas gné shòlais a bhi aca gun iompachadh. An luchd-eisdeachd sin air an samhladh fior am fearann creagach chual iad "am focal agus ghabh iad air ball e le gàirdeachas," gidheadh cha robh freumh aca anna fein, agus cha d'fhan iad reh re tamuill." Mat xiii. 20, 21. Bha sonas mor aig na Galatianaich aon uair, ach bha eagal air an Abstol gu'n do

searbg e, Gal. iv. 15. Rinn miltean gàirdeachas aig dol asteach Chriosd do Ierusalem, a dh' fhàs an déigh sin 'nan naimhdibh dha. Faodaidh mòran speis a bhi aca do shluagh Dhe agus miannachadh a bhi 'nan àireamh, mar a rinn Balaam, nach buiu doibh da rìreadh. Faodaidh mòran tlachd a ghabhail ann a bhi cluinniinn shearimoinean, 's ann a bhi dol gu coinneamh-urnuigh, 's a' seinn laoidhean, 's a' dol gu coinneamhan air son craobh-sgaolidh an t-soisgeil, 's gach coinneamh eile mar sin, nach eil da rìreadh air an breith o'n Spiorad. 'S mar sin tha mòran a' diobradh ghniomhara peacach, 's a' sgùr do chleachdaibh aingidh, ach innsidh an eachdraidh 'na dheigh sin nach robh iad air an iompachadh. Faodaidh tomhas do eud a bhi a thaobh għnothaichean creidimh o'n leth-muigh, mar chi sinn ann an Iehu, gun an inntinn a bhi ann an suidheachadh ceart a thaobh Dhe. Tha aig moran earbsa laidir gu'n deachaidh an iompachadh o'm bruadair's o'm faireachadh, agus o'n fħianuis a th'aca, mar tha iad a smaoineachadh, o'n leth-stigh, ach dhearbh an giñlan nach robh iad ach fo mhealladh truagh. 'S gann gu'm biodh **crioch** air a bhi comharachadh gach dòigh anns am bheil daoine 'gam mealladh fein a thaobh an cor. Tha iad gun àireamh air an robh càileigin do cbùram a thaobh na diadhachd, nach deachaidh riāmh a bbreith o'n Spiorad. Theagħi gu bheil urrad air an call le fein-mhealladh's a tha air dòighibh eile. Tha ifrinn a' fuaim le acain 's le tuireadh nan anama sin a chaidh a dhith tre chumhachd eridhe mheallta.

Ceasnaichibh sibh fein; cleachdaibh eud diadhaidh thairis air ar cor fein; 's na dichuimhnichibh gu bràth nach sàbhail ni sibh gearr air an nuadh-bhreith. Mur beirear duine o'n uisge 's o'n Spiorad cha'n urrainn e dol asteach do **rioghachd** Dhe," Eoin iii. 5. "Ma tha neach sam bith ann an Criosd, is creutair nuadh e; chaidh na seann nithe seach, fench, iinneadh na h-uile nithe nuadh." 2 Cor. v. 17. Feumaidh an nàdur fein a bhi gu tur air a chaochladh; agus sinne bhi air ar n-ath-nuadhachadh ann an Spiorad ar n-inntinne, ar beachdan ar n-aighean, 's ar cleachdanna bhi air an atharrachadh. Feumaidh sinn a bhi air ar toirt gu Dia a għrādhachadh os ceann gach cuspair, ar son a naomhachd's a cheartais, cho math's air son a throcaire's a għrāidh ann an Criosd; a bhi aoibhneach ann air son a għlōire gun choimeas, cho math's air son saibhreas a

ghràis : feumaidh mothachadh a bhi aguinn air maise na naombachd, agus nithe naomha ghràdhachadh air son an oirdheirceis fein : feumaidh sinn caoidh air son peacaidh agus fhuathachadh air son olcais cho math's son a pheanais ; feumaidh sinn tlachd fhiosrachadh ann an slàinte Chriosd ; cha'n ann amhàin a cheann gu'n saor i sinn o'n pheacadh, ach gu'n dean i sinn cosmhail ri Dia agus sin uile ann an rathad a tha glòrachadh Iebohbhah : feumaidh sinn co-roinn a bhi aguinn do fhior-ùmblachd's do ghràdh fial, agus a bhi air ar toirt gu bhi do'n aon-inntinn ri Dia, ann a bhi miannachadh's a' gabbail tlachd ann an sonas muinntir eile : agus a bhi san rùn cheudna mu aòbhar Dhe, agus a mheas mar urram's na thoileachadh nì air bith a dheanamh a dh' àrdaicheas glòir Chriosd ann an slàinte pheacach : feumaidh sinn miann, acras agus tart fhiosrachadh an déigh naomhachd, cho mhath ri teachd gu cur rom-huinn gach uile pheacadh a dhiobradh ; cia air bith cho buannachdail no cho blasda iad : fenmaidh coinseas maoth a bhi aguinn a chritheas o'n pheacadh a's faoine, o loch-daibh diombair, 's o pheacadh neo-churain agus dearmaid, 's a ni faire 'nan aghaidh ; mar lochdan eile ta uanhasach agus gràineil ; feumaidh sinn sluagh Dhe a ghràdhachadh, air sgàth Dhe ; a cheann gu'in buin iad dhà's gu bheil iad cosmhail ris : feumaidh sinn an dleasnas fein-àichidh sin a chleachdad, a bhi marbhadh a pheacaidh, cho mhath ri dleasnais thaitneach na diadhachd. Is e so bhi air ar breith aris : agus cha'n e sin idir drùghadh diombuan air an inn-tinn; ach ath-nuadhachadh maireannach air an nàdur; cha'n e idir dian-ghluasad air uairibh ; ach biuthas suidhichte. Theagamh nach bi'n duine dh' fhiosraicheas e air a dhian-ghluasad, ach thainig e fo atharrachadh buan ; tha dbéigh 's a dhurachd an geall air fior naomhachd. Tha e 'nis 'na neach spioradail ; bha e roimhe so feòlmhor ; agus tha na h-uile ni nis air an tuigsinn leis gu spioradail. Cha'n fheum nì do thoileachadh gearr air an tur chaochla eridhe so, an t-ath-nuadhachadh nàduir so ; oir cha ni eile creidimh—ach a leithid do shealladh air Criosd mar eadar-mheadhonair, 's a leithid do mhuinghinn tre chreidimh 'na thuil's na flìreàntachd air sen slàinte, 's a chaochlas gu h-ionlan an eridhe, an nàdur, 's an giùlan ; a thilgeas an saoghal air cùl, 's a ni glòir an déigh so, agus naomhachd an tràe mar an càram a's àirde.

2 Tha muinntir gu tric cearr ann a bhi'n imcheist an dhiùbh is *coir dhoibh grad-chreidsinn* agus dol gu Criod; 's iad a feitheamh, mar their iad, air son latha cùmhachd aig lochan nan òrduighean. Tha iad ag iarraidh's ag urnuigh, gun suim aca gu'r h-e 'n dleasnas, gun mhoille uaire, iad fein a thoirt do Chriosd. Tha iad a' feitheamh air son drùghaidh no gluasaid eigin air an inntinn, a ni aithnichte dhoibh c' uin's e'n dleasnas creidsinn, n'a dh' fhagас comasach iad air creidsinn. 'S e'm barail gu'n teid a dheanamh soillear dhoibh, mar chaith a dheanamh do na bacaich le gluasad nan uisgeachan, nach'eil iad ni's fhaide ri fuireach ach dol sios do lochan na slainte. Eoin v.

Is diùbhalach am mearachd so; agus is lionmhor iad a tha e cumail fada'n cruidh àmhghar inntinn, 's euid gun teachd idir a dh' ionnsuidh Chriosd. Is fheudar dhomhan toiseach innse dhuit gu bheil iad a tur-fhiaradh an sgriobtuir, a tha smaoineachadh lochan Bhethesda bhi'na shamh-ladh air leigheas pheacach tre obair Chriosd; agus suidheachadh nan daoin' euslana, 'feitheamh air son teachd an aingil gu'n slànanachadh, mar shamhladh air dleasnas a' pheacaich ann a bbi feitheamh air son gluasaid no cumhachd o'n airde mu'n creid iad. Bha'n sgeul air aithris amhàin chum cumbachd agus glòir Chriosd a thaisbeanadh ann an leigheas miorbhuileach oibreachadh. C' àite, fad an Tiomnaidh Nuaidh, a bheil e air àithne do pheacaich feitheamh gu am eigin mu'n creid iad? C' àite 'm bheil e air a ràdh, "Creid ach na h-ann an tràs; biodh dòchas agad ach na h-ann an tràs; feith air son cumhachd no gluasaid a ni comasach thu air creidsinn?" 'S ann a tha e air a ràdh, "An diugh ma chluinneas sibh a ghuth, na cruadhaichibh ur cridheachan; anis an t am taitneach, anis latha na slainte." Nach'eil Dia toileach mathanas a thoirt duit air an uair; Criod toileach do shaoradh; an Spiorad a' feitheamh chum t-ath-nuadhachadh's do naomhachadh? Nach'eil na geallanna firinneach an tràs; uile bheannachdan na slainte deas agus a' feitheamh air son thu ghabhail riutha. C'arson mata a dh'fheitheadh tu no tha thu idir a' feitheamh? An deanadh guth o neamh no gluasad a'd' chridhe fein ni's cinntich'e na tha facial Dhe g a dheanamh, gu bheil Criod toileach do shaoradh? Seall gu dùrrachdach air a' ghealladh so, "Thigibh a m' ionnsuidh-sa sibhse uile a ta ri saothair, agus fo throm uallach, agus bheir mise

suaimhlneas dhuibh," Mat. xi. 28. Nach i sin cainnt Chriosd? Agus am bheil ni innte thaobh fuireach air son gluasaid? cha'n eil. C'uime'nis a tha thu'n imcheist? Tha e cho fior an tràs's a bhios e'feasd; agus ma tha thu fuireach airson ni air bith eile ach facal Chriosd, caithidh tu t-ùine gu léir ann a bhi feitheamh, agus mu dheireadh bàsaichidh tu air do mhealladh. Is fior gu feum thu cumhachd an Spioraid, gu d'chuideachadh gu creidsinn, ach tha'n cumhachd sin's gach am cho deas ri obair Chriosd.

Ach arsa muinntir eile, "*Tha sinn a fuireach gu mothachadh ni's géire fhaotainn air peacadh.*" Bheil thu mothachadh gu bheil thu fo dhìteadh an lagha; 'nad pheacach a tha gu tur truailte 'nad nàdur, cho math. 's ciontach do lochdaibh gun àireamh, agus toilltinneach air ifrinn? Am bheil so soillear do d' thugse, agus air 'fhaireachadh le d' choinseas; c'arson mata tha thu feitheamh? Ma's miannach leat tuillidh bròin, agus agartas ni's géire, dh' sheòraichinn aris, ciod cho geur's a tha thu emuaineachadh a dh' theumas t-fhaireachadh a bhith, mu'n creid thu ann an Criosd's mu'm bi dòchas agad ri tròcair? An urrainn thu riaghait air bith a shocrachadh mu'n chùis? Ged bhiodh t-agartais deich uairean ni's géire na tha iad, an saoil thu gu'm biodh faireachadh mar so'na bharantas dhuit gu dol gu Criosd? am biodh e'n tomhas air bith 'na steigh dòchais dhuit, no'n deanadh e ni bu taitniche leis thu? Nach'eil thu miannachadh geur-mhothachaidh, gu comhfhurtachd a ghabhail ann, an áite Chriosd? An d'thubhairt Criosd an aite air bith, nach gabh e thu gus an tig do gheur-mhothachadh gu inbhe araidh? 'Se'cheist a' bheil thu da rìreadh fo gheur-mhothachadh? 's cha'n e ciod cho geur's tha t-agartas? Agus a thaobh bròin dhiadhaidh, adhartaichear sin le creideamh. Amhairecidh iad ormsa a lot iad agus ni iad caoidh air mo shon." Sec. xii. 10, arsa'n Tighearn Iosa thaobh nan Judhach. Ni creidimh ann an gràdh Dhe dhuinn ann an Iosa Criosd, agus dòchas milis a thròcaire'n t-anama thaisseachadh gu gràdh. Beachd-smuainich air a' so. Is e'n dòchas, mothachadh air gràdh Dhe, a bheir blàthas agus aiteamh air eridhe fuar reota'n duine. 'Nuair a bheachdaicheas tu tre chreidiadh air Slànuighear ceusta; 'nuair a chluinneas tu Dia ag rádh, "Is mise, eadhon mise dhubhas amach do pheacanna le ful mo Mhic; mathaidh mi dhuit na h-uile, dh'aindeoin

do cheannairce 's do mheuth-bhlàis ;" leaghaidh do chridhe ann am fior bhròn 's ann an gràdh. Ann a bhi cumail air t-ais o Chriosd 's a' feitheamh airson gluasad inninn nì 's mo, mu'n tig thu d'a ionnsaidh tha thu cur ceap-tuislidh an rathad an nì sin a tha d'rùn. Mar is mothà's is luaithe chuireas tu do dhòchas ann an Criosd, 's ann is mothà's is luaithe ni thu bròn airson peacaidh. 'Nuair tha thu 'n dùil ri tròcair, ni gach sealladh a ghabhas tu d'a chrann-ceusaidh, do bhròn 's do gheur-mhothachadh air peacadh antromachadh. Bithidh uil' fhaireachadh do chridhe air a għluasad leis an taisbeanadh iongantach; agus an ceart shealladh sin a ta toirt a dh'ionnsaidh an anama mathanas air peacadh, bheir mar an ceudna mothachadh air searbhais a pheacaidh. Na feith ni 's fhaide, ach creid air an uair; earb t-anam ri Dia, 's dean aoibhneas ann an dòchas na slàinte

Tha muinntir eile feitheamh air son tuillidh naomhachd, air son gne ullachaidh, mu'n socraich iad air Criosd air son na beatha maireannaich.

Tha ullachadh feumail gu cinnteach, agus feumaidh e bhi air a chur air aghaidh sa' chridhe mu'n teid am peacach gu Criosd. Ach ciod an t-ullachadh a th'ann? Cha ni air bith e bhacas an t-anam a tha miannachadh slàinte, o mhuiñighinn a chur ann an Criosd. Is e obair an Spioraid Naoimh a' toirt mothachaidh air peacadh do'n anam, agus miann air teicheadh o'n fheirg a ta ri teachd. Ach a thaobh na h-aitim ris am bheil mi labhairt, an dream sin a tha fo iomaguin mu shlainte—tha so air a dheanamh cheana; tha iad fo gheur-mhothachadh air peacadh 's a miannachadh teicheadh o'n bhreitheanas a th'air a bhangadh. Ciod eile tha feumail chum an ullachadh gu creidsinn ann an Criosd? Ach ciod a tha mhuiñntir sin a' ciallachadh a their gu feumar a bli fada fo gheur mhothachadh-cruthachadh agus fas aigneas; àireamh do għnien-haraibh naomha; eolas diadhaidh chur am meud; agus gu'r h-ann an sin amhàin a tha misneach air a thoirt do'n pheacach earbsa chur ann an Criosd agus dòchas air son slàinte. Anis is ro fhior, gu feum gach peacach ann an teachd gu Criosd tre chreidimh a bhi ullamh gus gach peacadh a threigsinn; agus a bhi toileach na peacanna sin a dhiobradh a dh' fhaodas a bhi taitneach leis mar shùil dheis, agus feumail mar làimh dheis; toileach a chrann-

ceusaidh a ghiùlan, agus Criod a leantuinn gu geimhlibh, gu priosan's gu bàs; feumaidh e chuimhneachadh gu oneil e "air a ghairm gu naomhachd;" agus is e so a chor inn-tinn, cho luath's a tha e da rìreadh fo gheur-mhothachadh air peacadh; ciod tuillidh a tha dhìth air an rathad ullachaidh air son mathanais? Nach 'eil neach ullaichte air son mathanais cho luath's a tha e teachd fo gheur-mhothachadh air a chionta? Ma gheallas athair mathanas d'a leanabh cho luath's a dh'aidicheas e lochd, an ruig an leanabh leas a ràdh, "Ullaichidh mi fein air son mathanais le deadh ghiùlan?" Tha athair deas gu mathanas a thoirt dhà, agus tha esan deas gu fhaotuinn air a' cheud mhionaid do fhior aithreachas. Nan abradh Dia nach tugadh e mathanas dhùinu, gus deigh mhiosan agus bhliadhna chan deadh ghiùlain, cha bhiodh e ach ri fochaid oirnn; oir ciod an deadh ghiulan a's urrainn a bhi aguinn gus an gabh esan an cairdeas ris fein sinn's am builich e 'spiorad oirnn? 'Se ceud ni bu choir teachd a'n aire 'pheacaich mathanas fhaotuinn; an dara nì naomhachd, agus bu chòir dha'n ceud ni iarraidh chum an dara ni fhaotuinn. Is cearr a smaoineachadh gu bheil naomhachadh a' teachd air thois-each air fireanachadh. *Feumaidh sinn a bhi air ar fireanachadh mu'n urrainn sin a bhi air ar naomhachadh.* Thoir deadh aire do'n flìrinn so. Tha sinn air ar fireanachadh tre chreidimh, agus gun chreidimh cha'n urrainn sinn Dia a thoileachadh; 's mar sin gus an creid sium cha'n urrainn sinn deadh oibre chur an gniomh, agus 'nuair tha sinn a' creidsinn tha sinn taitneach do Dhia. Se grad chreidsinn ar dleasnas gun a bhi feitheamh ri ullachadh. Ach a dheanamh na cùise ni's soilleire beachdaicheamaid air gach iompachadh a th' air aithris san sgriobtùr. Beachdaicheanaid air iompachadh a ghadaiche air a chrann cheusaìdh, Luc. xxiii. 40—43. Ciod an t-ullachadh a chaidh a dheanamh ann an inntinn, an cridhe 's an giùlan an duine so, an taobh muigh do obair an spioraid, ann a bhi dearbhadh peacailb air? Is coslach e gu'm b'e 'cheud uair a smaoinicheadh e air a pheacadh 's a rinn e aithreachas, 'nuair bha e air a chensadh; agus a'ch gann air a cheart mhionaid chreid e ann Criod agus dh'altruim e dùil ri tròcair.

Leugh mu na trì mile chaidh iompachadh air latha na cuingeis, Gniomh ii. Gus an cual iad searmoin Pheadair,

b' iad mortairean Chriosd iad; leis an t-searmoin so dhearbhadh am peacadh orra, agus air a cheart là sin bha iad ri aoibhneas ann an dearbhachd air mathanas. Anis ciod an t-ullachadh a bh' air a ghiulan air aghaidh nan cridheach-aibh an taobh a muigh do obair an Spioraid ann a bhi dearbhadh peacaidh orra?

Gabh beachd air iompachadh an Abstoil Phoil, Gniomh. ix, a bha 'na fheur-geur-leamhuinn fuileachdach, agus latha no dhà 'na dheigh sin 'na pheacach air mathanas fhaotuinn 'na chreidunheach baiste, 'na chriosduigh aoibhneach agus os barr 'na abstol coisrigte. Ciad an t-ullachadh a rinn esan ann an rathad a bhi fada fo gheur-mhothachadh, no ri gniomharaibh naomha?

Seall air eachdraidh fear-gleidhidh a' phriosain. Gniomh. xvi. 25—34. Anns an aon oidhche chreid e ann an Criosd, bha e air a lionadh le sith agus air a bhaisteadh. 'Nuair a bha e 'n cràdh anama, ghlaodh e mach, "Ciad a ni mi chum gu'n tearnar mi?" 's fhreagair 'fhearteagaisg a bha e fein air a theagasg o neamh, Creid anns an Tighearn Iosa, agus tearnar thu". Cha do labhair an t-abstol ris, mu ullachadh, mu dhleasnas aibh àraighe, no mu oileanachadh air bith chum gu'm biodh e air gabhail ris le Criosd, ach's ann a thubhaint e "Creid;" agus chreid an t-aithreachan diblidh air ball agus fhuair e sith.

Nochd mi na cùisean so cha'n ann a dhearbhadh gu bheil gach iompachadh cho grad's cho comharaichte, ach a dhearbhadh—nach'eil ullachadh air bith eile feumail ann an inntinn a' pheacaich ach geur-mhothachadh, chum's gu'n creideadh's gu'm biodh e air 'fhìreanachadh. Cho luath's a dh' fhiorsaicheas neach gu bheil e 'na pheacach caillte, 's e sin, 'nuair tha mothachadh aige gu bheil e fo dhíeadh, tha e air iarraidh air creidsinn ann an Criosd, agus dòcha a bhi aige ri mathanas; an sin tha e ann an cor iomchuidh air son a ghabbail, 's cha bhiodh e 'n cor ni b' iomchuidhe le feitheamh deich bliadhna sa' gheur-mhothachadh is cràitiche, 's ann am frithileachd air dleasnas. Tha'm peacach air a dhíeadh, agus faodaidh e 'shaorsa fhaotuinn uair air bith as a dhéigh sin; agus cha'n urrainn e 'feasda toiseachadh air dleasnais duine shaoir a dheanamh gus am bi e air 'fhìreanachadh. Is e creidimh a' cheud gniomh a's urrainn neach a dheanamh; agus is e so tobar gach gniomh 'eile. Cha'n urrainn sinn a bhi naomh gus an creid sinn

ann an Criod, agus is diomhain a bhi smaoineachadh air uiliachadh chum teachd gu Criod, oir tha so ag éiridh o bheachdaibh mearachdach air an rathad sin san gabh Dia ris a' pheacach, agus o fhein-fhireantachd. 'Sann mar so tha'chùis a thaobh mòrain—tha iad ag iarraidh a bhi ni's ullaichte—ag iarraidh ni eigin uatha fein gu uaill a dheanamh ann, 's gu misneach a thoirt doibh ann an dlùthachadh ris an Fhear-shaoraidh—sa dh' fhàgas iad ni's lugha'n eisiomail gráis shaoir ard-nachdranaich; ni éigin a bheir còir dhoibh, mar h ann air slàinte, air a' chuid a's lugha air fireantachd Chriod a rinn slàinte chosnadh. Cha'n aithne dhuitse tha fo iomaguin, oibreachadh dìombair uabhair agus féin-fhireantachd a'd'anam; cha'n'eil eòlas agad fhathast air ceilg a chridhe; tha thu aineolach air cuilbheartau Shatain, no chitheadh tu nach'eil san déigh sin a th'agad air ullachadh a dheanamh ach innleachd a th'aig nàmhaid an anama gu d'chumail o Chriod—sgàil chum glòir a chroinn cheusaидh fholach uait—ceap-tuislidh gu d'bhacadh o theachd gu tobar na beatha.

Is ro s'heumail dhuit a chuimhneachadh, gu bheil thu air do ghabhail mar neo-thoillteannach, 's cha'n ann mar thoillteannach; cha'n ann mar charaid, ach mar neach a bha'na nàmhaid; cha'n ann mar a toilltinn beatha airson do gheurmhothachaidh ach fo bhinn bàis airson t-eunceartan. "Ach do'n tì nach dean obair, ach a ta'g creidsinn auns an tì a dh' fhireanaicheas an *duine mi-dhiadhaidh*, measar a chreidimh mar fhireantachd." Rom. iv. 6. Gabh beachd air an ràdh sin, "a creidsiu auns an tì a dh' fhireanaicheas an duine mi-dhiadhaidh," oir's mòr a bhrigh, is iuchair e gu eòlas ceart air fireanachadh. Tha sinn air ar fireanachadh fo bhiùthas "duine mhi-dhiadhaidh;" agus ma tha sinn ag iarraidh sinn féin a dheanamh diadhaidh mu'n tig sinn gu Criod agus tighinn fo'n bhiùthas sin, tha sinn 'gar dùnadhl féin amach o fhìreanachadh; oir cha'n'eil an tioibhlac so air a dheònachadh ach dhoibhsan a tha'g am meas féin mi-dhiadhaidh.

3. Tha muinntir òg a tha'g iarraidh na slighe, ealaing gu tuiteam am mearachd eile, agus is e sin *iomaguin a thaobh dearbhanna an diadhachd*. Is fiosrach mi gu bheil mòran sa'bliobull a thaobh dhearbhanna mar so; ach's fheudar do neach diadhachd a bhi aige mu'm bi dearbhadh aige, agus's ann bu choir chuit an tràs a bhi ni's mò a

niannachadh a bhi d' Chriosduidh, na dearbhadh fhaotuinn gu bheil thu mar sin; ach air a shon so's bitheanta bhios muinntir ag iarraidh nan comharan so aonta fein, 'nuair thig iad fo chùram an anaima; 's naithe sin sgrùdaidh iad gach faireachadh, 's ni iad faire air an rùintibh, 's gabhaidh iad ath-shealladh air an giùlan—'s deadh dhòchas aca 'nuair a haoileas iad deadh chomaradh fhaicinn; ach the iad nar is trice fo mì-mhisnich 'nuair chomharaicheas iad gach ni cearr agus neo-ioimlan ann an eor an eridhe. Sparrainn ort mata a chuimhneachadh gu'm bu chòir do mhuinntir a tha 'g iarraidh an déigh slàinte iad fein a chleachdadh ni's mò, ann a bhi 'g amhare ri Criosd, na ann a bhi 'g amhare asteach 'nan eridheachaibh fein: agus 'nuair a ni iad amhare astigh aonta fein, gu mu h-ann air son geur-mhothachaidh, 's cha'n ann air son sòlais.

Gabh beachd air eor nan Israeleach, 'nuair lotadh iad leis na nathraigheibh teinnteach san fhàsach. Chaidh àithne do Mhaois nathair umha dheanamh, 's a togail air crann; agus gach neach a dh' amhaire air an nathair umha dh'fhan beo. Aireamh xxi. 7—9. “Seall agus mair beo;” b'e sin an àithne 's an gealladh. Air leat gu faic thu na truaghain leointe 'dian-amhare air a' chuspair so a shonraicheadh chum an leigheas. An saoil thu gu'n robh iad a' cur seachad ùine 'sealltuinn air an leòintibh, feuch an robh iad a' leigheas? An robh iad cho amайдeach 's gu'n amhairt ceadh iad air falbh o'n chulaidh-leighis? Cha togadh iad an sùil o'n nathair umha ged laisteadh grian eile san iarmait. Bha'n sùilean suidhichte, 's mar bha iad ag amhare, dh'fhairich iad lasachadh 'nan cràdh, 's faochadh 'nan fiabhras; 's an slàinte tilleadh riutha; 's ma dh' amhaire iad air falbh, dh'fhairich iad gu'n robh iad an cunnart tuiteam aris 'nan iarguin; 's mar sin dh' aisigeadh gu'n slàinte iad. Mar so thigeadh do'n pheacach amhare ri Iosa: ann an sin tha leighis, agus gheibhear e ach cha'n ann le bhi 'g amhare an d' thàinig e no'm bheil e teachd; oir mar is mo tha'n inntinn air a suidheachadh air Criosd, 's ann is soilleire tha 'beachdan mu obair eadar-mheadhoneachd, 's is mo tha sùil a' chreidinn air a socrachadh air crann-ceusaiddh an Ti sin a chaidh a thogail suas, chum 's co air bith a chreideas ann nach biodh e air a sgrios, ach gu'm biodh a bheatha shiorruidh aige;” agus is ann is làidire bhios mothachadh eo anaima gu bheil e creidsinn, agus is liomhñoire dearb-

hanna agus toradh a chreidimh. Cha robh teagamh aig an Israeleach nach robh e leigheas fhad's a bha e 'g amharc air an nathair umha, 's cha bhi teagamh aig an anam nach do ghabh Dia ris, fhad's a tha e 'g ambare ri Criosd. "An ti a chreideas ann am Mac Dhe tha'n fhianuis aige ann féin," l Eoin v. 10; cha'n e mhàin a thaobh firinn a' chreidimh Chriosduidh ach a thaobh a dhiaidhachd féin. 'S ann le creidimh a mheudachadh a mheudaichear na dearbhanna, agus chum creidimh a mheudachadh's fleudar amharc, cha'n ann asteach annainn fein, ach ri Criosd, cuspair ar creidimh. 'Se creidimh ceann-aobhair agus riagh-ladair gach uile ghràis; aréir ar creidimh bithidh tomhas ar n-aoibhneis, ar gràidh's ar dòchais; agus cha'n urrainn ar creidimh a bhi air a neartachadh am feasd le bhi ghnà a trom-bheachdachadh air faireachadh ar cridheachan; 's cha mho bhitheas ar creidimh air a neartachadh amhàin le bhi cur romhainn a bhi làidir ann an creidimh; ach le beachd-inntinn土壤, 's a bbios a' fàs ni's soilleire air pearsa's air obair Chriosd. "Cia fhad, arsa Daibhidh, "a ghabbas mi comhairle ann am anam. bròn ann am chridhe gach là?" Salm xiii. 2; agus eas'na dheigh so tha e 'g innse mar fhuair e saor o'bhròn, eadhon le sealltuinn air falbh uaithe fein ri Dia: "Dh' earb mise as do throcair; ni mo chridhe gàirdeachas ann ad shlainte," 5. Is e cheud ni tha mar fhianuis air creidimh, an t-sith inntinne tha e toirt a dh' ionnsuidh an anama, no'm fuasgladh a tha e toirt o uallach a' pheacaidh; aris naombachd; ach cha'n urrainn sith no naombachd a bhi ann gun chreidimh. Is eagal leam gur lionmhor iad a tha air am mealladh ann a bhi'g iarraidh comharan iompachaidh, oir cha'n ann ag iarraidh dearbhaidh a tha iad an d'fhuair iad fireantachd Chriosd, ach comhaian as am faod iad fireantachd a dheanainh asuas dhoibh fein. Tha iad ag iarraidh co-fhurtachd, ach an àite bhi'ga iarruidh sin ann an Criosd's ann a tha iad ga iarraidh annta féin; 's uaith sin'nuaire shaoleas iad deadh chomharadh fhaotuinn annta féin, ni iad gairdeachas ann mar mhuinntir a fhuair creach mhòr.

A pheacaich, làn teagaimh, airsneil agus iomaguine! bha thu leughadh, a' smuaineachadh, ag éisdeachd, ag ùrnuigh, a' spàирn's ag iarraidh comharan slàinte o leabhraichean, 's a' feòraich do mhuinntir eile thaobh am faireachaidh, agus ciod is barail dòibh mu dhearbhadh air obair ghràis; ach tha

tñu cho fad o bhi riaraichte's a bha thu riamh ; mar ainmhidh san làthaich, tha do spàirn, mar gu m b'ann, 'gad chur fodha ni's doimhne's ni's doimhne. Ach gabh anis dòigh eile o'n dh' fhailnich do dhòigh féin, agus an àite bln 'n imcheist a thaobh dhearbhanna, seall ri Criod ; cum do shùil socraichte air-san ; beachd-smuainich air Diadhachd a phearsa ; éifeachd 'iobairt-reite, iomlaineachd 'fhireantachd ; saibhreas a ghràis ; fialachd a chuiridh. Amhairc air cuspair a' chreidimh, air stéigh a' chreidimh, air barrantas a' chreidimh ; 's mar 's mothà ni thu sin, 's ann is làidire dh' fhàsas do chreidimh ; 's mar 's làidire do chreidimh 's ann is mothà bhios do sbith. An àite bhi strigh ri Criod a ghràdhachadh, 's a bhi fo bhròn a cheann nach 'eil an tuillidh gràidh agad dhà ; beachd-smuainich air gràdh Criod do d' thaobh fein, air a ghràs agus air iochd ro iongantach, cha'n e mhàin do'n t-saoghal, ach dhuitsè ; Dean oidhirp agus ùrnuigh, chum, "Gu'm bi thu comasach maille ris na naoinhaibh uile, air a thuiginn ciod e leud agus fad, agus doimhne agus àirde ; agus air gràdh Criod aithneachadh, a chaidh thar gach uile eòlais." Eph iii. 18, 19. 'Sann air an dòigh so dh' fhasar ann an gràdh dba, oir ma tha gràdh againne dhàsan, 's ann do bhrigh gu'n do ghràdhach esan sinne an toiseach. I Eoin iv. 19. Aon ni àraidiu bu mliann leam a sparradh ort, gu bheil creidimh air a ghintinn 's air a chumail suas annainn, le bhi socrachadh na h-inntinn air cuspairean a' chreidimh, no firinnean agus teagastg focail Dhe. Cha bu chòir dearbhadh no comhfhurtachd iarraidh air an sgà fein, no mar nithibh air leth, ach mar thoradh creidimh. Thoir fainear gu h araidh gur h-ann is mo a bhuineas a bhi 'g iarraidh dhearbhanna do'n Chriosduidh a tha 'g aidmheil gu bheil e cheana san t-slighe na dhasan a tha gu h-iomaguineach 'ga h-iarraidh 4. Ach tha mearachd eile, anns am bheil luchd-iarraidh na slighe calamh gu tuiteam, agus is e sin a bhi *cur creidimh ann àn àite dearbhachd*. 'Se creidimh a leithid do chreideas treibhdhireach gu'n do bhàsaich Criod air son pheacach, 's a dh'aomas gu earbsa ann air son slàinte ; agus tha làn-dearbhachd a' ciallachadh dearbh-bheachd gu bheil mi ann an staid slàinte : tha creidimh a' ciallachadh creid-sinn gu bheil Criod toileach mo ghabhail ; lan-dearbhachd dearbhadh soillear gu'n do ghabh e mi ; ann an aon f'acal, gu bheil mi 'm Chriosduih. Tha e soillear mata gu bheil

creidimh agus làn-dearbhachd 'nan da ni eadar-dhealaichte, "eidimh a' ciallachadh deanamh gniomha, no teachd gu staid áraidh; 's làn-dearbhachd a' ciallachadh fein-fhios gu'n d' thàinig mi do'n staid sin. Tha e cheart cho soill-ear gu feum creidimh teachd air thoiseachair làn-dearbhachd. Feumaidh sinn an toiseach creidsinn gu'n do bhàsaich Criod air son pheacach, mu'n urrainn fios a bhi againn gu'n do chreid sinn. Is e ceud ghniomh a chreidimh creidsinn gu'n do bhàsaich Criod air son pheacach, air son an t-saoghal gu léir; an ath ghniomh, a tha 'g éiridh uaithe so, mar 'eil e air fhilleadh ann, gu'n do bhàsaich e air ar soinne mar earrainn do'n t-saoghal. A ta mi creidsinn arsa'n t-anam a tha teachd le dànochd gu Criod, gu'r h-ann mar sin a ghràdhaich Dia an saoghal, gu'n d'thug e aon ghní Mhic fein, chum as ge b'e neach a chreideas ann nach sgriosar e, ach gu'm bi a'bheatha shiorruidh aige." Eoin iii. 16. tha mi creidsinn gu'n do ghràdhaich e mise's gu bheil e toileach mo thearnadh." Is e sin creidimh. Tha'n t-anam an sin a' fiosrachadh aoibhneis agus sithe ann an creidsinn, gràdh do Dhia, taingealachd do Chriod a' gabbail gràin do'n pheacadh a' ciosnachadh an t-saoghal, 's co-chomunn aige ris na fireanaibh. "Anis," arsa'n creidmheach, "tha fhios agam gu bheil ini creidsinn; 's tha mothachadh agam air an toradh ghràsmhor a tha 'g éiridh o'n chreideamh :" Is e sin dearbhadh.

Faodar a' chùis a shoilleireachadh le beachdachadh aris air na h-iochdarain cheannairceach, 's an righ iochdmhor. Is gann a bheir ceann feadlna nan ceannairceach air féin a chreidsinn gu'r h-urrainn esan a bhi san reachd-mhathanais.

Se so a' ghairm. Tha'n righ, làn iochd agus truais d'a iochdranaibh amaideach, a' tairgsinn mathanais dhoibh-san a bheir suas an airm fo leithid so do latha. Ach an déigh dhà thuigsinn gu bheil a ghairm fior, their e, "Tha mi creidsinn gu bheil an righ toileach mathanas a thoirt do gach aon a striochdas, agus tha mi creidsinn gu bheil tràcair ann air mo shon-sa. An fhad so tha creidimh a'dol; agus eadhon mu'n ruig e'n t-ionad sam bheil mathanas air a thoirt, tha inntinn aig fois; tha'ghairm féin 'nuair a thnígear's a chreidear i, a' toirt co-fhurtachd dha, agus cha'n'eil teagamh aige nach gabhar ris. Tha e toirt suas a chuid arm, 's tha cinnt aige an sin gu bheil e sàbhailt, tha fhios aige gu'n d'rinn e reir iarrtais an righ, 's tha e moth-

achadh gu bheil seilbh aige air na gheall an rìgh. Ach anns a chùis so cha bhiodh mòran iomaguine thaobh lan-dearbhachd. Creidsinn agus geill a thoirt do iarrtus an rìgh; 'se sin an t-ionlan mu'm biodh suim aige. Thigeadh lan-dearbhachd air sàil creidimh agus deanadais. So mar bu chòir a chùis a bhi le muinntir a tha gu h-iomaguineach ag iarraidh an déigh slàinte. 'Se 'n gnothach creidsinn, ciod?—gu'r criosduidhean iad? Cha'n eadh; oir cha'n e bhi creidsinn gu'r eriosduidh mi, creidimh ach lan-dearbhachd; ach 's e creidimh an soisgeul a chreidsinn ni's e taigse Dhe air trocair's air mathanas d'a iochdranaibh ceannairceach. Tha iadsan r'a mhothachadh gu'n do ghràdhaich Dia iad mar pheacaich eile, gu'n d' thug e cuireadh dhoibh, gu'n do gheall e gabhail riù; 's tha iad a' gabhail sòlais o'n taisbeanadh so air tràicair; 's an sin o'n toradh a tha 'g éiridh uaith so ann an sith coguisse, agus ann an glanadh an cridbeachan, tha lan-dearbhachd aca gu'n do chreid iad 's gu'n deachaidh iad thairis o bhàs gu beatha. Cha'n e creidimh, mata, lan-dearbhachd ach a cheann-aobhair.

Nach fiosrach thu nis, thusa tha 'g iarraidh slighe na slàinte gu'n do chuir thu 'n dara ni an àite 'n ni eile; 's gu'n robb thu mar sin a' triall ann an imcheist? Tha thu brònach, 's cha'n urrainn thu furtachd fhaotuinn. C' arson. Tlear thu, O, tha mo chreidimh lag, is eagal leam nach 'eil creidimh idir agam." Ciòd a tha thu ciallachadh le bhi 'g ràdh, "Tha eagal orm nach eriosduidh mi, nach 'eil mi creidsinn?" Agus ceudainn dhomh inmise dhuit nach tig an latha gheibh thu fuasgladh o'd' theinn san dòigh so; oir tha thu 'g iarraidh fios a bhi agad gu'r criosduidh thu mu'm bheil thu d' chriosduidh. Is miann leat ciunt a bhi agad gu'n do ghabhadh riut le Criod, chum's gu'n rachadh tu 'g a ionnsuidh chum gabhail riut. Cha'n e creidimh a bhi creidsinn gu'r criosduidh thu, ach creidsinn gu'n do bhàsaich Criod air son pheacach; agus cha'n e mi-chreidimh a bhi 'n teagamh gu bheil thu d' chriosduidh, ach a bhi 'n teagamh gu bheil Criod toileach do thearnadh. Bheirinn a' chomhairle ort gun smid no smuain a chaitheamh an tràs air lan-dearbhachd, 'sann tha do ghnothach ri creidimh aig an am so: tha agad ri creidsinn; t-anam earbsa ri iobairt-reite Criod; tha agad ri làn-chreidsinn gu'n do bhàsaich e air son pheacach's gu bheil e toileach thusa

shaoradh. Is e so an làn dearbhachd a tha thu r'a iarraidh agus is e so a tha'n t-Abstol a' ciallachadh le làn-dearb-hachd a' chreidimh, earbsa dhaingean gu bheil an Tighearn Iosa toileach, comasach air saoradh chum na cuid a's faide, s mar sin toileach agus comasach air thusa shaoradh. Biodh eisg t-inntinn mothachadh drùighteach air an fhìrinn so; biodh t-anam air a thilgeadh fosgailte thoirt aoidheachd do'n bheachd sholasach so gu bheil Criod cumhachdach agus a'feitheamh gu saoradh; agus is i so an fhìrinn a bheir a leithid do shith dhuit, 's a dh' oibricheas le leithid do chumhachd air do chridhe, 's a dhearbas dhuit gu bheil do chreidimh fior. Is e 'n làn-dearbhachd mu'm bheil an sgriobtura' labhairt, làn-dearbhachd air gràdh Dhe dhuit ann an Iosa Criod; agus is ann ris an dearbhachd so amhàin a tha do ghnothach-sa'n tràs.

CAIB. VII.

Imcheisteann a tha gu tric air am fiosrachadh le muinntir a tha'g iarraidh slighe na slàinte.

THA mòran ann an imcheist chruaidh a thaobh *an taghaich chum na beatha siorruidh*.

Cha'n'eil mo ghnothach anis ris a' mhuinntir mhi-naomha gun chùram a ghabhas an teagast so mar leithsgeul air son an tur-dhearmaid air diadhachd, 's a their le caoin-shuarachas mi-chneasta, "Ma tha mi air mo thaghadh air son slàinte, tearnar mi gun iomaguin a bhi orm, ach mar'eil cha dean m' uil' oidhirpean mo thearnadh." Ach's e tha fior nach'eil an dream sin a' creidsinn ann an teagast an roimh-thaghaidh idir; 's nach'eil suim aca do shlàinte, ach iad tur-aineolach's gun chùram, 's a toirt iomraig air an teagast sholaimte so chum an coguis a chur na tosd, no chuin an earail dhileas a chasg's a chur air falbh. Ach tha muinntir eile ann a dh' fhiosraicheas imcheist nach beag mu'n chùis so, gu h-araidlann an ceud cheumaibh'na slighe an deigh na diadhachd. Anis ceadaich dhomh innse dhuit-se tha'g iarraidh an deigh slàinte, ach'eil do ghnothach idir ri teagast an taghaidh, 's nach

eil gnothach neach air bith ri rùinte diomhair Dhe, mar riaghaitl guìlain. Tha firinn oirdheirc ard-uachdranachd Dhe ann an slàinte 'shluaign anns an sgriobtuir cha'n ann a thum mi-mhisueach a thoirt do'n pheacach ann an dlithachadh ri Criod air son slàinte, ach ga chuimhneachadh dhoibh-san a thainig g'a ionnsuidh gu'r h-ann a tha'n slàinte gu tur o ghràs; a thoirt air falbh gach aobhar uaille, a dhaingneachadh an creidimh ann an co-lionadh gheallanna Dhe, a dh' adhartachadh an sòlais; a sparradh orra gu feum iad naomhachd a bhi aca, 's a thoirt misniche do Chriosduidhibh ann an amhgharaibh na beatha, Rom. viii. 9; Eph. i. 4, 5, 9, 11; 1 Pead. i. 2. Ach cha robh an fhirinn so riamh gu bhi'na h-aobhar mi-mhisniche do'n aithreachan. Is e riaghaitl do ghiùlain-sa cuireadh agus gealladh Chriosd, 's cha'n e rùinte diomhair Dhe:— Buinidh na nithe diomhair do'n Tighearn ar Dia, ach na nithe a ta foillsichte dhuinne agus d'ar clcinn a chaoidh, a chun gu'n dean sinn uile bhriathran an lagha so," Dent. xxix. 29. Tha tràcair Dhe neo-chriochnach, tha cumbachd an Spioraid neo-chriochnach, agus cuireadh an t soisgeil coitcheann. "Thigibh a m' ionnsuidh-sa, sibhse uile a ta ri saothair agus fo throm uallaich," Mat. xi. 28. "Cha'n 'eil tlachd air bith agam-sa ann am bás an aingidh." Esec. xxxiii. 11. "Tha'n Tighearna fad-fhulangach do ar taobh-ne, gun teil aige dream sam bith a bhi caillte ach na h-uile dhaoine theachd gu h-aithreachas." 2 Pead. iii. 9. "An ti a thig a m' ionnsuidh cha tilg mi air chor sam bith amach e. Eoin vi. 37. Ge b'e neach leis an áill gabhadh e uisge na beatha gu saor." Taisb. xxii. 17. 'S iad sin briathran an sgriobtuir, 's ann an so a tha riaghaitl do ghiùlain. Tuigidh tu so, ach tha thu tur-aineolach a thaobh rùinte diombair Dhe. 'Sa bharr air a'sin, ged bhiodh fhios agad gu'n robh thu air do thaghadh, cha bhiodh tu air gabhail riut no air do shaoradh air son an èdlais sin, ach a cheann gu'n do chreid thu ann an Criod, a tha toirt cuiridh do dhaoinibh a tha mar pheacaich chaillte th'air an diteadh gu bas, agus cha'n ann mar mhuinutir a th'air an taghadh chum beatha. Nam biodh e air a cheadachadh dhuit òrduighean neimh a leughadh, 's gu faicead tu t-ainm fèin ann an leabhar beatha an Uain, cha bhiod an cuireadh ni b'fhaoilidhe dhuit gu Criod na tha e'n tràs, nuair tha thu aineolach mu'n chùis. Fhuair thu'n cuir-

eadh, agus ma dhearmaideas tu'n cuireadh air am bheil fhios agad, a cheann òrduigh mu'm bheil thu aineolach, fàgar do sgrios aig do dhorus fein, agus fiosraichidh tu fadheoidh gu'n d' thainig do sgrios, cha'n ann a cheann gu'n do dh'òrduich Dia thu chum sgrios, ach air son do mhi-chreidimh féin.

C'arson is e rùn Dhe, a thaoon slainte, an t-aon bheachd air òrdugh Dhe a tha amhàin 'gad chur fo imcheist? Nach'eil thu creidsinn, gu bheil ann mar an ceudna rùn a thaobh cùisean do bheatha nadurra's do bhàis? Ach, air a shon so, an ob thu, ann an tinneas, a chungaидh sin a ghabhail, a dh' àithneadh dhuit leis an léigh, an t-eagal's nach robh thu air t-òrduchadh chum beatha? 'Sann a theireadh tu, " Tha mi aineolach a thaobh rùn Dhe; 's ann tha mo ghnothach ri riaghailtean soillear dleasnais agus ri meadhonaibh suidhichte, oir ma tha mo bheatha gu bhi air a sìneadh, 's ann tre na meadhonan sin amhàin, is ion domh dòchas a bhi agam ri slàinte." Dean mar so a thaobh t-anama; cum rùinte Dhe as do bheachd, tha thu aineolach d'an taobh, 's cha'n eil do għnothach riutha. Tha e air àithne dhuit meadhona na beatha chleachdad; 's ma tha thu air t-òrduchadh chum slàinte, 's ann leo sin a dh' fheumas tu bhi air do thearnadh, 's ma chleachdas tu gu ceart iad, bithidh tu gu cinnteach air do thearnadh. Ma tha feum air bith ri bhi air a dheanamh do theagasc an tagħaidh le neach a tha'g iarraidih an deidh sláinte, tha bħu il-fabborach dha féin. Cha'n eil fbios agad nach'eil thu air do thaghadh, agus tha t-iomaguin mu shlainte 'na aobhar-baralachaidh gu bheil, o'n s'e'n iomaguin so an rathad sam bheil Dia a' cur òrduigh féin an gniomh. Agus os barr ma għeibh thu as o'n chuireadb, agus an t-ite sin a dheanamh 'na riaghailt giùlain, ma chuireas tu do cheann troimb-cheile le beachdaibh's le cuiśibh eile, bithidh d'imcheist a cheart eo mor a thaobh roi-eolais De's a bha i thaobh a rùin. Tha eadhon acasan a tha'g àicheadh rùinte Dhe, urrad aobhair farran a chur orra fein le roi-eolais Dhe, 's a rádh, " Ciod air bith a tha Dia a roi fhaicinn tachraidi, 's ni eile cha tachair ach na tha esan a roi-fhaicinn; anis tha e faicinn gach ni roimh laimh gu'm bi mise'n dara cuij cailte no air mo thearnadh, agus o nach aithne dhomh gu bheil e faicinn gu'm bi mi air mo thearnadh, tha mi ann am mòr mhi-mhisnech" Diobair gach iomaguiu's

gach smuain mu'n rùn, agus soeraich t-aire aire a'chuireadh. Tha Criosd ag àithne dhuit teachd g'a ionnsaidh air son slàinte; 's tha gach culaidh-bhacaidh a th'anns an rathad air a charamh ann leat fein, 's cha'n ann leis-san. Cha'n 'eil e 'g-ràdh, thig nuair gheibh thu cinnt air do thaghadh; ach thig agus faigh sin. Cha'n 'eil e 'g ràdh's e do bheatha mo leugh thu'n rùn; ach is e do bheatha ma tha thu creidsinn a' gheallaidh. Cha'n 'eil e 'g ràdh thig anns a' bharail gu bheil thu air do roimh-thaghadh, ach thig san làn-dearbhaechd gu bheil thu air do chuireadh. Is e do ghnothach do ghairm a dheanamh cinnteach 's an sin cha bhi thu ni 's fhaide 'n teagamh mu d' thaghadh.

2. *Is nì eile tha na chulaidh imcheiste do chuid, an t-eagal gu bheil iad ciontach do'n toibheum sin an aghaidh an Spioraid Naoimh air son nach faighear mathanas.*

Is tric a tha so 'na chulaidh iomagnine ro gheur; agus eadhon 'nuair nach 'eil an iomaguin sin mar mhothachadh domhain uamhasach, gidheadh tha chùis a' taghal na h-inntinne le iomadh eagal cràiteach, 's a' bacadh sith shuidhichte, 's na h-earbsa fhoisnich chum am bheil an t-aitreachan air a chuireadh. Anis, cia air bith cho doillear 's a tha chùis, bu mbiann leam fhios a bhi agad, nach 'eil neach air bith, a tha da rìreadh iomaguineach mn 'shlàinte, a ruigeas leas a bhi fo eagal gu bléil e 'n taobh a muigh do dhòchas, 's an taobh a stigh do n chrich sin far nach diol tràcair mathanas; tha eadhon an t-eagal gu'n do chuireadh am peacadh so an gniomh, 'nuair tha'n t-eagal sin an daimh ri càram mu dhiadhachd, na dhearbhadh nach do chuireadh an gniomh e. Faodar a ràdh, anns gach cùis anns am bheil an cionta so air a chur an gniomh, gu bheil an ciontach air a thoirt suas an dara cuid gu tñrra chodal marbhtach no gu dian-bbuaireas coguisse. Ach theagamh gu'r h-e'n dòigh a 's fhearr air an eagal fhuadach, a chùis a tha 'g a dhùsgadh a shoilleireachadh. Ciod e nadur a' pheacaidh so? Leugh an t-iomradh air, " Air an aobhar sin tha mi 'a ràdh ribh, gu mathar gach peacadh agus gach toibheum do dhaoinibh: gidheadh cha mhathar toibheum an aghaidh an Spioraid Naoimh do dhaoinibh. Agus ge b'e neach a labhras focal an aghaidh Mhic an duine, mathar dha e; ach ge b'e neach a labhras an aghaidh an Spioraid Naoimh, cha mhathar dhà e anns an t-saoghal so no anns an t-saoghal a ta ri teachd."

Mata. xii. 31, 32. 'Se b'aoibhar do na briathraibh uamhasach sin na Pharisich a bhi cur mhiorbhuilean Chriosd as leth cumbachd an droch spioraid 'nuair nach b' urrainn iad an àicheadh. Ach ged b'e so aoibhar nam briathra, cha b'e iomradh air nàdur a chionta, oir b'e so bhi labhairt an aghaidh Mhic an duine 's cha b' ann an aghaidh an Spioraid Naoimh, nach deachaidh fathast a dhortadh amach.* 'Sann air latha na euingis, faodar a ràdh, a thoisich frithealadh an Spioraid, 'nuair a rinn a thiodhlacan neamhuidh a dheonaicheadh d'a abstolaibh, dearbhadh a' chreidimh Chriosd-uidh a chriochnachadh; agus is coslach gu'n robh briathran Chriosd, air an aoibhar sin, mar rabhadh drùighteach, chum na Pharisich a sheòladh chum na cùise sin, agus a chur 'nan cuimhne, ged nach do thuig iad, e, nam b'e 's gu'n deanadh iad an dímeas gamhlasach, a rinn iad air a mhiorbhuiilibh-san, air an Spiorad an déigh dha bhi air a dhòrtadh amach, gu'n lionadh sin tombas an euceartan, gu'n seulaicheadh e suas iad ann am mi-chreidimh, 's gu'n dùineadh e mach iad o thròcair. Cha bhiodh dearbhadh tuillidh gu'n d' thainig Criosd o neamh a thearnadh pheacach, 'nuair bhiodh an teisteas bu deireannaiche 's a b' iomlaine le mi-run eridhe air a dhímeas 's air a chur air chùl. 'Sa bharr air a' so ma chuimhnicheas tu air seadh an fhacail toibheum, a tha siallachadh labhairt gu tàireil mi-dhiadhaidh, tha nàdur a chionta so fa chomhair do shùl. Is e èolas inntinne gu'n deachaidh na miorbhuilean oibreachadh, mi run sa' chridhe do Chriosd, mu thimchioll an robh iad a toirt fianuis; dímeas air an Spiorad Naomh, an t-ùghdair, agus cainnt ghamhlais air an teangaidh, ri tarcuis air na miorbhuiilibh fein, le bhi ga'n cur as leth nan droch-spiorad; 's cha'n e idir mi-chreidimh amhàin, fo fhrithealadh an Spioraid, a bhuanicaeas gu bàs; agus cha'n e anacreidimh féin e; ach mothachadh, mi-rnn 's mi-dhiadhachd air an aonadh. Tha e soillear mata, ma tha'm peacadh so anis air a chur an gniomh, nach ruig neach a tha'g iarraigd an deigh slainte leas a bhi fo eagal gu'n do chuireadh leis-san an

* Is e harail morain gu'n robh an cionta uamhasach so a thaobh nàin miorbhui a dh'oibrich Criosd 'nuair bha e air an talamh, cho nàuth sa tha e thaobh nam miorbhui a dh' oibricheadh trìd an Spioraid Naoimh, leis na h-Abstalaibh air latha na euingis agus 'na dheigh.

gniomh e. Cha deachaidh e thar erioch na trocaire; agus cha'n'eil peacadh d'an robh e riabh ciontach eia air bith cho an-mhor na cho craiteach dha r'a chuimhneachadh, nach comasach fuil losa Criod a gllanadh air falbh.

Ach bheir so sinn gu imcheist, a th'air a fiosrachadh le muinntir eile; muinntir ged nach'eil iad fo eagal gu'n robh iad ciontach do'n ole so nach mathar, a th'air an cràdh *le eagal gn bheil am peacanna cho an-mhor, cho lionmhor, 's cho àraidh 's nach mathar iad.* Tha, air uairibh, peac-aich fo gheur-mhothachadh, comasach, tre ghràs De air dòchas altrum gu faigh iad mathanas, ach gann cho luath's a gheibh iad geur-mhothachadh air peacadh. Tha eadhon cuid air an toirt an toiseach gu olcas a' pheacaidh fhaicinn, nì's mothà le tràcair an t-soisgeil na leis a chruaidh cheartas a tha follaiseach san lagh; ach tha muinntir eile a tha fad air an claoideh gu goirt le eagal gu'n diùltar iad, mu'm bheil iad air an toirt gu dòchas sòlasach ri mathanas. 'Sann is bitheanta tha so a' tachairt dhoibhsan a chaidh fad air an aghaidh sa' pheacadh, 's a chuir an aghaidh nan rabhadh bu shoilleire 's bu durachdaiche thug an coguis dhoibh; 's cha'n ainmic leis an aitim so, nuair tha iad air am fior-dhùsgadh gu mothachadh d'am peacadh's d'an cunnart, tuiteam ann an doimhne eu-dòchais, 's a bhi ñine mhor gun dòchas agus gun sith.

Ann an cuid do chùisibh, faodaidh e bhith, gu bheil an cor-inntinn eudochasach so air a chumail suas, mar gu'm bitheadh e 'na dhearbhadh air aithreachas treibhdhireach. Tha iad ann a mheasas teagamh agus eagal 'nan comharaibh air obair ghràis, 's 'nan dearbhaibh air fior dhiadhachd. Ach is mealladh mòr so, on tha fior bhròn diadhaidh a' dol an cuideachd's air a chur air aghaidh le creidimh agus le dòchas. Tha eudochas ealamh gus an cridhe chruadhachadh, 's gus an t-aithreachas a reothadh suas. Cha chomhasach Dia bhi air a ghlòrachadh, no urram a bhi air a chur air Criod le bhi cur teagamh gu bheil e toileach agus cumhachdach gu saoradh. Tha mi làn-chinnteach gu bheil mòran a' labhairt tuillidh a thaobh am peacanna bhi tuillidh s an-mhor gu bhi air am mathadh, na tha iad a' creidsinn 's a' faireachadh, o Bharail gur comharadh air irisleachd a bhi labhairt mar sin. Dean faire'n aghaidh so, oir is ceilg aingidh e; fanoid air nithibh naomha; 's bu choir a sheachnadh.

Ach tha mòran ann a tha da rìreadh air an clooidh leis an iomaguin a's cràitiche, 's leis na smaointibh a's mulad-aiche thaobh mathanais am peacanna. Ach anis cuiream aon cheist riùt: am bheil thu ambàin a' miannachadh mathanais, no bhi air do naomhachadh maille ri mathanas fhaotuinn? Am bheil thu nhàin fo eagal a bhi air t-fhagail fo pheanas a' pheacaidh, no'n eagal leat fòs a bhi air t-fhàgail fo chumhachd? Ach ma tha thu cho féin spéiseil's gu bheil thu gun iomaguin mu ni ach niu d thearuinteachd fein, 's gun suim agad do naomhachd, cha'n iognadh thu bhi air t-fhàgail le Dia gu eudochas cho duaichnidh. Cha'n eil thu fhathast a tuigsinn rùn oibre Chriosd; ni's e bhi saoradh o ifrinn, ach mar an ceudna o pheacadh. Atharraich, mata, no mar's fhearr a dh' fhaodar a ràdh, meudaich cuspair do dhòchais, chum's gu'm bi air fhilleadh asteach ann, naomhachadh cho mhath ri fireanachadh, agus is dòcha gu'n geill do mhi-chreidimh 's do chràdh; oir theagamh gu'm bi e ni's fhasa le cuid a chreidsinn gu bheil Dia toileach an deanamh naomh; na gu bheil e toileach mathanas a thoirt doibh. Smuainich air a'so, a pheacaich a tha'n eudochas; tha slàinte Chriosd air a sonrachadh chum thusa dheanamh 'nad chreutair nuadh, 's a dh' aiseag coslais Dhe gu d'anam; agus nach eil thu creidsinn gu bheil Dia uile-thoileach sin a dheanamh?

Ach an deigh uile, tha cuid, eadhon leis a' bheachd so air na bha bàs Chriosd gu dheanamh, nach toirear gu dòchas altrum gu'r comasach am peacanna a mhathadh: 's e'm beachd nach do pheacaich neach mar a rinn iadsan—gu bheil antromachadh 'nam peacadh-san nach faighear an giùlan neach air bith eile. Anis cuiream inntinnean a tha mar so fo uallach's fo eudochas, *gu geallanna facail Dhe.* Leugh na teagasgan a leanas; Isa. xliv 22; Isa. lv. 6, 7; Micah vii. 18, 19; Mata xii. 31, 32. Beachdaich gu h-àraidh air an teagasg mu dheireadh, a cheann gu bheil e'nochdad gu soillear gu'r h-e toibheum an aghaidh an Spioraid Naoimh an t-aon pheacadh nach mathar. Ma tha thusa, mata, air do thoirt gu fhaicinn nach do chuir thu'n gniomh an t-aon pheacadh sin air son nach'eil mathanas, feumaidh e bhi soillear dhuit gu faod lochdan a bhi air am mathadh.

Cum t-aire gu mòr air iomlanachd oibre Chriosd ann

an deanamh réite air son peacaidh Tha'n t Abstol a eur an céill "gu'n glan ful Chriosd o gach uile pheacadh." 1 Eoin i. 7. Chaidh na briathran so, mar gu'in b' ann, a sgriobhadh a fhreagairt leithid do chùise-sa. Tha'n sgriob tur ag ràdh gu'n glan ful Chriosd o gach uile pheacadh. Ach their thusa le dalmachd mhi-chneasta, "Cha chomasach i mo pheacadh-sa għlanadh. An do bhàsaich Criosd a thearnadh pheacach, agus a réir do bheachd-sa, tha euid do pheacaich ann nach comasach e thearnadh? Mar sin tha obair na sláinte neo-chriochnaichte's tha e fén'na Fhearsaoraidh neo-ionlan. Nach do shaor e cheana na muilleinean le toillteannas a bhàis? Abair gu'm biodh peacanna'n t-sluaigh ud gu leir annadsa mhàin, nach biodh cho soirbh dha thusa thearnadh's a thearuinn e iadsan? Air chinnt bhitheadh; agus an urrainn thusa dol's a ràdh ri Ciosd, "A Thighearna cha'n eil thu comasach no toileach mise thearnadh; cha'n'eil gràdh gu leòir' nad chridhe, no cumhachd' nad Spiorad, no toillteannas' nad iobairt a ni mise thearnadh. Amhaire ormsa agus faic peacach nach comasach thu thearnadh: cha'n urrainn thu so a ràdh, agus faodaidh tu ràdh's a ràdh gu neo-chiontach, ma tha'n ni sin a tha thu 'g ràdh fior, gu bheil do pheacanra ro an-mhor gu bhi air am mathadh. Abair gu'r tu ceann-feadhna nam peacach, ach tha Criosd comasach air do thearnadh. B'e so beachd an Abstoil 'nuair thubhairt e, "Is ràdh fior so, agus is fiù e air gach aon chor gabail ris gu'n d' thainig Iosa Criosd do'n t-saoghal a thearnadh pheacach d'am mise 'n cend-fhear." Agus leugh na leanas anis. "Gidheadh air a shon so fhuair mi tròcair, chumi gn'm foillsicheadh Criosd annam-sa air tùs (annam-sa an cend pheacach) an uile fhad-fhulangas, mar shainpleir dhoibh-san a chreideadh ann an deigh so, chum na beatha maireannaich." 1 Tim. 15, 16 Smuainich ciod a bh' ann an Saul o Tharsus: geur-leanmluinneach fulteach, eadhon mortair dheisciobul Chriosd, ach cha b'e mhàin gu'n d' thug Criosd mathanas dha, ach dhi' àrdaich se e gu urram an Abstoil a b' airde Agus c'arson? Gu bli' na shainpleir air tròcair Dhe gu deireadh aimsire; 's tha e nis a' seasamh 'n bhriathraibh maireannach fein mar chuimhneachan air saibhreas cumhachd, agus ard-uachdranachd gràis De—ait am faicear sgriobhta. "Mise, bha roimh e a'm' fhear-labhairt toibbeum. 's a'm' fhear geur-leanmuinn, 's a'm

dhuine eucorach, fhuair mi tròcair. Na tñiteadh neach gu bràth ann an eudochas; oir ma dh' éiteas suas peacach a's mothà na mise, amhairceadh e ormsa agus biodh dòchas aige ri mathanas trid fuil Chriosd. Fhuair mise mathanas, gu misneach a thoirt do'n aingidh a's mo, aithreachas a dheanamh, creidsinn ann an Iosa, agus dòchas a bhi aige ri sláinte."

Beachdaich fos air gach iomradh a th' ann am facal Dhe air mathanas a bhi air a thoirt do chuid do na peacaich bu mhò. Cha'n'eil gne pheacach na gne cionta nach do mhathadh. Smuainich air Manasseh, naomh-threigeach, fear iodhal-aoraidh agus mortair, aig an robh eisiomplair agus ñìghdaras mar rìgh air an cleachadh gu dùthaich a lionadh le aingidheachd: smuainich air Daibhidh, a bha ciontach do adhaltras agus do mhort: air a ghadaiche chaidh a thearnadh air a chrann cheusaich: air na h-Iudaich a bh'air an iompachadh air latha na cuingis, a fhuair mathanas ged b' iad mortairean Chriosd: a mhuinntir sín a 6h' ann an eaglais Chorint, a bha aon uair truailte leis gach peacadh. 1 Cor. vi. 9—11. Nach lionmhòr na dearbhanna sin nach cum peacadh air bith neach o shláinte, nach 'eil'ga chumail o Chriosd. 'Se'u fhirinn nach ann aig meud na lugbad peacaidh a tha r'a dheanamh ann an rathad a bhi'ga fhàgail ni's deacaire no ni's fhasa tròcair fhaotuinn. Cha'n'eil neach a' faotuinn mathanais a cheann gu bheil a pheacanna ni's lugha'n aireamh na peacanna dhaoine eile; agus cha'n eil neach air a dhiùltadh do bhrigh gu bheil a lochdan ni's lionmhoire. Tha'n cuireadh cho fial do pheacaich mhòra's tha e do pheacaich bheaga; oir mar tha sgil an Leigh air a nochdadhl ni's mo ann an cùisibh cunnartach agus deacair, mar sin tha gràs Chriosd air a nochdadhl ni's òirdheirce ann am mathadh's ann an naomhachadh pheacach comharaichte na ann an tearnadh na h-aitim sin nach deachaidl cho fad air seachran. Ma tha tròcair Dhe neo-chriochnach tha e cho soirbh dha muillein peacadh a mhathadh ri h-aon. A pheacaich eudochasaich, tiormaich suas do dheòir, 's na bi ni's fhaide 'n teagamh. Is e'm peacadh a's mo d'am faod thu bhi ciontach, gun ghealladh Dhe a chreidsinn gu math e do pheacanna eile. Is e mi-chreidlimh am peacadh a's an-truime na gach peacadh. "Au ti nach creid Dia rinn e breugaire dheth," 1 Eoin v. 10. Tha thu toirt na bréige

do Dhia cho tric's a their thu gu bheil do pheacanna tuillidh's an-mhor gu bhi air am mathadh. Crioithnaich, tha uabhar graineil ann am mi-chreidimh; oir co no ciod thusa gu'n saoileadh tu gu bheil tairbhe do Dhia ann a bhi 'gad mhealladh le gealladh breugach? Am bheil thusa che fiachail's gu'm b' fhiù leis-san 'fhasal a blireugachadh, chum thusa tharruing gu earbsa mhealltaich? Creid, mata o'n uair so, gu bheil Dia ni's toiliche, mathanas a thoirt duit' nad pheacadh a's mò, na tha thusa saoilsinn a thia e gus an t-aon a's lugha dhubbadh amach.

4. Tha cuid ann an imcheist le bhi'm beachd, o'n "tha iobairt an aingidh'na gràinealachd do'n Tighearna," agus o'n nach'eil oibre dhaoine nach'eil air an ath-ghineamhuiinn, taitneach do Dhia, nach'eil e ionchuidh dhoibhsan a bhi'g ùrnuigh, o nach'eil iad fhathast'nan creidmhich ann an Criosc. Ach a thaobh iobairt nan aingidlù; 's e tha air a chiallachadh leis a'sin cràbhadh cealgach dhaoine, a tha teachd beò ann am peacadh, agus le'n rùn dioladh a dheanamh air son an euceartan le'n iobairtibh fein; 's tha so soillear o'n earrainn sin fein do'n sgriobtur far am bheil e air a chur an ceil gur "gràinealachd do'n Tighearna slighe an aingidh." Gnath. xv. 9: is e sin a ghiùlan, agus a cheann gu bheil a ghiùlan gràineil tha 'ùrnuigh gràineil. Is fearr a shoilleirichear an earrann so le beachdachadh air Isa. i. 10—18. Tha e freagairt do chor a tha tur eadar-dhealaichte o'd chor-sa. Tha mi'g aideach nach toill t-ùrnuighean beannachadh Dhe, ni tha thu cho deigheil air fhaotuinn, cia air bith cho tric no cho dùrachdach's a dh' fhaodas tu'n cur asuas. Cha bu chòir dhuit mata bli'g ùrnuigh sa' bheachd gu bheil luach-mhoireachd' nad ùrnuighibh gu dioladh a dheanamh air son do pheacanna; 's cha mho bu chòir dhuit amharc air son sithe's suaimhneis o d' ùrnuighibh. Theid mi ceum ni's fhaide, agus cuimhnichidh ni dhuit mar dean thu ùrnuigh ann an creidimh, nach iad t-ùrnuighean idir na h ùrnuighean sin a gheall Dia a fhreagairt. Bu chòir dhuit a chreidsinn gu bheil Dia toileach's a' feitheamh los gach beannachd spioradail a dheònachadh, oir gheall e sin a dheanamh. Is peacach teagamh a chur nach deònaich Dia na gheall e, aig a cheart am a tha thu 'g ùrnuigh air a shon; ach tha e air gach cor earr a bhi'n teagamh, eo dhiùbh's e's nach e do dhileasras ùrnuigh dheanamh,

cheann nach 'eil fhathast fhios agad an deachaidh gabhail riut le Dia. 'S co math dhuit teagamh a chnr co dhiùbh 's e's nach e do dhleasnas am Biobull a leughadh, no dol gu aoradh follaiseach. Nach d' iarr Peadar air Simon Magus ùrnuigh dheanamh? "Gabh aithreachas nime sin do t'ole so, agus guidh air Dia, ma dh'fheudar gu maithear dhuit smuain do chridhe; oir a ta mi'gad fhaicinn ann an domblas na seirbhe, agus fo chuibhreach na h-encorach." Gniomh viii. 22, 23. Agus is iomadh iomradh tha san t seann Tiomnadh air muinntir a bhi 'g ùrnuigh 's a bha air an cluimntinn 's air am freagairt, nach robh aig an am da rìreadh air an ionpachadh gu Dia; 's mar eisimpleir Ahab, 1 Righ. xxi. 29; Iehoahas, 2 Righ. xiii. 4, 5. Agus mar an ceudna muinntir Ninebheh a rinn ùrnuigh agus a fluair deadh ghean o Dhia, Ionah iii. 5—10. Cba'n urrainn ùrnuighean nach 'eil treibhdhireach a bhi taitneach do Dhia, agus is ann diubh sin ùrnuighean dhroch dhaoine air son sláinte, oir cha'n 'eil iad da rìreadh a' miannachadh a bhi air an saoradh o'n pheacadh. Ach tha ùrnuighean an ti sin a tha'g iarraidh an déigh sláinte treibhdhireach; oir tha e da rìreadh a' miannachadh sláinte. Ach chuirinn a'd' chuinbhne, cho fhad 's a bhios tu 'g ùrnuigh ann an eor neo-ionpaichte, nach 'eil 'nad urnuighibh ach gniomhara fein-ghràidh, nach 'eil da rìreadh naomb ged nach 'eil iad peacach; cha'n 'eil annta ach sgairteachd na truaighe an deigh cònaidh, ciocras an anama 'n deigh sonais; agus cia air bith cho tric no cho dùrachdach 'sa chuir-ear suas iad, cha tagair iad còir air beannachadh o Dhia. Cha'n ann ann a bhi 'g ùrnuigh tha'm peacadh idir; oir cha'n 'eil peacadh ann a bhi glaodhach gu treibhdhireach ri Dia air son cònaidh, ach ann an mi-chuidimh. An aite mata sgur do ùrnuigh, no bhi sàruchadh t-inntinne le teagamh co dhiùbh 's còir dhuit buanachadh sa' chleachdad, bi mairean, ach ann an ùrnuigh, aig a cheart am a' creidsinn geallaidh na tràcaire ann an Iosa Criod. Tha thu ri creidimh a chur ri t-ùrnuigh; agus gun teagamh is e do dhleasnas creidsinn air ball: ach ma's e's nach grad fhalbh an t-eagal eiontach o t-anam, tha agad ri buanachadh ann a bhi 'g ùrnuigh air son tràcaire, 's air son creidimh gu a glacadh. Cha'n urrainn e bhi cearr do'n anam a bhi glaodhach air son tràcaire. Leis an t-solus a th'agad, ged nach ionann e's na tha feumail air son sláinte, tog t-iarrtus

asuas ri Dia. Gnidh air son tuillidh eòlais, creidimh a's làidire agus dòchas a's diongmhulta. Is e do dhleasnas agus do shochair a bhi 'g ùrnuigh, agus na bacadh cùs air bith thu o'n chleachdadh. Mar urrainn thu fhathast ùrnuigh dheanann mar chreidmheach, éighe air son tràcaire mar pheacach. Ach na buanaich ann am mi-chreidimh, a saoilsinn gu'n dean ùrnuigh feum an ionad creidimh; oir, mar thubhairt mi cheana cha'n'eil Dia'ga chur mar sibiachaibh air fein ùrnuighean a fhreagairt ach ùrnuighean creidimh.

CAIB. VIII.

Cùisean mi-mhisniche nochdas iad fein an tus beatha na diadhachd.

THA facal an Tighearna teagasc dhuinn fiughair a bhi aguinn ris na nithibh sin. Ciod e'n "dorus cumhann" ach ionad air an deacair dol a steach? Ciod e'n "costus a mheas" ach a bhi beachd-smuaineachadh air gach bacadh, 's a bhi deanamh deas air an son? B'aithne do *Bhunyan* an t-slighe gu neamh 'nuair chuir e slochd na mi-mhisniche anns a' cheud uidh do'n turus. Tha thu meallta, ma tha dùil agad, le aon cheum seacair, an talamh daingeann a ruigheachd a tha'n taobh thall do'n bhoglaich chianail so. Lughdaichidh ionracas imcheistean, agus buadhaichidh e thairis orra fadheòigh, ach cha bhac e iad. Dean deas mata air son mi-mhisniche; cir ni sin teachd 'nad charamh; agus is gliocas agus tràcair rabbadh a thoirt dhuit, mu'n saoil thu gu'r ni iongantach a thachair dhuit. Ach, thoir f'anear nach'eil dad do'n mhi-mhisniche sin a teachd o Dhia. Cha'n'eil esan a cur culaidh-bhacaidh air bith san rathad; 's bhiodh teagamh'na thoil do shaoradh, no amharus a thaobh a thròcaire diubhalach do d' dhòchas. Ach is talamh réidh e, fhad's a tha chùis an earbsa ri-san. Beachd-smuainich air a'so mu'n teid thu ni's fhaide; bi armaichte chum còdhail a thoirt do gach culaidh mhi-mhisniche, ge b'e taobh o'n tig iad. leis a bheachd so, gu bheil Dia a' feitheamh gu bhi gràsmhor; seadh, mar an t-athair ann an cosamhlachd a' mhic stròghail, tha e'g

amharc amach air do snon ; tha throcair neo-chlriochnach air gbluasad gu t-ionnsuidh. Tha e ruith 'nad chòdhail ni's luithe na thusa 'na chòdhailsan. Ciod mata do chulaidh mi-mhisniche ?

1. *Fuar-dhearmad, agus coimhicheas gruamach* luchd aidmheile. Bha thu smaoineachadh gu'n deanadh an iomaguin a bha follaiseach 'nad ghnùis a bha mar gu'm b'ann ag ràdh ri'u suilibh mar b'ann ri'n cluasaibh, "Ciod a ni mi chu'm 's gu'n tearnar mi? gu'n deanadh so co-fhaireachadh iomadh aon a tharruing gu'd ionnsuidh; ach an àite sin tha thu air t-fhàgail gun charaid a ni truas riut, a threòraicheas tu, no bbeir dhuit suaimhneas; agus is eigin duit éigheach ann an dòruinn anama, a ràdh ris a' mhòr-shluagh a tha dol asuas gu Sion. "An ni air bith dhuibhse e; o sibhse uile tha gabhail an rathaid, amhaircibh agus faicibh am bheil bròn sam bith cosmhuil ri mo bhròn-sa. Nach gabh neach air bith suim do'm anam?" O ceadaich dhomh innse dhuit, ann an tùs do thuruis, nach urrainn duit fiughair a bhi agad ri tuillidh's beag o dhuine no ri tuillidh's a' chòir o Dhia. Is e masladh eaglais Chriosd agus a ministeirean ann an tomhas gu bheil luchd iarraidh an deigh slainte cho nàr air an dearmad. Ach an toir so mi-mhisneach dhuitse? Ciod, 'nuair tha neamh air do thaobh? 'Nuair tha'n t-Athair, am Mac's an Spiorad Naomh air do shon? 'Nuair tha na h-aingil bheannaichte ri gàirdeachas os do cheann, 's a' siubhal air sgiathraig gràidh a fhrithealadh dhuit mar oighre air slàinte? Leig mu làr do sprochd agus seall ri Dia; 's ma ni dearmad Chriosduidhean do thoirt gu earbsa ni's iom-laine ann an Criosd, is buannachd dhuit fa dheireadh e. Dh' fhaodadh tuillidh's a' choir do chairdibh's do chaoimhneas a bhi cronail dhuit, le bhi 'gad thoirt gu tuillidh's a' chòir do mhuinighin a chur ann an gairdean feola.

2. Tha mòran a' faotuinn mi-mhisniche *le bhi toirt f'anear cho beag diadhachd's a tha'm measg luchd aidmheile*. Cha'n fhaic iad coltas an iomaguine fein 'nam 'measg-san is fhad o'n a bha giùlan ainm Chriosduidhean. Am feadh a tha iad fein ag éigheach, "Ciod a ni sinn chum gu'n tearnar sin?" cha chluinn iad a' bheag o bhilibh mòrain do luchd-aidmheil, àch, "Ciod a dh' itheas no dh' òlas sinn no ciod leis an aodaichear sinn; ciod an naidh-eachd a th'air falbh; ciod mar tha malairt a' soirbheachadh?"

Tha iad a' faicinn urrad do shaoghaltachd inntinne, do neo-iomlaine nàduir, cho lion ni nach tig gu math do'n Chriosduidh, 's gu'r gann a chreideas iad gu bheil san diadhachd ach ainm. Agus gheibh iad iomadh sanus eadhon o'n luchd-aidmheile, gu bheil iad tuillidh's ionagnineach, riaghailteach; dian agus dùrachdach. A dhaoine aingidh, a mhortairean leanaba, oir ciod an t-ainm a's tlàithe bheir mi dhuibh-se, a luchd-aidmheile, ann a bhi mar so a feuchainn ri clanu Dhe a thachdadhl anns a'bhreith? Guidheam oirbh smaoineachadh air an ole a ta sibh a'deanamh, agus sgur do bhi feuchainn ri cur as do iomaguin nan anama aig am bheil toiseach air a bhi mothachadh cumhachdan na beatha spioradaile. Agus na bithibh-se ann am mi-mhisnich, sibhse tha 'g iarraidh an deigh slàinte. Ma tha mhuinntir ud a teachd gearr air an aidmheil, is e sin an gnothach-san Tha slàinte feumail dhuitse, co dhiùbh tha iadsan treibh dhireach, dùrachdach g'a h-iarraidh no nach 'eil. Cha cho-leasachadh air bith dhuitse air son call t-anama gu'n do chaill iadsan an anama fein. Ged nach biodh fhathast aon fhior Chriosduidh air an talamh, cha bu leisgeul so dhuitse bhi dearmadach mu bhi d' Chriosduidh. Seall anns a' Bhiobull a roghainn air a bhi sealltuinn ri luchd-aidmheile. An àite 'n gnothach a thoirt suas, 's ann bu choir dhuit a thuig-sinn o na tha thu faicinn nach ni soirbh do neach a bhi 'na Chriosduidh. Ma's e's gu'n toir droch nàdur agus giùlan mi-ionchnidh luchd-aidmheile orts a sgur do bhi 'g iarraidh an deigh slàinte, cha bhi e ach 'na shòlas bochd dhuit anns an t-slochd neoiochdrach, a bhi sealltuinn air t-ais air aobhar do léir-sgrios.

3. Tha thu, theagamh, air do chur gu mi-mhisnich leis a' bhacadh ris am bheil fiughair agad o' d' chàirdibh. Tha thu 'g am faicinn uile saoghalta, agus is leir dhuit gu soillear gu'n dean t-fhior iompachadh-sa gu Dia do chur calg-dhireach 'nan aghaidh, agus o fhas 'nad Chriosduidh, 's o bhi 'gad gnàthachadh fein mar Chriosduidh, gu faicear 'nad fhàrdaich an sealladh mu'n d' rinn an Slanuighear iomradh, Mat. x. 34—38. "O," ars thusa, "nach truagh an sealladh a tha romham! ni mo dhiadhachd caismeachd aimhreite sheideadh ann an teaghlaich far nach robh, gus anis ach sìth, ged nach robh ann ach sìth a bha steighichte air dearmad coitcheann air diadhachd." Feumaidh mi dùlan a thoirt do chorruich mo chéile, arsa 'bhean,

" agus theagamh an eridhe sin a chur a' m' aghaidh, air an do shocraich mo spiorad gus anis le tlachd cho mòr." Feumaidh mi, arsa'n leanabh, a bhi mar gu'm b' ann easumhal do'm pharand, d'am b'e mo dhleasnas agus mo shonas, gus a'so a bhi umhal. An comasach dhomh so a dheanamh? Am bheil slighe eile ann gu neamh? Am bheil cumhnantán ann a's mine na iad so air am faodar umhlachd a thoirt do reachd Chriosd?" Cha'n 'eil; agus cha'n aichead nach cruaidh an roghainn, agus bhithinn gun mhothachadh mar biodh truas agam riut; ach cha'n fhaod mi'n crann ceusaidh a thoirt air falbh. Rachadh m'anam a dbith le t-anam-sa, nan rachadh agam air a tòirt ort a chreidsinn, gu'm faodadh tu, san t-suideachadh sam bheil thu, teachd as eugmhais aithreachais, creidimh, gràidh do Dhia, 's nan uile ghràs agus shubhaile eile th'air am filleadh ann am fior dhiadhachd, cha dean's cha'n urrainn Dia iarrtais a lasachadh, 's cha'n thaod mise. Feumaidh fear agus bean, pàrand agus leanabh, tighean agus fearann's cliu saoghalta àite thoirt dhà-san. Tha e'g iarraidh a' chridhe; agus tha luigheachd neo-chriochnach aige air son gach ni a dhiobaras tu air a sgàth. Ni e'n crùn ni's luachmuoire na tha'n crann-ceusaidh uamhasach. Bu chòir dhuit a bhi faicilleach 'nad aidmheil, agus faodaidh tu bhi mar sin: na rach an aghaidh toil do chairdean neo-iompaichte ma dh' fhaodas tu 'sheachnad; bu chòir dhuit, ma db' fhaodas tu, bhi deich uairean ni's suairce, ni's dùrrachdaiche's ni's ceanalta anns gach cùis eile; bu chòir math a thilleadh air son an uile, an ciùineas a's mo a nochdach, agus feuchainn ris gach gairge chiosnachadh le foighidinn, ach cha'n fhaod thu do gheur-inmothachadh a chall, agus feumaidh tu bli toileach bàsachadh le eridhe briste agus le geur-leanmhuinn, a roghainn air sgur a bhi 'g iarraidh an déigh sláinte. Earb a Dia, 's bheir e cobhair dhuit. Ma ghairmeas e thu gu fulang san rathad so, bheir e'n toiseach dhuit creidimh naomh-fhianuis agus an sin crùn naomh-fhianuis.

Leugh an sgeul drughteach a leanas le fiamh. Tha e air aithris mu bhoirionnach òg, maiseach, foghlumte air an d'rinneadh drùghadh trom le mothachadh air a cunnart spioradail. B'aon duine cloinne parand i aig an robb mor ghràdh dhith. Dhùisgeadh iomaguin a h-athar leis an trom-dhrùghadh a dh'fhiorsaich i air dhith mothachadh

fhaotuinn air a cionta's air a truailleachd. Bha e fo eagal gu'n caillte'n t-suilibhearachd's an cridheaias sin a chuir solas'na' fhàrdaich. Chriothnaich e roimh chuid do na freagairtean a bha i toirt air, nuair a chunnaic e briseadh air a dheanamh air suaimhneas cridhe mheallta. Thugadh oidhirpean air aobhar a mi-shuaimhneis a chur air falbh; ach cha robh ann ach oidhirpean a theagaisgeadh le gliocas mi-naomhaichte. Mu dhereadh thugadh air falbh am Biobull; ach's beag tha fhios aig párand air an eucoir a tha e deanamh 'nuair tha e spioladh a' Bhiobuill a lamh a leinibh. Chaidh am Biobull agus leabhrachaean matha eile thoirt uaire, agus leabhrachaean fhaoin-sgeul a chur 'nan àite. Dhiult i dol air thurus toil-inntinne, 's gach caith-eamh-aimsir a b'aighearaiche. Chaidh geallanna, earailean agus maoitheadh fheuchainn; agus mu dhereadh shoirbhich le oidhirpean amaideach a h-athar. Mo thruaighe's beag fhios aig párand nach ann a dh'fhaodas e bhi'g iobradh a leinibh do Mholoch! Dh'fhalbh a smaointean mu dhiadhachd's mu'n t-siorruidheachd. Ach mo thruaighe an ceann na bu lugha na bliadhna, chaidh a mealladh faoin a thoirt air falbh. Ghabh i fiabhras gabhaidh; bha'm bàs a dlùthachadh agus thuit smal air gnùis gach neach mar gu'n cluinneadh iad fuaim a shaighde. Air leam gu faic mi'n òg-bhean a chrean cho mor air amaideachd, air bruaich bàis a geur-amharc air a h-athair. Bha'n t-sùil fann le eu-dochas; 's gidheadh bha ni eigin'na gaithibh deireannach anns am faicte achmhasan, caombalachd agus gairisinn. "Athair," ars'ise, air a' bhliadhna chaidh seachad dh'iarr mi'm Fear-saoraidh. Ath—air, tha ar leanabh."— Chual an t-siorruidheachd an corr, oir cha do labhradh ann am aimsir e." Leis an sgeul dhrùighteach so leugh na h-earrannan a leanas. Mat. v. 10—12; x. 21—39; 1 Cor. iv. 9—13; 2 Tim. ii. 10—13; Eabh. x. 23—39; xi. 1 Pead. i. 6—9; iv. 12—19; 2 Pead. ii. 20—22. Taisb. vii. 9—17.

4. Tha cùisean mi-mhisniche eile ni's dlùithe dhoibh, *tha iad'gam faotuinn uile'nan cridheachaibh fein.* Is e'm faireachadh a th'aig mòran, nach'eil iad a tighinn dad air an aghaidh; nach'eil am beachdan a'fas dad ann an soilleireachd, an geur-mhothachadh ann an doimhneachd no'n cridheachan ann an slìth. Cha'n'eil iad aon chuid air faotuinn tuillidh geur-mhothachaidh, no tuillidh co-

fhurtachd. Cha'n'eil iad ni's spioradala no n'a neont heagmháiche na bha iad; agus tha iad 'na uairibh air am fiosrachadh le plathaibh eudòchais, 's bitidh iad ullamh gus a' chùis a leigeadh mu làr. Tha'n cor-inntinne so ro thric, agus is cunnartach e; is aobhar eagail e da rireadh. Is e do dhleasnas agus do thearainnteachd mata a bhi smaoineachadh gur h-ann annad fein a tha'n fhailinn 's cha'n ann an Dia; is tusa tha ri choireachadh; theagamh gu bheil thu 'n iomachomhairle eadar da bharail; theagamh gu bheil thu feuchainn ris a' chùis a dheanamh suas eadar an saoghal agus diadhlachd; cha'n'eil thu toirt na h-aire shuidhichte sin do'n chùis a tha i'g iarraidh. Is fheudar dhuit, mata, dol as ùr chum na h-oibre; 's am faireachadh sin a bhi agad a th'aig neach a tha snàmh ann an sruth, a tha'g a ghiùlan ni's fhaide o thìr, 's a tha mothachadh gu feun e oidhreachan ni's gramala thoirt mu'm bi e caillte. Ni air bith ach toirt thairis. Mu chaillear thu 'n tràs; bu chall uamhasach e. Am feadh a tha thu toirt nan oidhreachan faoine sin, faodaidh tu bàsachadh; agus ciod an cor!

Ach theagamh gu'r h-ann tha do ghearin a' teachd o throm iomaguin, ni o'm bheil thu saoilsinn nach tig thu air t-aghaidh gus am am bi thu air t-fhior steigheachadh anu an lan eòlas, an creidimh 's an dòchas an t-soisgeil. Chum na stàide so bu choir dhuit teachd, agus teachd gun dàil; agus cha'n'eil ni'gad bhacadh ach droch cridhe mi-chreidimh; agus chum na h-inbhe so sparruin ort teachd. Ach ged nach fàsadh t-eòlas cho luath, no do shith cho suidhichte 's a bha fiughair agad agus bu mhiann leat; ged mhoth-aicheadh tu t-fhàs anns gach ni a bluineas do shonas a Chriosduidh, mall, na tuit ann an cor lag-chridheach truagh, ri gne do thòir air slàinte mar chuspair nach biodh a chos-las ort gu bràth a bhuanachd. Is e'n ni bu choir dhuit grad aithreachas a dheanamh 's an soisgeul a chreidsinn; cha chomasach thu tighinn gu beachdaibh farsuing's gu sith shuidhichte gun sin. 'Se ni mu dheireadh air am bu choir dhuit smuaineachadh dol air t-ais no toirt thairis. B'e bhi tilleadh an tràs, a bhi tilleadh 'nnair tha thu dlù do'n chrann-cheusaidh. Tog suas do shìnil, a pheacaich! tha'n cuspair iongantach sin romhad, laimh riut; amhaire suas air an Ti chaidh a cheusadh. Tha e ni's fhaid' air ais gus an staid caoin-shuarachais san robh thu na tha e dh' ionnsuidh an ionad dhidein. Creid dirreach mar tha

thu, gun tuillidh eòlais, gun tuillidh mothbachaidh dhiadhaidh. Amhaire, deiream a rìs, asuas ris a' chramh-cheusaidh. Tha e faicsinneach do shùil a chreidimh o gach roinn do'n t-slighe air am bheil thu triall, agus faodar fhaicinn gach uair leis-san a sheallas an taobh sin. Is e sealladh a' chuspair ghràdhaich sin a nochdas gach cuspair eile 'nan suidheachadh ceart, 's a neartaicheas gach gràs a bhuineas do fhior dhiadhachd.

Ach nach fhaod e bhith, gu bheil gach ni tha bacadh fàis ni's luaithe, ag eiridh o aobhar àraidh? Nach'eil peacadh eigin air a cheadachadh, truailleachd éigin air a h-altrum? Nach'eil ni eigin nach'eil thu toileach a thréigsinn, ged tha do thugse 'g innse gu'r h-e do dhleasnas a dhìobradh 's do choguis 'g a iarraidh ort? Feumaidh tu 'n nì toirmisgte thréigsinn, air neo cha chomasach dhuit fàs ann an gràs: ni'u t-aon pheacadh sin, mar chnuimh fholaithe aig bun blàtha, beatha do dhiadhachd itheadh suas, gus an crom, an crion, 's am bàsaich i. Is combanach e ris nach'eil thu toileach dealachadh, ach tha chomunn 'gad phacadh? Agus an diòbair thu slàinte t-anama, neamh agus glòir shiorruidh 's gach ni's caomh leat mar bhith neo-bhàsmhor, 's an roghnaich thu sgrios siorruidh, air sgàth a' pheacaidh no charaid sin? Gabh do roghainn fein. Ach a dhuine neo-bhàsmhoir, stad agus smaointich: an urrainn duit moille dheanamh? Tha cionta agus cunnart namhasach ann an dàil gach mionaide. Ciod nan cuireadh Dia amach an àithne mar's ceart a dh'thaodadh e. "Tha e air a dhlùthi-cheangal r'a iodhalaibh, leig, leis," Hosea iv. 17. Grad thig gu ceann do chomhairle. Faodaidh an tiotadh a tha thu leughadh na duilleige so a chùis a chriochnachadh: oir mur'eil thu toileach do chleachdadh peacach no dè chombanach peacach a dhìobradh, faodaidh Dia, o'n mhionaid so thusa threigsinn. Ach theagamh gu faod do mhoille ann a bhi fàs ann an eòlas agus ann an gràs, eiridh o aobhar eile, eadhon do *dhearmad air cumhachd agus cuideachadh an Spioraid a chaidh a ghealltuinn*. Theagamh gu'n d'fhirosraich thu aon uair drùghadh domhain, geur-mhothachadh làidiu; agus gun robh thu 'n cor-inntinn beothail, agus t-fhaireachadh gu mòr air a dhùsgadb; ach cheacaich thu do Shàtan an cothrom siu a ghabhail ort gu d'thoirt a thaobb gu Spiorad dànachd agus féim-earbsa. Dhichuinbhich thu nach eil annad fein aon ni math; ag

threig thu tobar nan uisgeachan beòtha. Cha robh riamh teagamh agad nach 'eil cumhachd an Spioraid feumail; ach rinn thu dearmad air. Chuir thu doilgheas air an Spiorad Naomh agus chuir esan bacadh air a' chuideachadh ghràsmhor air na chuir thusa cho beag luach. Rinn thu strigh, ach's ann a' d' neart fein: agus a nis tha thu fiosrachadh nach robh san neart sin ach laigse fein. Anis, mata, faigh buannachd o' d' mhearachd agus thoir suas t-anam cha'n e mhàin do lamhan Chriosd air son mathanais ach do lamhan an Spioraid air son naombachaidd. Anis leig do thaic air a chumhachd neamhaidh sin a dh'oibricleas annainn an toil agus an gniomh. Thig beò san Spiorad, gluais anns an Spiorad; dean ùrnuigh anns an Spiorad; dean gleachd anns an Spiorad. Fosgail do chridhe d'a chumhachd gràsmhor; agus biodh e'na fhaireachadh agad cho mhath agus 'na mhothachadh drùighteach, nach 'eil bith aig do bheatha spioradail air leth o thuineachadh agus o oibreachadh-san an taobh-stigh dhiot.

Ach faodaidh e bhith, gu bheil a' mbi-mhisneach's an gearan so thaobh t-fhàis cho mall ann an diadhachd, gun stèdh air bith, 's nach 'eil iad ach ag éiridh o mhealladh-dòchais a tha'g oibreachadh air inntinn a tha iriosal no dian-dhòchasach. Theagamh gu'n robh fiughair agad aon uair grad éiridh o thiugh dhorehadas na staid' neo-iom-paichite gu soillse meadhon la lan-dhaingneachaidh ann an creidimh, ann an dòchas, creidimh agus gràdh. Theagamh gu'n robh dùil agad a dh'aon leum, suidheachadh a' chriosd-uidh dhearbeta ruigheachd; ach cuimhnich gu'r h-ann uidh air'n uidh a tha oibre Dhe a' teachd gu foirfeachd araon ann an nàdur's ann an gràs. An toiseach tha'n leanabh ann, aris an duin' òg, 's an sin an làn-dhuine. Nach fann air uairibh an t-sradag beatha'n naoidhein air ur-bhreth; is deacair a radh co dhiubh's beò no marbh e, agus 'nuair chithear coinharan soillear air beatha, nach faiceallach an aire dh'fheumas e gus an t-sradag a chumail gun dol as? 'Sann an cor neo-ghealltannach mar so a thoisich iomadh duine làidir fad-shaoghalach a bheatha. Nach cosmhuiл ris a' so obair Dhe san anam. 'S mar sin aris ann am fàs an arbhair; air tus' am fochann, aris a' chuisseag, 's an sin an dias: agus mar ann an achadh nàduir, 's ann a tha fàs diadhachd an cridhe'n duine. Cha'n fhaod sinn dìmeas a' neanamh air latha nan nithe beaga, aon chuid annainn teia

no ann am muinntir eile, oir cha dean Dia sin. Tha e air a radh mu'r Fear-saoraidh, Beathaichidh e a threud mar bhuachaille; agus 'na threud tha uain nach urrainn imeachd fada, no luath; agus ciod a ni e riu-san? Le a ghàirdean cuairtichidh e na h-uain agus giùlainidh e iad na uchd; cha'n ann air a ghuailibh, ni is samhladh air neart, ach 'na uchd, aogas caomh-ghràidh; agus "iomainidh e gu sèimh an spréidh a tha trom le h-àl," Isa. xl. 11; iadsan a tha luchdaichte le ionadh eagal agns iomaguin chràiteach. Cia caomhail a ghiùlain e le baoghaltachd's le anmhuinneachdan 's le mearachdan a dheisciobul; cia ciùm a cheartaich e beachdan mearachdach, 's a chum e suas inntinnean an da charaid 'nan triall dubhach bronach gu Emmaus, agus a chum e suas an t-srad mu dheireadh do dhòchas, 'nuair bha i air bheul dol as nan uchd. 'Na theachdaireachd gu seachd Eaglaisibh Asia, cia gràsmhor a rinn e iomradh air a bheagan mathais a b' urrainn da fhaotuinn 'nam measg, 's cha'd amhairc e thairis air a "bheagan neirt," a bha air fhagail ann an Eaglais Philadelphia, Taibh. iii. 8. Smaoinich air a' so fo mhi-mhisnich's mar thà thu. Fàsaidh camhanaich t eòlais ni's dealraiche's ni's dealraiche gu ruig an latha iomlan; thig do neart leanabaidh gu cumhachd duine; thig fochann fann do dhiadhachd gu bhi'na lan arbhar san déis. Tha thu sealltuinn ri Fear-saoraidh "nach bris a' chuire a ta bruithe's nach mùch an lion o'm bheil caol-smùid." Is fior ghràs fann-ghràs, agus tha e'n dluth-dhaimh ri tobar neo-chriochnach 'na lauachd-san, a's e Dia nan uile ghràs, a bheir gràs ni's pailte. Is math a bhi irosal agus barail shuarach a bhi agad dhiot féin; ach cuimhnich nach'eil craobhan marbh a chionn nach'eil iad air an grad luchdachadh le meas. Cha'n'eil mi cur nan nithe sin an céill chum t-oidhirpean a ghrabadh, oir is cinnteach nach'eil gràs idir aigesan, a tha toilichte leis a' ghràs a th'aige; ach a chum eudocha: a ghrabadh, agus a chum a mhi-mhisneach a tha'g éiridh o mhothachadh air neo-iomlanach, a lagaireas gach oidhirp, le bhi smaladh as dòchais.

5. Dh'fhiorsraicheadh mor mhi-mhisneach le muinntir eile a chionn *tuiteam* agus *cul-sleamhrachadh ann am peacaibh*.

Is an-tromachadh dòlasach air peacadh, aidicream, tuitteam ann, an déigh do dhaoinibh a bhi air an dùsgadh agus geur-mhothachadh fhiorsrachadh agus o'n tha mòran cun-

nairt dheth sin, tha ann am facal De iomad rabhadh 'na aghaidh, mu'n d' rinn sin cheana iomradh. Thigeadh dhuinn, mata, an fhaicill a's mo a cleachdadh agus an ùrnuigh a's dùrachdaiche chur suas, gu'm bitheamaid air ar gleidheadh o na peacaibh sin; agus bu chòir ar faire dhùb-lachadh, a thaobh nam buaireanna sin do'n dorsaiche tha sin, areir ar nàduir, ar suidheachaидh no cùis air bith eile. Gidheadh air uairibh, o chion faicill, tha eadhon iadsan a tha gu treibhdhireach dùrachdach an tòir air slàinte air am mealladh aris gu peacaibh o'n robb iad air an teasraiginn. Ann an cùisibh mar sin tha'n cul-sleamhnaiche, fo chumhachd geur-agartuis agus eudochais, ullamh gu toirt thairis, agus anns a' bheachd nach faigh e slàinte gu bràth, sguiridh e bhi leantuin air a tòir. Anis, theirinn riut-sa, am feadh uach urrainn thu thu fein irisleachadh tuillidh 's a' choir air son gach tuislidh, nach bu chòir dhuit a bharalachadh gu bheil do chor gun dòchas. Mar biodh e comasach lochdan mar sin a mhathadh, agus peacaich mar sin aiseag air an ais, co'n sin a b'urrainn a bhi air a thearnadh? Ach cha'n e, ars, thusa, teagamh mu mhathanas air son na chaidh seachad, a's mo tha'gad chur fo mhi-mhisnich ach eagal nach bi thu air do choimhead san am ri teachd. Tha thu faotuinn do chridhe cho mealltach, do rùintean cho lag, do thruaillidheachd cho làidir, 's gach buaireadh cho mòr: thug thu buaidh cho tric, agus aris chàidh buaidh cho tric a thoirt ort; 's gu'n do chaill thu dòchas gu'n soirbhich leat. Ciod is ciall do'n lag-mhisnich so? Tha i'g radh mar gu'n b'ann, nach 'eil cobhair air do shon ach annad fein, no nach 'eil Dia comasach air do theasraiginn; da ni nach fior. Cha'n 'eil còbhair sam bith annad fein, ach tha cobhair uil fhoghainnteach ann an Dia. Biodh misneach agad a pheacaich; tha Dia uile-chumhachdach. Irislich thu fein fo 'laimh chumhachdaich air son na chaidh seachad, agus an sin éirich suas agus leig do thaic air a ghàirdean cumhachdach air son an ama ri teachd. Tha fuil Chriosd comasach air a chognis a ghlanadh o chionta 'pheacaidh san am a dh'fhalbh; agus tha gràs an Spioraid Naoimh comasach air do ghleidheadh o pheacadh a chur an gniomh san am ri teachd: Faodar an cul-sleamhnachadh a mhathadh, 's an cul-sleamhnaiche fein, aiseag, a neartachadh 's a dhainneachadh, agus tuillidh 's buaidh a thoirt da, mar thachair do mhiltibh cheana.

CAIB. ix.

Earailean.

1. *Na h-iarr fuasgladh o t-iomaguin, 's na socraich do shith spioradail, le bhi'g aidmheil diadhachd's a' gabhail a chomunachaидh.*

Tha so air a dheanamh le mòran, 's an déigh bhi fada gun fluasgladh, 's gach meadhon a chleachdadhl ach a' meadhon ceart, a chum sìth a bhuanachd cuiridh iad rompa suipeir an Tighearna ghabhail, s an dòchas gu faigh iad comhfhurtachd a bha iad gus a so ag iarraidh gu diomhain. Ach nach'eil so cosmhail ri earbsa fhein-fhireanta a dleasnasaibh? Ciod an seol san toir an comunachadh fuasgladh do choguis luchdaichte? Am bheil nì san òrdugh sin ni's toillteannaiche na ann an ordugh air bith eile? Theagamh gu'n abair thu gu'n dean samblaidhean cuirp agus folà Chriosd drùghadh ni's doimhne's ni's cumhachdaiche air an inntinn tre na ceudfaitean. Ni iad sin; ach feumaidh an inntinn a bhi ann an cor eòlais agus creidimh chum an drùghadh a ghabhail, ach tha mi nis a' baralachadh nach e so do chor fhathast, nach d' earb thu riamh t-anam ann an lamhan Chriosd air son slàinte ta iomlan agus saor; agus ann an cor-inntinne mar so, is ionann dol gu comunachadh's a dh' ionnsuidh na h-eaglaise air son sìthe, 's dùil a bhi agad gu'n dean iad sin air do shon, ni nach urrainn obair Chriosd a dheanamh. Nach'eil ful Chriosd comasach air do pheacanna thoirt air falbh? Am bheil ni sam bith feumail a bhi air a chur ri fireantachd an Fhir-shaoraiddh air son t-fhìreanachaيدh? Ciod is urrainn an comunachadh a dheanamh air do shon, mar comasach sin do thearnadh. An peacach a dh' iarras uallach cionta chall an àit air bith, co dhiubh's anns a' choinneamh-ùrnuighe, no aig bord a' chomunachaيدh, ach aig crann-ceusaidh Chriosd, tha'n neach sin ann am mealladh. Faodaidh e bhith, le dol gu suipeir an Tighearna, gu mothaidh thu, car na h-ùine, lughdachadh air t-iomaguin; faodaidh beachd t-inntinne bhi air a thogail, 's t-fhaireachadh air a għluasad; 's aih dhuit sin a għabbail gu mearachdach air son creidimh, faodaidh sìth a bhi agad, ach is i sìth mheallta no għearr. Ni thu'n

dara cuid tuiteam a' d' chadal ann am féin-mhealladh, no tèidh t-iomaguin riut, air a h-antromachadh le mothachadh gu'n do chairich thu peacadh ri peacadh, le suipeir an Tighearna ghabhail ann an cor neo-ullaichte. Tha'n tòrdugh so air a shòrrachadh, cha'n ann a thoirt sìthe do mhicreidimhich, ach a thoirt co-fhurtachd agus oilean do chreidimhich; cha'n ann chum ar toirt gu staid creidimh, ach gu bli air a ghabhail ann an creidimh; cha'n ann a thoirt air falbh nallach a' pheacaidh o'n choguis, ach a chumail cuimhne air an Iobairt mhòir sin, tre'n deachaidh an t uallach a thoirt air falbh. Is fior, gu faod Dia e fein fhoillseachadh do'n pheacach ann am briseadh arain; ach cha'n i cheist ciod a dh' fhaodas e dheanamh, ach ciod a dh' fhaodas fiughair a bhi aguinn a ni e: agus anns a' chùis so fein, ciod a tha toirt fuasglaidh do'n choguis o h-uallach, 's a toirt sìthe do'n inntinn. Gu cinnteach cha'n e'n t-sàcramaid fein ach an shirinn mhòr a th' air a leigeadh ris innte, gu'n d' thug Criod e fein mar iobairt airson peacaidh. Cha'n e mo rùn leis na briathraibh so a sparradh ort gu bheil lan-dearbhachd dòchais feumail gu t' fhàgail iomchuidh air son suipeir an Tighearna ghabhail; ach gu cinnteach feumaidh fior chreidimh a bhi ann ged nach biodh an creidimh ach lag; oir ciamar eile's comasach sinn beachdachadh air corp an Tighearna? Cha'n urrainn nì sìth a thoirt do'n choguis chiontaich, no ar peacanna thoirt air falbh, ach fuil réitich Chriod. Agus ann a bhi gabhail seachad air crann-ceusaidh an Fhir shaoraidh, gun sìth inntinne, ann an dòchas sin fhaotainn anns an t-sàcramaid, cha'n 'eil, gun teagamh, ach a bli'g earbsa as ar dleasnsaibh cràbhach fein, chum ar deanamh taitneach do Dhia ann an àit obair an t-Slannighir. Is ann bu chòir cuimhneachain gràidh an Fhir-shaoraidh a ghabhail, le irisleachd, taingealachd, 's le earbsa fhoisnich a eadar-mheadhonachd ar Tighearna neamh-uidh air son mathanais agus beatha shiorruidh.

2. Tha e ro fheumail an tùs na slighe *gu'n seachnadh tu Spiorad connspaise.*

Is e do ghnothach áraidh slighe'n t-sonais shiorruidh fhaotunn amach agus imeachd innte. Is e slàinte'n cuspair sonraighe tha d' bheachd, no mar's fhearr a dh' fhaodar a ràdh an rathad gu bhuannachd. Is e t-fhocal "a bheatha, a bheatha mhaireannach;" agus bu chòir do d' shiubhal a bhi direach air a chrann-cheusaidh. Cha bu choir **t-airé**

bhi air a toirt suas le ni ach ni bhuineas do d' réite ri Dia. Na leig le d' inntinn, mata, bhi air a toirt a thaobh o chuisibh, mar an ath-blàr, no fireanachadh t-anama 'm fianuis De, gu connspaidibh mu bhaisteadh, mu riaghlaigh eaglaise do mu theagasgan diadhaireachd. Na biodh gnothach agad ri connspaid. Na cùisean connspaid e's biadh laidir dhioibhsan a th' air teachd gu inbhe, cha dean iad ach an leanabh ann an Criosd a thachdadhl's a mbilleadh; agus e'cha chomasach eadhon iadsan a th' air teachd gu inbhe san diadhachd, a bhi fad a biadhadh orra gunn an slàinte spioradail a bhi air a dochann, 's an anam a bhi air a lionadh le liunntaibh fiadhaich mi-fhallain. No gabhamaid samhladh eile, an duine th' air a ghlasadh suas fo bhinn bàis, ach aig am bheil dòchas ri mathauas, 's a tha toirt nan oidhriph gu fhaotuinn, cha leig esan le 'iuntiun a bhi air a tarruing a thaobh o chor fein, leis na cuiuibh sin a dh' fhaodas a bhi gu h-iomchuidh air an deaspad leis a bhailtiche e's le fear-dileas d' a dhùthach. Nan tugadh neach paipeir-naidheadh thuige, agus oidhriph a thoirt air a tharruing asteach ann an aimhreite rioghachd, fhreagrachd se e le sealladh iongantais gu'm biodh na cùisean sin air an toirt fa chomhair-san, "Ciod iad na nithe sin do neach a tha fo bhinn bàis? Cuidich leam gu mathanas fhaotuinn; agus ni thu stà dhomh; ach ait na cuiuibh sin na caith tiotadh do'n ùine sin bu chòir a bhuileachadh air son mise thearnadh o bhàs. 'Nuair bhios mi air m' aiseag gu saorsa; 'faodaidh mi smaoineachadh air gnothaichibh na rioghachd, ach e'cha'n fhaod mi 'n tràs." Mar sin deanadh 's abradh esan a tha'g iarraidh an déigh slàinte, a thaobh nan daoine neo-thuigseach sin, a dh' iarradh le connspaid an iomaguin sin a tha'g iarraidh na slighe gu slàinte, a choinneachadh 's a thilleadh air falbh. Faodaidh tu smaoineachadh air na cuiuibh sin 'na dheigh so, ach an tràs, "Seasaibh anns na roidibh agus faicibh agus feoraiuibh air son nan seana cheumanna, C'ait am bheil an t-slighe mhaith agus gluaisibh innte; mar sin gheibh sibh fois do'r n-anamaibh." Ier. vi. 16. Leugh do Bhiobull's leabhrachaean so-thuigsinn a thaobh dleasnais, a roghainn air leabhrachaean connspaideach; bi tric ann an ùrnuigh's ann an trom-smaoineachadh sàmhach; gleidh t-inntinn ciuin 's gun bhruaidhlean; oir's ann an ciuineas cràbhaidh, 's an -ith naomh-reite, 's an sàmhchair smaointeas gun bluaireas, a tha'n solus fior a dealradh asteach do'n anam, s a tha

caol-ghuth cruin an Spioraid air a,chluianntinn. 'S lionmhor iad, a ghabh seòl eile 's a chaidh an doimhne connspaise, 'n deigh dhoibh teachd fo chùram mu dhiadhachd, 's a chaill seirc 's an leanmhuinn sin a bha iad ag aidmheil a bh' aca 'n déigh na firinne; agus an aite fàs 'nan Criosduidbean iriosal, naomh siochail, 's ann a dh' fhàs iad 'nan deasbadairean ðalma, crosda, buaireasach. An toiseach bha'n t-aithreachan air a chall 's an duine dheothasach; ach ceum ni b' fhaide 's cha robh aca ach diadhachd bharalean, an aite faireachaidh chràbhaich; agus, tha aobhar eagail gu'n do chriochnaich iad an turus, cha'n ann an solus agus an gràdh néimh, ach ann an saoghal sin an eòlais mhi-naomhaichte, sam bheil na deamhain a' creidsinn 's a criothnachadh

3. Tha e feumail t-earalachadh *an aghaidh Spioraid neonachais*; cho mhath 's an aghaidh Spioraid connspoidé.

Bu chòir dhuit, mar thuirt mi cheana, iarraidh an deigh eòlais. Tha'n sgriobturaibh an eàrilibh mu'n chùis so, 's an achmhasanaibh do'n mhuinntir sin, air am bheil pràmh na leisge ann an uchd an aineolais. Tha gealladh soirbheachaideh aig dichioll oidhirpeach gu fas ann an eòlas. "Bithidh eòlas aguinn ma theid sinn air ar n-aghaidh a ghabhail eòlais air an Tighearna." Hosea vi. 3. Ach cha'n ionann so idir agus Spiorad neonachais mhi-naoimh. Tha'n Spiorad so o'm bu inhiann leam do ghleidheadh, 'ga noch-dadh fein ann an iomadh dòigh; 's air uairibh ann a bhi ruith o ionad-aoraidh gu ionad-aoraidh. Ann an euid do chùisibh tha e'g éiridh o'n luaireasg 'so'n mhi-shuaimhneas inntinne tha coitcheann do mhuinntir an tùs an iomaguine mu dhiadhachd Mar choluman Noah, tha iad air an ais 's air an adhart ag iarraidh fois gun a faotuinn; no mar neach ann am fiabhras, a' dichnimhneachadh gur h-ann anna fein a tha aobhar am mi-shuaimhneis, tha iad ag atharrachadh o aite gu aite, san dòchas fhaoin gu faigh iad an fhois sin nach tig am feasd gus an atharraichear an cor. 'Nuair nach fhaigh iad co-fhurtachd fo aon-searmonaiche, fagaidh iad a choire air a shear-moinibh, 's ruithidh gu h-aon eile, o'm taigh iad beagan suaimhneis car ùine; ach 's ann amhàin le 'n aire bli air a tarrning o slighe ghnàthaichte. Cha'n fhada gus an tig crioch air an annas agus fàgaidh iad am fear so's theid iad gu aon eile gus an ruith iad air gach ionad-aoraidh air an ruig iad; agus fàgaidh iad an t-aon ma dheireadh 's iad cho fad o shith 's a bha iad 'nuair a dh'fhàg

iad an cend fhear. Bi air t-earalas o'n mhéarachd so, a' eos fòghluim gur h-ann an Criosd, 's an Criosd amhain, 's cha'n ann an ionad-aoraidh sònraichte, na fo mhinistreileachd shonraichte, air bith is comasach thu fois agus sìth fhaotuinn. Is e teagast glòrmhor slàinte ann an Criosd, a tha saor, ionlau agus aig laimh, a dh' fheumas a bhi 'na cluasaig do d' cheann goirt mi-shuaimhneach, 's cha seòl no dòigh araidh air bith air an teagast sin a chui an cíill.

Ach cha 'n 'eil san Spiorad luaineach so ach ciocras neonachais. Tha cuid do iompachain òga tha glìù ri'm faicinn 's na h-uile àite 'm bheil ni sònraichte air bith 'ga chur air adhart; tha iad ri'm faicinn air gach am 's anns gach aite 'm bheil searmhainch ainmeil r'a chluinntinn, no far am bi aon air bith do gach caochla culaidh bhrosnachaidh gu cràbhadh. Ach cha 'n 'eil an cleachdadhl so càirdeil do fhàs diadhachd no obair ghràis anns an anam. Cha'n iad eadhon coinneamhan nan comunn cràbhach an aile's fearr air san beatha chreidmhich òig. Tha maothachd, malltachd 's tiambuidheachd ann an càil na h-inntinne th' air a h-ùr-dhùsgadh gu iomaguin mu dhiadhachd, nach coinnich a bheag a tha do'n aon ghué, ann an aògas saoghalta nan coinneamh ud. Ann an deas-chainnt 's an sgeulinnse, mai tha iad air an cleachdadhl 's na codhaileibh, cha'n 'eil ach beag a tha chum geur-mhothachadh a mhendachadh, no iomaguin antromachadh, ach gu tric mòran a lughaich-eas an dara ni 's a chuireas an ni eile thaobh. Nam bu chomasach ar coinneamhan bliadhainail a bli air an cumail, leis an stolbachd dhiadhaidh sin bu chubhaidh dhoibh, an sin dh' fhaodadh luchd-iarraidh an déigh slàinte frithealadh orra mar aon do mheadhona nan gràs; ach theagamh nach ion fiughair a bhi ris a' sin, 's air an aobhar sin, abram rint as an aodunn, na fritheil an tràs tuillidh 's tric air na coinneamhan ud; 's ann bu chòir dhuit uaigneas iarraidh; beachd-smuaineachadh a chleachdadhl, 's iarraidh fàs ann an stòldachd agus thu fein a thoirt suas do riaghlaadh do choinnseis, 's do theagast Dhe agus an Spioraid naoimh. Is e do ghnothach an tràs, do shlàinte féin; agus nuair gheibh thu sin agad mar aon do na dearbhanna gu'n d' fhuaire thu i, feumaidh gu'm bi iomaguin ort mu shlàinte dhaoine'eile, 's gu'n aontaich thu le d' cho-chriosduidhibh anns gach innleachd gu math dhaoine adhartachadh.

Ach faodar caidreamh a thoirt do neonachas ann an seòl

eile--le aomadh gu amharc asteach ann an nithibh dorcha 's an rùintibh diombair Dhe. Na Criosduidhean a's suidhichte, seadh, 's na diadhairean a's mò oilean a's eagnuidheachd, faodaidh iadsan, agus tha iad gu tric a dol tuillidh 's fada le 'n raunsachadh, 's le dàmachd a' sineadh amach an laimhe a tharruing a thaobh sgàil-bhrat an ionaid ro naoimh. Ach thigeadh dhuitse gu sònraichte so a sheachnad; ceisteann a thaobh cend thùs an uile; 's mu cho-chòrdadh roimh-eolais Dhe ri saorsa toil an duine; ordraighean Dhe; na faisneachdan samhlachail agus gun cho-lionadh, agus cùisean eile cho deacair, tha iad sin ro mhi-ionchuidh air do shonsa sa' chor-inntinn sam bheil thu. 'S iad firinnean soillear so-thuigsinn an t-soisgeil ri 'm bheil do ghnothach. 'S e tha dhìth ort mathanas, sith agus dòchas fhaotuinn; agus chum so a bhuanachd, cha'n fheum thu ceò, 's tingenneòil feallsanachd a thogail mu chuairt a chroinn-cheusaidh, ach sealltuinn air mar tha e air a nochdadhbh ann am focal Dhe gu soillear, aon-fhillte 's 'na aonar. Chaidh a thoirt f'anear gu "bheil anns an sgriobtura doimhneachdan sam faod an *elephant* snàmh, agus tanalaich air am faod uan dol thairis;" is annu ris an tanalach a tha do ghnothach-sa'n tràs; agus feuchainn ris an doimhneachd is oidhrip chunnartach nach comhairlichean dhuit a thoirt.

4. *Seachainn a bhi cur suas riaghaitt diadhachd dhuit fein, ach facal Dhe, agus a bhi deanamh faireachadh cràbhach Chriosduidhean eile, na fhior-dhearbhadh air treibhdhireas do dhiadhachd fein.*

Is e'm Biobull, agus am Biobull amhàin, fior riaghaitt na diadhachd; 's ma tha do bheachdan, t-fhaireachadh 's do ghiùlan d'a reir, 's coma co dhiubh tha 's nach 'eil iad a cofhreagradh gu mion do na dh'fliosraich muinntir eile. Cha'n e gu bheil eadar-dhealachadh ann an nàdur diadhachd. fhior Chriosduidhean; ach faodaidh co-chòrdadh a bhi san nàdur agus caochla gnè. Tha aig na h-uile fior Chriosduidh gràdh do Dhia, fuath do'n pheacadh, mothachadh air luachmhòrachd Chriosd; tha iad air an cleachdadhbh ri òrnuigh 's ri caithe-beatha naomh; ach theagamh nach doachaидh an toirt chum na h-inbhe sin air an aon doigh, 's nach 'eil iad a ruigheachd na h-aon àirde ann am foirfeachd. Ann an leughadh eachdraidh dhaoine diadhaidh ehi thu nach ionann idir fiosrachadh sluaigh Dhe, 's air uairibh bitòibh tu'n cunnart tuiteam ann am mòr 'mhghar, a chionn

nach 'eil thu faireachadh auns gach cuis mar a mhn na naoimh sin mu'm bheil thu leugnadh. 'Nuair thachras ort eiseimpleirean comharaichte air son diadhachd, a thainig an dñuthas neo-chu:nanta air foirfeachd, na bi sa' bheachd nach 'eil diadhachd agad a chionn nach tig thu suas riu-san; ach seall ciod gus am faod thu teachd; bi air t-irisleachadh a chionn nach eil thu ni's cosmhuale riu, agus deanadh an eiseimpleir do bhrosnachadh gu dicheadh, gun do dhòchais a smàladh as no t-oidhirpean a bhacadh.

5. Dh' earalaichinn *gun thu leigeadh le d' bheacdan drùighteach a bhi air an luasgadh, no le t-inntinn tuisleachadh leis gach cùl-sleamhnachadh's teis gach naomh-threigsinn, a thachrus air uairibh ameasg luchd aidmheil diadhachd, agus eadhon muinntir air an robh aon uair meas ard mar luchd aidmheil.*

Is tric gu cinniteach a chuireas e déistinn air muinntir a tha'g iarraidh an déigh sláinte, 'sa chuireas e'n cunnart tuislidh iad, a bbi faicinn tuiteam na h-aitim sin a bha aon uair muirneach aig creidmhich, agus measail san t-saoghal. Is aobhar eagail nach beag an àireamh, a chaidh o'n am sin air an ais, agus nach d' imich tuillidh ann an slighibh Dhe. Ach cia baoth's cia ciontach a leithid do ghiùlan! Nach d' innis Criod dhuinn gu faodadh fiughair a bhi aguinn ri leithid, 'nuair a thubhaint e, "Is anaobhinn do'n t-saoghal air son oilbheuman; oir is eiginn do oilbheumaibh teachd; ach is anaobhinn do'n duine sin trid an tig an t-oilbheum?" Mata. xviii. 7. Cha'n eil's na cùisibh sin mata, ach co-lionadh fàisneachd, 's tha iad a dearbhadh, mar fhaisneachdan eile nach do cho-lionadh, gu'n robh an ti sin a liubbair iad air a dheachdadh o neamh. Agus tha iad a' dearbhadh ann an ðoigh eile mar an ceudna, gu'r ann o Dhia a tha'n creidimh Crioduidh; oir mar bitheadh e o Dhia rachadh a sgrios o cheann fada, o dhroch ghiùlan a chàirdean a reir aidmheile, o'm bheil ann an cunnart a's motha na o naimhdeas eascairde follaiseach. Tha cealgairean 'nan dearbhadh beachdte air oirdhearcas an ni sin a tha iad ag aideachadh a bhi 'g aithris; oir co bhiodh aig an t-saothair a bhi 'g aithris air ni nach fliach? Na leig lu t-inntinn mata a bhi air a gluasad le giùlan chealgairean, ann an doigh air bith, ach ann an trom dhoilgheas gu'n tachradh a leithid doibh; agus an urnuigh's am faire dhùr.

achdaich, chum nach tachair mar sin dhuit fein. Gu'm b'i so do ghuidhe.

' A Dhe mo dhochais na biodh faoin,
Cuir cridhe nuadh a's naomh am chreubh
Nach d' fhuardadh riamh le cealgair claoen,
No neach chuir cul ri naomhachd 's neainh."

CAIB X.

Aobhair misniche.

AMEANG nan cuspairean air am faod miann no deigh a bhi aig daoinibh, cha'n eil a h-aon a tha sinn cho mòr air ar brosnachadh gu iarraidh, na gu dochas altrum ris, cha'n eil ni mu'm bheil e cho cearr eudochas altrum, cha'n eil ni a's cinniche fhaotuinn, na slainte 'n anama; ma dh'iarrar gu treibhdhireach agus aréir an sgriobtuir e. Tha 'm Biobull gu leir 'na chulaidh-bhrosnachaidh gus a' bheatha mbaireannach iarraidh; 's bàs Chriosd agus bith agus each-draidh eaglais Dhe air thalamh mar an ceudna. Faodaidh daoine tuiteam ann an eudochas a thaobh saibhreas, cliu, inbhe, no slainte cuirp a bhuanachd; *ach cha ruig neach a tha mach a ifrinn a bhi ann an eudochas a thaobh slainte 'n anama bhuanachd.* Tha i ni's dlùithe dhuinn 's ni's phasa ruigheachd oirre na beannachd air bith eile air am faod sinn smaoineachadh. Cha'n urrainn càil ar n-inntinne thaobh maoin shaoghalta éiridh ni's airde na dòchas, ach a thaobh slainte faodaidh i eiridh gu dearbhlichinn, ma ghnàthaicheas sinn na meadhona.

1. Is aon aobhar-misniche, ciod air bith culaidh bhacaidh a th' anns an t-slighe gu bheil iad uile codhalachadh annainn fein.

Cha bhac Dia ar slainte; agus cha'n urrainn an Diabha no'n saoghal. Cha'n eil bacadh air nach faodar buad hachadh; cha'n eil nàmhaid nach faodar a chiosnachadh. Nam biodh cuspair air bith eile aig neach san amharc, 's mur biodh ni'ga bhacadh o bhuanachd, an taobh amach dheth fein, bhiodh e ann am mòr mhisнич s e ullamh gu

gàirdeachas a dheanamh mar gu'm biodh e ach gann cinn-teach a soirbheachadh. A leughadair's annad fein a tha n t-aon chulaidh-bhacaidh a th' ann an slighe na slàinte. Is fior gu'r mòr's gu'r liomhlor iad a th' ann an sin fein; 's gu bheil do neart fein ro an-fhann gu buadhachadh air an aon a's lugha dhiubh: ach thug an Tighearna Dia Uile-chumhachdach geall dhuit air a neart. Ma tha thu toileach a bhi air do chomhnadh; agus air an aobhar sin cha'n'eil do laigse fein'na culaidh bhacaidh air nach faodar buadhachadh. 'Si'n aon cheist, "Am bheil thu da rireamh toileach's 'a miannachadh a bhi air do thearnadh?" Ma tha thu air do dheanamh aon uair toileach, ciod a bhacas thu bhi air do thearnadh? Smaoinich aris's aris air a bheachd shoillear sin; oir is culaidh-mhisniche nach gann e; Is e'n t-aon doilgheadas 'nam shlighe gu neanibh, na bheil ann am chridbe féin, 's tha Dia toileach sin a thoint air falbh.

2. Is mor a' chulaidh-mhisniche, *gu bheil inntinn Dhe cho /àn do dheadh-ghean do'r taobh, 's gu bheil a chridhe cho suidhichte air ur tearnadh.*

Nam biodh aobhar aguinn a ònaralachadh gu'n robh e neo-thoileach ar tearnadh; gu'n robh inntinn ann an ioma-chombhairle eadar cùirdeas agus naimhdeas; gu'n robh mor liosdachd feumail gu asiuchadh gu bhi tràcaireach, 's gu'n robh e toirt slàinte dhuinn gu neo-thoileach agus le maoideadh, bhiodh so gu cinnteach na aobhar mi-mhisniche, 's dli' fhaodadh e ar cur fo eagal nach soirbhicheadh leinn. Ach's e atharrach so a tha fior. "Is gràdh Dia," Tha e gràsmhor agus làn truacantais; "saibhir ann an tràcair;" agus "paitl ann an tràcair." Tha eadhon "tlachd aige ann an tràcair." "Cha toil leis gu'n rachadh neach air bith a sgrios, ach gu'n tigeadh gach aon gu aithreachas." "Cha'n'eil tlachd aige ann am bàs a' pheacaich, ach bu roghnaiche leis gu'm pilleadh am peacach o aingidheachd's gu'm maireadh e beo." Tha e daingneachadh na cùise le mionnan, "Mar is beò mise deir an Tighearna Dia cha'n'eil tlachd agam—sa ann am bàs an aingidh." Esec. xxxiii. 11. Tha e eadhon air a chur an ceil gu bheil slàinte pheacach 'na thlachd cho mòr leis's gu'n do ghabh e os laimh a' giòlan air aghaidh; "soirbhichidh rùn an Tighearna 'na laimh," Isa. liii. 10. Anis is e tha sùm ri thuigsinn le "run an Tighearna," slàinte pheacach. 'S cha'n e mhain sin, ach tha e air a chur an ceil, "gabhaidh

an Tighearna tlachd anna-san a chuireas an dòigh 'na thròcair," Salm cxlvii. 11. Cha'n urrainn sinn a thoileachadh ni's fhearr, na le bhi'g aslachadh air ar tearnadh, 's le bhi'g altrum dòchais ri slàinte naithe. Anis, gabh thusa tha feoraich an déigh slàinte; gabh am beachd sòlasach so air frithealadh an Tighearna do d'thaobh; oir is e so am beachd ceart. Is gràdh Dia, 's tha tlachd neo-chriochnach aige ann a bhi deanamh a chreutairean sona. Is fior gu'r gràdh naomh a ghràdh-san, 's air an aobhat sin is airidh e air an tuillidh earbsa. Ait dha solar a dheanamh, ann aù tiodhlac 's ann an eadar-mheadhonachd Chriosd, air son do thearnadh, ann an rathad a tha reir fhirinne, a naomhachd 's a cheartais, 's air dha, mar sin, a thoirt as an rathad gach ni bha bacadh a ghràidh o shruthadh amach d'ur n-ionnsuidh, tha e ro dhùrachdach air son ur tearnadh's air ur beannachadh. Tha ur n-uile smaointean dorcha eudochasach mu thimchioll encorach agus diobhalach d'a thròcair. Is tuaileas air a ghràdh, smaoineachadh gu bheil e neo-thoileach do thearnadh, is casaid dhuaichnidh bhreugach air a ghràs e. Nam b'ann air éiginn a chuirteadh impidh air do thearnadh, c'ar son a thug e 'Mhac gu bàsachadh air do shon? Cha'n eil saorsa t-anama-sa no saorsa'n t-saoghaile gu léir, 'na gbniomh gràidh cho mòr ri tiodhlac Iosa Criosd. An déigh so na biodh iognadh ort, 's na biodh teagamh agad a thaobh ni air bith. "An ti nach do chaomhain a Mhac fein ach a thug thairis e air ar son-ne uile, cionnus maille ris-san nach toir e mar an ceudna dhuinn gu saor na h-uile nithe?" Rom. viii. 32. Tha agad inntinn Dhe, 's a chridhe, 's a rùn's a bhudadhan air taobh do shlàinte; agus nach leòir a chulaidh mhisniche sin?

3. Beachd-smuainich, *air inntinn, cliu agus obair ar Tighearn Iosa Criosd.*

Thainig e chum peacaich a thearnadh. Rinn e gach n bha feumail air son an slàinte; tha e comasach an tearnadh chum na cuid a's faide; thug e cuireadh do na h-uile teachd g'a ionnsuidh cham an tearnadh; gheall e an tearnadh, 's an tig e nis an cois a gheallaidh? Smuainich air glòir a phearsa, Dia air fhoillseachadh san fheòil, smuainich air a rùn ann an teachd san fheoil, ann am fulang's aùn bàsachadh; smuainich air ionlanachd oibre ann an lan dioladhl a thoirt do cheartas De, 'na lagh àrdachadh, agus aùn an riaghadh Dhe os ceann dhaoine chumail suas, 'na fhiot-

chloine, na urram 's 'na chumhachd; smuainich air gràdh a chridhe, air eumhachd a ghàirdein, agus air an dlùthadh a th'eadar a chliu mar eadar-mheadhonair agus slàinte pheacach; smuainich air a làn uachdranachd os ceann aingeal, dhiabhal, dhaoine, nàduir agus an fhreasdail; smuainich air a ghnà eadar-ghuidhe éifeachdeich aig deas laimh Dhe; smuainich air a chuireanna do na h-uile, 's air a gheallana saor: nach iad sin na cùisean 's na h-aobhair mhisniche! Cia co suidhichte 's a tha chridhe air slàinte pheacach! 's e so an t-aoibhneas a chuireadh roimhe; 's air son an d' fhuiling e 'n crann-ceusaidh, a' cur a näire ann an neo-shuim; is e so saothair 'anama; agus is ann leis a so a theid a chioeras do-labhairt a shàsachadh. Is i do shlàinte a ghnothach, agus is e 'criochnachadh a dhuais. Ged theireadh tu gu'm biodh e caoin-shuarach mu d'shlàinte, am bi e caoin-shuarach mu ghlòir fein? Ach inaslaich, e 'ainm fein, 's an sgrios e 'obair féin, 's am breugaich e gheallanna, 's an tilg e dhuais féin air falbh, 's an cuir e crioch air a chliù fein mar Fhear-saoraidh, le diùltadh thusa thearnadh? Am bheil e coslach? Am bheil e comasach?

4. *Sior-bheachdaich air cumhachdan neo-chriochnach agus uil-fhoghainteach an Spioraid Naoimh.*

Tha'n riodhair neamhaidh so cho uile-chumhachdach gu naomhachadh 's a bha Dia air tùs gus na neamha 's an talàmh a chruthachadh. Nam biodh tu air t-tbagail gu t-oidhirpibh fein 's math a dh' fhaodadh tu éigheach amach, "Co a ta foghainteach chum nan nithe so?" agus dòchas ri slàinte dhiobradh gu siorruidh air son eudochais. Ach cha lugha tha innleachd na saorsa ri ullachadn air son a sochairean a bhi gu h-eifeachdach air an co-chur ri peacaich tre obair an Spioraid Naoimh, na tha i deanamh ullachaideh chum am buannachd tre eadar-mheadhonachd Chriosd; agus cha robh agartais na Diadhachd air an roimh-fhaicinn na ullachadh air a dheanamh air an son an dòigh ni b'iom-laine le Chriosd, na bha uile anmhuiinneachdan, uireasbhuidh, agus aingideachd a' chridhe air an roimh-fhaicinn 's ullachadh air a dheanamh air an son mar an ceudna leis an Spiorad Naomh. Tha coi-liontachd ghlòrmher ann an innleachd na saorsa; cha'n urrainn eadhon sùil amharasach a mhi-chreidimh, agus geur-shealladh na coguisse ta fo thrioblaid 's fo iomaguin, failinn a chomharachadh innte. Doille do thugse, cruas agus ceilg do chridhe, coirbteachd

do thoile, maibhantachd do chognise; meamna t-inntinne; buaireas t-anamanna; do mhi-thoil gu math a dheanamh; s' do chlaonadh gu ole; do chion-toile tighinn gu rùn-suidhichte; do neo-bhunailteachd; do ghealtachd; 's t-iomlaideachd; iad sin gu leir bha air an roimh-fhaicinn, 's bha ullachadh air a dheanamh air an son ann an saibhreas mair-eannach gràis ann an Spiorad beannaichte Dhe. Tha misneach air a toirt duit t-earbsa chur san t-saibhreas sin agus tarruing as, gun tombas gun chrioch. Cha'n'eil e air iarraidh ort ni dheanamh no labhairt, no thoileachadh no mhothachadh, no smaoineachadh, ach ann an earbsa ris an Spiorad Naomh. Tha e air àithne dhuit amharc ris-san, air son gach caochla oibre's airson gach cumhachd, 's air son a neirt agus a ghliocais-san ann an am feuma. Leugh gu h-àraidh na h-earannan so do'n Sgriobtuir, agus feòraich mur'eil culaidh mhisniche gu leòir an so? Luc. 11.9—13; Rom. viii. 10—17; Seumas i. 5, 6; Gal. v. 22, 23; Eoin xvi. 7—15; 2 Cor. xii. 9, 10.

5. *Gnà-bheachdaich air aogus coitcheann focail Dhe, mar tha e cho pait ann an iarrusaibh gu slàinte iarraidh; ann an cuireannaibh g'a deanamh cinnteach; s' ann am briathraibh a tha cur an ceil a bheannachdan a tha mòr, eugsamhuil, freagarach agus cinnteach.*

Ged rachadh bladh a Bhiobuill a chur sios ann am facial no dha, b'e so e; "Is ràdh fior so agus is fiù e air gach aon chor gabhal ris, gu'n d'thainig Iosa Criod do'n t-saoghal a thearnadh pheacach; d'am mise an ceud-fhear." 1 Tim. i. 15. No anns an aon fhocal sin aig am bheil seadh neo-chriochnach,—Slàinte. Tha gach ni sa' Bhiobull ag aomadh thuige so: ann an so tha sreathan eachdraidh agus faisneachd an Seann Tiomnad agus an Tiomnad Nuadh, an lagh's an soisgeul, a' codhalachadh. Tha Slàinte a' fann-bhoisgeadh ameasg neul agus fhaileas an t-Seann Tiomnaidh, 's a' dealradh 'na h-uile ghlòir o eachdraidh a chreidimh Chriosduidh. B'i chuis so a shil ann am briathraibh tlàtha ach diomhair o bhilibh Trocaire, air inntiunnibh eu-dochasach ar ceud pharanta; b'i chuis so a thainig ann am pongaibh bu tlàithe ann an lagh nan deas-ghna, 'nuair sguir tairneanach nan deich àithntean a chur ball-chrith air clann Israel aig Sinai; b'i chuis so mu'n do bhual am faidh a chlàrsach; 's a thainig amach ann an Saimh Dhaibhidh; 's annu am plathaibh gàirdeachais Isaiah; b'i chuis se

a roghnaich aingil air son an òrain aoibhneis air oidhche breith Iosa; b' i chuis so mu'n d' rinn soisgeulaich iomradh 'nan eachdraidh, 's mu'n do sgriobh Abstoil 'nan litrichibh; a chùis a bha aislingean an Taisbeanaidh, a reir coslais, gu àrdachadh 's gu shoilleireachadh le bhi 'g a nochdadadh mar cheann còrdaidh eadar neamh agus talamh, 's mar an pinne tha ceangal cùisean aiinsire ri glòir na siorruidheachd. F'ad chomhair-sa tha 'g iarraidh an déigh slàinte tha 'm Biobull a nochdadadh slàinte, 's a cleachdadadh uile-làuachd gu d' thàladh, agus 'uile-ùghdaras gu àithne dhuit, 's uile-ghràs-mhòrachd gu d' chuireadh gu leanmhuinn an déigh scilbh eò ro mhòr; 's tha e eadhon a' gnàthbachadh a bhagraidhean 's a thairneanaich gu tròcaireach chum t-iomain air son didein chum an dòchais a chuireadh romhad anns an t-soisgeul. Nach eil so 'na aobhar-misniche?

6. *Tha neo-chaochlaideachd nàduir Dhe's a chumh-nanta, 'nam mathair-aobhair air dòchas neo-chriochnach.*

Thug e cuireadh, àithne, agus gealladh; agus cha duine e gu'n deanadh e breug, no mac duine gu'n gabhadh e aithreachas; ach is e Athair nan soillse, leis nach eil atharrachadh no sgaile caochlaidh. Tha e cho neo-chaochlaideach 'na rùn agus 'na gheàlladh 's a tha e 'na nàdur. An ti a ni e ghràdhachadh gràdhaichidh e chum na crìche. Nam b' urrainn thu clar-ainmean a chàirdean a rannsachadh, cha'n fhaiceadh tu gu'n deachaidh ainm riagh a dhubhadh amach. "Comh-oibrichidh na h-uile nithe chum maith, do'n dream aig am bheil gràdh do Dhia, eadhon dhoibh-san a ghairmeadh a reir a rùin; oir an dream a roimh-aithnich e romh-orduich e iad mar an ceudna chum bhi cosmhuil ri iomhaigh a Mhic, chum gu'm biodh esan 'na cheud ghnìameasg mòrain bhràithre; agus an dream a ronh-orduich e ghairm e iad mar an ceudna; agus an dream a dh'fhireanach e ghlòraich e mar an ceudna. Ciod uime sin a their sinn ris na nithibh sin? Ma tha Dia leinn co dh'fheudas a bhi 'nar n-aghaidh? Co a sgaras sinn o ghràdh Chriosd? an dean trioblaid no àmhghar, no geur-leaumhuinn no gorta, no lomnochduidh, no cunnart no claidheamh? Ni h-eadh ach anns na nithibh sin uile tha sinn a' toirt tuilleadh agus buaidh, trìd-san a ghràdhaich sinn; oir a ta dearbh-bheachd agam, nach bi bàs no beatha, aingil, no uachdar-anachda, no cumhachda no nithe a ta làthair, no nithe a ta ri teachd, no àirde, no doimhne, no creutair sam bith eile,

comasach air sinne a sgaradh o ghràdh Dhe a ta ann an Iosa Criod ar Tighearn," Rom. viii. 28—39. A chainnt oirdhearc! an uaill bhuidhean l'an gàirdeachas àghmhòr. Chuala neamh le tlachd i; chual' ifrin i le ball-chrith; agus cluinneadh naoimh air thalamh i's deanadh iad gàirdeachas. Biodh misneach agad-sa tha'g iarraidh an déigh slàinte; fa-an toisichear deadh obair sa' chridhe giùlaineas air a h aghaidh i gu là Iosa Criod, Phil. i. 6. An Spiorad, a tha togail teampuill dha fein san anam, cha'n fhág e gun chriochnachadh; 's an deigh e bhi criochnaichte cha cheadaich e dha tuiteam. Ged dh' shaodas naimhdean an taobh-muigh a bhi'g a ghrabbadh 's ri fochaid, 's ged dh' fhaodas naimhdean san leth-stigh a bhi air uairibh a' dùsgadh ceannairce 's a' bacadh na h-oibre, theid i air a h-aghaidh gus an toirear amach a chlach-mhullaich leis an iolaich aoibhneich, "Gràs, gràs." Seasaidh rùn an Tighearna, a dh' aindeoin gach cumhachd 's gach ceilge; ged chuireadh talamh agus ifrin an neart 's an gamhlas le cheile. Nach'eil so'na aobhar-misniche?

7. Beachd-smuainich air co-fhaireachadh 's air ùrnughean cho-chriosduidhean. Ged fhaodadh tu bhi air do chur fo mhi-inhisnich le caoin shuarachas agus le meath-bhlàthiis cuid, biodh solas ort nach ionann a ta na h-uile. Tha na miltean do mhiniesteirean Criod, 's daoine 's mnathan diadhaidh o linn gn linn, a' dortadh amach an athchuingean dùrachdach ri Dia. air son na h-aitim sin a tha'g iarraidh na slighe gu Sion le'n aghaidh d'a h-ionnsuidh. Nach cuala tu do chuis air a giùlan le caomhalas agus le dùrachd air cridheachan do chairdean 's do mhiniesteir? Nach d'fhairich thu mar so co-fhaireachadh a cho-thionail a' taomadh mar thuil 'nad chridhe? Dh' fhairich, agus cha'n e mhàin gu bheil an "Spiorad agus a' bhean nuadh-phosda 'g ràdh, thig," anns an dòigh fhollaisich so: cha'n e mhàin gn bheil guth ùrnughean mar so a' toirt do chìmse'n làthair Dhe; ach ann am miltibh seemar tha daoine diadhaidh a guidhe air do shon ri Dia, 's ag asluchadh gràis air t-anam. Annas na h-amaibh doilgheasach sòlaimte ud, 'nuair tha thu fo mhi mhisnich agus ullamh gu fannachadh, 'nuair, an àite ùrnughean, nach urrainn thu chur amach ach osna do-labhairt, an sin smuainich le tlachd 's le dòchas air na tha'g ùrnughean air

do shon, agus thoir buidheachas do Dhia, agus gabh misneach.

8. Gabh misneach o bheachd-smuaineachadh air *frithealadh nan aingeal*; oir "nach spiorada frithealaidh iad uile, air an cur amach chum frithealaidh dhoibh-san a bhios 'nan oighreachaibh air slàinte?" Eabh. i. 14. Cha 'n fhiosrach sinne ciod na dreuchdan a th' aca, oir theagamh nach biodh e teáruinte dhuinn an t-eolas sin a bhi aguinn; 's cha 'n fhiosrach sinn c' arson a tha iad air an cleachdadadh inar luchd-frithealaidh; no meud na comaine fo'm bheil sinn: ach 's ro thaitneach làn misniche 'n smaoin gu bheil an leithidean do luchd-frithealaidh agad gu d' leas a chur air aghaidh; an leithidean sin do luchd-amhairc ort; an leithidean do chairdibh aig am bheil co-fhaireachadh riut. Rinn iad cheana gàirdeachas os ceann t-iompachaidh, ma tha thu da rìreadh air t-iompachadh; agus chaidh do chur fo'n cùram, chum gu frithealadh iad air son do leas. Faodaidh tu bhi air do dhineas le daoinibh, ach tha suim aig ainglibh dhiot; faodaidh tu bhi air do dhearmad le daoinibh ach tha aingil mar do luchd-coimhidealachd; faodaidh tu bhi air do chur air chùl le daoinibh ach tha thu 'n combanas le ainglibh; faodaidh daoine cur a' t-aghaidh 's do gheur-leanmluinn, ach tha aingil 'nan spiorada frithealaidh air an cur amach chum frithealadh air son do shlàinte. Nach aobhar misniche sin?

9. *Smuainich cia lionmhor iad a bha aon uair air am feuchainn, lag's fo mhi-mhisнич, mar tha thusa'n tràs, a chaidh a ghiùlan gu tearuinte, tre'n amgharr-aibh, 's tha nis am fianuis na rign-chaithreach ann an glòir bhith-bhuan.*

Dh' fhosgail an t-Abstol Eoin mar gu'm b' ann dorsan an teampuill neamhuidh, los gu'n dealradh na seallanna 'n taobh-stigh air ar suilibh, 's gu'n taomadh na fuaimean air ar cluasaibh. "An deigh so dh' amhaire mi, agus, feuch, sluagh mòr, nach robh neach sam bith comasach air àireamh, do na h-uile chinnich, agus threubhaibh agus shluaghaibh, agus theangaidhbh, 'nan seasamh an làthair 'na righ-chaithreach, agus an làthair an Uain, air an sgeadachadh le trusganaibh fada geala, agus pailm aca 'nan làmhaibh; agus ghlaodh iad le guth àrd, ag ràdh, Slàinte do ur Dia-ne a ta 'na shuidhe air an righ-chaithir agus do'n Uan," Taibh. vii. 9, 10. Agus co iad a ta cur amach nam fonn sin?

" Iadsan a thainig a h-àmhghar mòr's a nigh an trusgain's a rinn geal iad ann am fuil an Uain." 14 Bha iad aon uair air thalamh 'nan daoinibh cosmhuil riut fein a thaobh fulangais ; bha iad a' toiseachadh air slighe na diadhachd mar tha thu fein an tràs.

" Bha iadsan aon uair mar sinn fein,
A bhos gu deurach truagh ;
Ri peacadh, eagal's imcheist cridh
Bha'n gleachd's an strigh gu cruidh."

Cha'n 'eil nallach a tha sàrachadh do chridhe nach do shàruich iadsan ; cha'n eil eagal a tha luasgadh t-inntinne, nach d' fhiosraich iadsan, cha'n 'eil bnaireadh a thug ionnsuidh ort nach d' thainig 'nan caramh-san ; cha'n 'eil culaidh bhacaidh a tha cur athaidh ort nach do thachair orra-san ; bha iad aon uair cho aineolach, cho an-fbann, cho peacach, cho lan geilte's mi-mhisniche's a tha thu féin : cha'n 'eil bròn, no imcheist, no cunnart ris an robh thus' air do chleachdadhbh, troimh nach deachaidh iadsan romhad. Ach a nis tha iad ann an neamh, an déigh tuillidh's buaidh a thoirt air gach ni dhiubh sin, trid-san a ghràdhaich iad. Ghabh an ti sin, a shaor iad, os laimh thusa shaoradh ; 's cha'n 'eil a chluas mall no a lành air dol an giorrad. Uime sin, air dhuinne bhi air ar euairteachadh le neul co mor do shianuisibh, cuireamaid dhinn gach lethtrom, agus ain peacadh a ta gu furas ag iadhadh umainn, agus ruith-eamaid le foighidinn an réis a chuireadh romhainn, ag amharc air Iosa, ceannard agus fear-criochnaich ar creidimh," Eabh. xii. 42.

10. Deanadh meud na sochaire ta thu 'g iarraidh, agus an dòchas gu'n toirear gu foirfeachd i ann an glòir shiorruidh, do bhrosnachadh gu misnich.

Tha thu 'g iarraidh slàinte, facial nach comasach ach inntinn Dhe fein a thuigsinn ; oir tha e gabhail astigh, mar thubhairt mi cheana, na tha siorruidh agus neo-chriochnach. Ni slàinte sona thu air son an t-saoghal so, 's an ath-shaoghal. San t-saoghal so builichidh i ort mathanas 'nad uile pheacaibh ; fireanachadh do phearsa, ath-nuadhachadh agus naomhachadh nàduir ; uchdmhacachd fear-dionaidh air do dheadh-chliù's air do mhaoin ; cuid-eachadh gu d' shlàinte cuirp ; tobar sòlais anns a' chor a's muladaiche ; solus nuair is mothach dorchadas àmhaghair ; fear comuinн nuair is aonaraich' thu ; comhairliche anns

gach imcheist; cobhair 'nad laigse; cronachadh ann am tnaireadh; bheir i'n dàimh thu ri sluagh saorta agus naomha Dhe; 's ni i do threòrachadh ann an urram tre gach caochladh sa' bheatha so; feitheamh ort gn bruaich na siorruidheachd, socair a thoirt duit air adhart-báis, cràdh an dealachaiddh a lughdachadh, 's do mhisneach a thogail ann an spàrn a' bhàis le dòchas na neo-bhasmhorachd. Agus cha'n'eil an so uile ach toiseach, earlais agns roimh-bhlas air na tha feitheamh ort an taobh thall do'n uaigh. Is ann am briathran Spioraid an Tighearna 'mbain bu choir innse ciod e sin; oir " Cha'n fhaca sùil agus cha chuala eumas, agus cha d' thainig ann an e' idhe duine, na nithe a dh' ullaich Dia dhoibh-san aig am bheil gràdh dha," 1 Cor. ii. 9. " Athair," ars' ar Tighearn, " is àill leam an dream a thug thu dhomh, gu'm bi iad maille rium, far am bheil mi, chum, gu faic iad mo ghlòir," Eoin xvii. 24. " Agus mar sin bithidh sinn gu siorruidh maille ris an Tighearn," 1 Tesal. iv. 17. " An ti a chreideas anns a Mbac tha a bheatha mhaireannach aige." Eom. iii. 36. Dhoibh-san a ta le buannachadh gu foighidneach ann an deadh obair, ag iarraidh glòire agus urraim, agus neo-bhasmhorachd, a' bheatha mhaireannach," Rom. ii. 7. " Oir a ta ar n-àmhghar eutrom, nach 'eil ach re sealain, ag oibreachadh dhuinne trom-chudthrom glòire, a ta ni's ro anabharraich agus sior-mhaireannach; oir tha na nithe nach faicear siorruidh," 2 Cor. iv. 17, 18. " A dh' ath-ghin sinne chum oighreachd neo-thruaillidh, agus neo-shalaich agus nach searg as, a tha air a coimhead sna neamhaibh dhnibhse, a tha air bhur coimhead le cumbachd Dhe tre chreidinibh chum slàinte, a tha ullanibh r'a foillseachadh san aimsir dheiireannaich," 1 Pead. i. 3—5. Cha'n'eil e soillear fathast ciod a bbitheas sinn: ach a ta fhios againn 'nuair a dh' fhoillsichear esan, gu'm bi sinn cosmhuil ris; oir chi sinn e mar a tà e." 1 Eoin iii. 2. An déigh so dh' amhairec mi agus, feuch, sluagh mòr, nach robh neach sam bith comasach air àireamh, do na h uile chinnich agus threnubhaibh, agus shluaghaibh agus theangaidhbih, 'nan seasaibh an làthair na righ-chaithreach, agus an làthair an Uaim, air an sgeadachadh le tuisganaibh fada geala, agus pailean aca 'nan làmhaibh; agus ghilaodh iad le guth àrd, ag ràdh. Slàinte do ar Dia-ne, a ta 'na shuidhe air an righ-chaithir, agus do'n F'an. Uime sin tha iad on làthair

righ-chaithreach Dhe, agus a' deanamh aoraidh dha a agus a dh' oidche 'na theampull; agus gabhaidh an ti tha 'na shuidhe air an righ-chaithir còmhnuidh 'nam measg. Cha bhi acras orra tuilleadh no tart ni's mò; cha mho a bhuaileas a' ghrian orra, no teas air bith. Oir beathaichidh **an t-Uan** a tha am meadhon na righ-chaithreach iad, agus treòraichidh e iad gu beo-thobraichibh uisge: agus tiorm-aichidh Dia gach deur o'n suilibh," Taisb. vii. 9—17.

Thusa, tha gu h-iomaguineach ag iarraidh an deigh sláinte, gabh misneach, amhaire a suas gu neamh, agus an t-aghaidh gu glòir shiorruidh, agus seall ciod a tha thig iarraidh, agus ciod ris am bheil thu air do bhrosnacbach gu dòchas altrum.

CHÈRIOGA.

3

4

W

